ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Κείμενο αγνώστου του 17ου αι.	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΜΠΕ ΠΙΤΕΡ
Λάρι Νίβεν	ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ ΕΝΑ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΧΑΙΡΙ;
Αμβρόσιος Μπίερς	ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΘΗΡΑ
Τανίθ Λι	Ο ΛΥΚΟΤΟΠΟΣ
Σερ Χιου Κλίφορντ	Ο ΤΙΓΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
Θωμάς Μαστακούρης	ΤΟ ΛΥΚΟΤΟΜΑΡΟ

Ιστορίες με άνθρωπους που μεταμορφώνονται σε ζώα και ζώα που μεταμορφώνονται σε άνθρωπους, διψώντας για αίμα ή εκδίκηση.

Ιστορίες για εκπληκτικές μεταμορφώσεις που προκαλούν το δέος και τον τρόμο, για πένθιμα ουρλιαχτά κάτω από τη Σελήνη και μάτια που λάμπουν σαν κάρβουνα στο σκοτάδι.

Ένα βιβλίο για το κτήνος που ο άνθρωπος κρύβει μέσα του.

Δρχ. 800

34

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ε ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

σαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

34

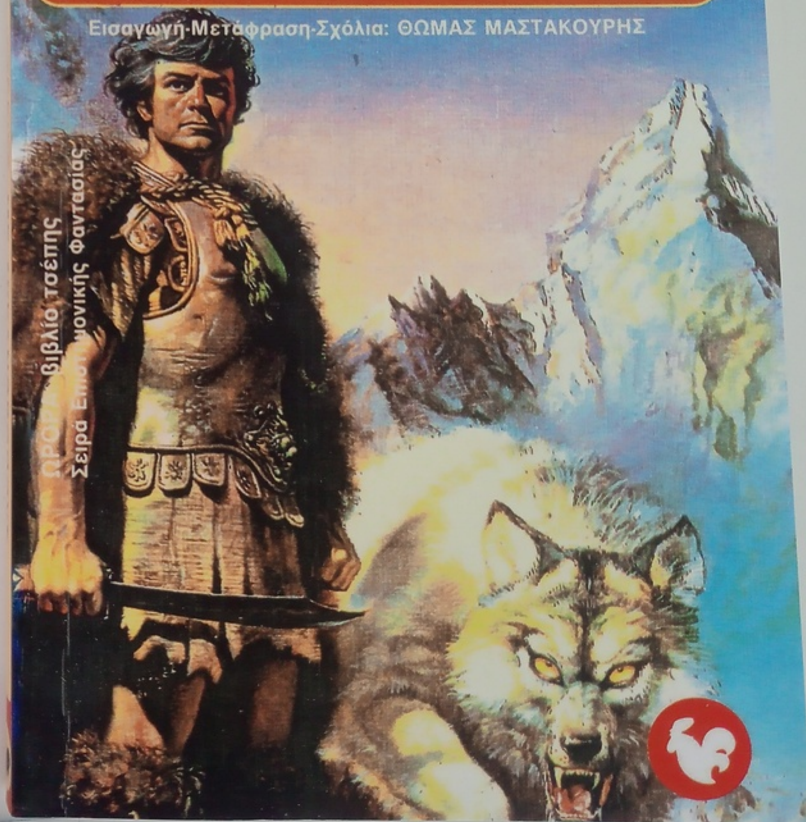

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ 2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι δοξασίες για ανθρώπους που μεταμορφώνονται σε ζώα είναι διάσπαρτες σε όλους τους λαούς της γης, αν και η σύγχρονη παράδοση της φανταστικής λογοτεχνίας και του φανταστικου κινηματογράφου έχουν δώσει τη μεγαλύτερη έμφαση στους λυκάνθρωπους, οι οποίοι είναι άλλωστε και αυτοί που σχετίζονται ποιο άμεσα με τη δυτική παράδοση.

Θα μπορούσαμε να πούμε πως οι πρώτη επίσημη καταγραφή περίπτωσης λυκανθρωπίας είναι ελληνική. Πρόκειται για το μύθο όπου ο Δίας μεταμόρφωσε τον Αρκάδα Λυκάονα σε λύκο επειδή τόλμησε να του θυσιάσει ένα μωρό αντί για το καθιερωμένο ζώο. Ο Ηρόδοτος από τη μεριά του αναφέρει για μια σκυθική φυλή, τους Νευρούς, οι οποίοι ορισμένες μέρες κάθε χρόνου μεταμορφώνονταν σε λύκους.

Οι ιστορίες με λυκάνθρωπους ήταν επίσης διαδεδομένες στους Ρωμαίους, και μια από αυτές αναφέρει ο Πετρώνιος στο "Σατυρικόν".

Στη βόρεια παράδοση, η μεταμόρφωση σε λύκο, αρκούδα ή κάπρο ήταν πολλές φορές θεϊκό δώρο προς ορισμένους πολεμιστές, οι οποίοι, φορώντας το ανάλογο τομάρι, αποκτούσαν τις ιδιότητες και τις δυνάμεις του ζώου, μαζί με μια υπερφυσική ατρωσία.

Στη Δύση, γενικότερα, η πίστη στους λυκάνθρωπους είδε τη μεγαλύτερη άνθισή της ανάμεσα στον 15ο και τον 18ο αιώνα, ίσως γιατί λόγω των φριχτών θρησκευτικών και πολιτικών πολέμων, και των αμέτρητων πτωμάτων που άφηναν πίσω του οι μάχες και οι λοιμοί, πολλοί λύκοι τρέφονταν μόνιμα σχεδόν με ανθρώπινα κουφάρια.

Ασφαλώς, η μεταμόρφωση θεωρούνταν από την Εκκλησία σαν δώρο του Σατανά, και έτσι πολλοί μάγοι και μάγισσες πριν καούν στην πυρά ομολόγησαν - ηθελημένα ή με τη βία - πως είχαν την ικανότητα να μεταμορφώνονται σε λύκους.

Επίσης, ορισμένες περιπτώσεις λυκανθρωπίας πιστευόταν ότι οφείλετο σε κατάρες. Πολύ διαδεδομένη ήταν η αντίληψη πως όσα παιδιά είχαν το θράσος να γεννηθούν ανήμερα τα Χριστούγεννα, δηλαδή την ίδια μέρα με το Χριστό, μεταμορφώνονταν σε λυκάνθρωπους.

Μέχρι τον περασμένο αιώνα η αντίληψη αυτή επικρατούσε και στην Ελλάδα, και μάλιστα στη Χίο συνήθιζαν να καίνε τα πέλματα αυτών των άτυχων βρεφών ώστε να ακυρώσουν την επίδραση της κατάρας.

Στον υπόλοιπο κόσμο, η πίστη σε ανθρώπους που μεταμορφώνονται σε ζώα είναι εξίσου διαδεδομένη. Έτσι, στο βόρειο πολικό κύκλο υπάρχουν δοξασίες για φωκάνθρωπους (βλ. Ανθολογία Ε. Φ. Νο 32), στη Νότιο Αμερική για ανθρώπους-τζάγκουαρ, στην Αφρική για ανθρώπους-λιοντάρια ή λεοπαρδάλεις, στην Ασία για τιγράνθρωπους (Βλ. παρούσα ανθολογία), στην Ιαπωνία για ανθρώπους-αλεπούδες (βλ. Ανθολογία Ε.Φ. Νο 24). Από αυτές άλλες βασίζονται σε μια παραδοχή που πιθανότατα είναι και σωστή - ότι, δηλαδή, δεν υπάρχει πιο αιμοβορο ζώο από τον ίδιο τον άνθρωπο - και κάποιες άλλες, κυρίως σε πιο πρωτόγονους λαούς, σε έναν υποσυνείδητο θαυμασμό απέναντι σε πλάσματα που ταυτίζονται με τη ξεχασμένη Μητέρα-Φύση πολύ περισσότερο από τους ίδιους τους ανθρώπους.

Αν και οι γνωστές παραδόσεις που σχετίζονται με την πανσέληνο, ή το κακό που μπορεί να κάνει στους λυκάνθρωπους το ασήμι, κλπ. βασίζονται κυρίως στη φαντασία των σύγχρονων συγγραφέων, δεν μπορούμε να αρνηθούμε την εκπληκτική επιρροή της Σελήνης στον ψυχισμό του ανθρώπου. Σύμφωνα με διεθνείς στατιστικές, τα περισσότερα εγκλήματα, γίνονται πάντα με την πανσέληνο. Αν, λοιπόν, νιώθετε αναπάντεχα εκνευρισμένοι και δεν ξέρετε τι σας φταίει, κοιτάξτε το ημερολόγιο. Κατά πάσα πιθανότητα βρίσκεστε λίγο πριν ή λίγο μετά την πανσέληνο.

Υπάρχουν, λοιπόν τελικά λυκάνθρωποι, τιγράνθρωποι και τα άλλα σχετικά; Το θέμα δεν είναι αυτό, αλλά το αν θα υπάρχουν για πολύ ακόμη λύκοι, τίγρεις, λεοπαρδάλεις, φώκιες και όλα τα άλλα ζώα με τα οποία σχετίζονται τούτες οι παραδόσεις. Γιατί αν η ανθρωπότητα δεν αλλάξει σύντομα τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς απέναντι στη Φύση, τότε όσοι τυχόν λυκάνθρωποι απόμειναν θα κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να μεταφερθούν στους εναπομείναντες ζωολογικούς κήπους σαν τα τελευταία δείγματα της χαμένης πανίδας της Γης. Και αυτό αποτελεί έναν εφιάλτη πολύ χειρότερο από τις παράδοξες μεταμορφώσεις κάτω από το φως της πανσέληνου.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1994

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΜΠΕ ΠΙΤΕΡ

Από κείμενο ανώνυμου του 17ου αιώνα

Η ιστορία που ακολουθεί δεν είναι φανταστική, ή τουλάχιστον αυτό θέλει να πιστέψουμε ο συγγραφέας της. Πρόκειται για μια ιστορική μαρτυρία σχετικά με έναν αληθινό (;) λυκάνθρωπο ο οποίος έδρασε στη Γερμανία στα τέλη του 16ου αιώνα. Την παραθέτω εδώ σαν ένα ντοκουμέντο, αν όχι ιστορικό, τουλάχιστον λαογραφικό.

Δεν έχει σημασία αν ο Στάμπε Πίτερ ήταν πραγματικός λυκάνθρωπος ή όχι, αλλά το ότι σοβαροί άνθρωποι της εποχής του τον καταδίκασαν έχοντας πειστεί για αυτό ακριβώς το γεγονός. Ασφαλώς, στη συγκεκριμένη περίοδο η μανία του κυνηγιού των μαγισσών δεν είχε ακόμη κοπάσει, και ίσως σε τελευταία ανάλυση ο άνθρωπος αυτός να ήταν ενα απλό θύμα της υστερίας και της μισαλλοδοξίας μιας εποχής, που ομολόγησε πως είχε διαπράξει αποτρόπαια εγκλήματα μόνο και μόνο για να γλιτώσει από τα ακόμη πιο αποτρόπαια

βασανιστήρια με τα οποία οι δικαστές συνήθιζαν τότε να αποσπούν τις ομολογίες των κατηγορουμένων. Ίσως, πάλι, όλα να έγιναν με τον τρόπο που περιγράφονται, και ακόμη χειρότερα. Ο αναγνώστης ας βγάλει τα δικά του συμπεράσματα.

Θ.Μ.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΗ ΤΗΣ ΑΘΛΙΑΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΠΟΙΟΥ ΣΤΑΜΠΕ ΠΙΤΕΡ, ΕΝΟΣ ΔΑΙΜΟΝΙΚΟΥ ΜΑΓΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ, ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΛΥΚΟΥ, ΔΙΕΠΡΑΞΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΦΟΝΟΥΣ, ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΔΙΑΒΟΛΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ, ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΠΑΡΑΣΣΟΝΤΑΣ ΑΝΔΡΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Ο ΟΠΟΙΟΣ, ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ, ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΚΕ ΣΤΙΣ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1589 ΣΤΗΝ ΚΩΜΟΠΟΛΗ ΤΟΥ ΜΠΕΝΤΜΠΕΡΓΚ, ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΟΛΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Στην κωμόπολη του Μπέντμπεργκ, κοντά στην Κολωνία της Γερμανίας, γεννήθηκε και μεγάλωσε κάποιος Στάμπε Πίτερ, ο οποίος από μικρός έδειχνε μεγάλη τάση προς το κακό. Παραδόθηκε στην εξάσκηση των διαβολικών τεχνών από τα δώδεκά του χρόνια μέχρι την ημέρα που πέθανε. Στη διάρκεια του χρονικού αυτού διαστήματος

βυθίστηκε στη μελέτη της μαγείας, της νεκρομαντείας και της μαγγανίας, και γνωρίστηκε με πολλά καταχθόνια πνεύματα και δαίμονες. Στο τέλος, αδιαφορόντας για τη σωτηρία του, παρέδωσε ψυχή και σώμα στο Διάβολο με αντάλλαγμα μια ζωή γεμάτη σαρκικές απολαύσεις.

Αντίθετα με άλλους κολασμένους, αυτό το άθλιο υποκείμενο δεν ζήτησε από το Διάβολο ούτε πλούτη, ούτε αξιώματα, ούτε κάποια άλλη παρόμοια απολαβή. Έχοντας, όμως, μια πολύ σκληρή και αιμοβόρα ιδιοσυγκρασία, ζήτησε τον τρόπο ώστε να ικανοποιεί όλες τις ανώμαλες ορέξεις του πάνω σε άνδρες γυναίκες και παιδιά, με τη μορφή ζώου. Έτσι, είχε τη δυνατότητα να ζει χωρίς να φοβάται ότι κάποιος θα τον αναγνωρίσει ως υπαίτιο των αιματηρών πράξεων που σκόπευε να διαπράξει.

Αναγνωρίζοντας, λοιπόν, στο πρόσωπο αυτού του καθάρματος το όργανο μέσω του οποίου θα μπορούσε να προκαλέσει μεγάλη δυστυχία και καταστροφή, ο Διάβολος δέχθηκε να ικανοποι- ήσει το αίτημά του, και έτσι χάρισε στον Στάμπε Πίτερ μια ζώνη την οποία, μόλις περνούσε στη μέση του, έπαιρνε αμέσως τη μορφή ενός άγριου και πεινασμένου λύκου. Όταν πάλι, ακουμπούσε ξανά τη ζώνη, τα δυνατά πέλματα του φριχτού ζώου ξαναγίνονταν χέρια και πόδια κι έπειτα από λίγο ο Πίτερ ξανάπαιρνε την αρχική του μορφή, ακριβώς σαν να μην είχε αλλάξει ποτέ.

Βέβαια, ο καταραμένος Στάμπε Πίτερ έμεινε απόλυτα ικανοποιημένος από το δώρο του Σατανά. Το ζωώδες σχήμα ταίριαζε τέλεια με την σκληρόκαρδη και διψασμένη για αίμα φύση του. Εξάλλου, το διαβολικό δώρο ήταν πάρα πολύ βολικό επειδή, όντας μικρό και ελαφρύ, μπορούσε να κρυφτεί εύκολα οπουδήποτε.

Από εκεί κι έπειτα, άρχισε να διαπράττει τους πιο φριχτούς και αποτρόπαιους φόνους, παραμονεύοντας όποιον τον είχε δυσαρεστήσει με τον οποιονδήποτε τρόπο. Μόλις κάποιος εχθρός ή συγγενής εχθρού του έβγαινε στους αγρούς ή τριγυρνούσε νύχτα στην πόλη, ο βρομερός μάγος τον ακολουθούσε με τη μορφή του λύκου και δεν ησύχαζε μέχρι να του ξεσκίσει το λαιμό και να του κομματιάσει το κορμί του. Σύντομα απόκτησε τόση όρεξη για αίμα, ώστε το ανθρωποκυνηγητό έγινε η μεγαλύτερη χαρά του. Συχνά περπατούσε στους δρόμους της Κολωνίας, του Μπέντμπεργκ και του Σπέραντ, ντυμένος κομψά και συμπεριφερόμενος άψογα, χαιρετώντας τους φίλους ή τους συγγενείς εκείνων που είχε κατασπαράξει, επειδή κανείς δεν υποπτευόταν το αληθινό του πρόσωπο.

Έκοβε βόλτες πάνω-κάτω, και μόλις εντόπιζε κάποια γυναίκα, κοπέλα ή παιδούλα που του άρεσε, περίμενε μέχρι να τη δει να βγαίνει από την πόλη. Ύστερα, αν με κάποιο τρόπο μπορούσε να τη βρει ξεμοναχιασμένη, τη βίαζε μέσα στους αγρούς και στη συνέχεια, μεταμορφωμένος σε λύκο, την κατασπάραζε. Συχνά, καθώς

τριγυρνούσε στα χωράφια, του τύχαινε να εντοπίσει κάποια παρέα από χωριατοπούλες που παίζαν ή να αρμέγαν τις αγελάδες τους. Αμέσως τότε,ορμούσε ανάμεσά τους με τη μορφή του λύκου. Κι ενώ οι υπόλοιπες έτρεχαν να σωθούν, αυτός άρπαζε μια και, αφού ικανοποιούσε τις βρομερές ορέξεις του, τη σκότωνε. Αυτή που του άρεσε δεν είχε καμιά πιθανότητα να ξεφύγει είτε ήταν η πρώτη, είτε η τελευταία ανάμεσα σε εκείνες που γεμάτες αγωνία προσπαθούσαν να σωθούν. Κι αυτό γιατί, όσο είχε τη μορφή του λύκου, μπορούσε να ξεπεράσει σε ταχύτητα και το πιο γρήγορο κυνηγόσκυλο.

Συνεχίζοντας έτσι τις διαβολικές και κολασμένες του πράξεις, μέσα σε διάστημα λίγων ετών κατόρθωσε να σκοτώσει δεκατρία κορίτσια και δυο νεαρές γυναίκες στους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης τους. Στις δυο αυτές περιπτώσεις έβγαλε τα παιδιά μέσα από την κοιλιά τους και καταβρόχθισε με τον πιο αιματηρό και άγριο τρόπο τις καρδιές τους, τις οποίες θεωρούσε ιδιαίτερα ελκυστικούς μεζέδες, καταπίνοντάς τες ολοζώντανες κι ενώ χτυπούσαν ακόμη. Επιπλέον, συνήθιζε πολλές φορές να σκοτώνει αρνιά και μοσχάρια, τρώγοντάς τα ωμά, σαν αληθινός λύκος.

Το κτήνος συνέβη να έχει και μια κόρη, μια όμορφη κοπέλα που αφύσικα και ακόλαστα ποθούσε. Διέπραξε, λοιπόν, μαζί της την πιο απαίσια αιμομιξία, ένα τρομερό αμάρτημα που ξεπερνά σε βαρύτητα τη μοιχεία ή την πορνεία.

Την κόρη αυτή την είχε αποκτήσει όταν δεν ήταν ακόμη τόσο απόλυτα παραδομένος στο Διάβολο. Την έλεγαν Στάμπε Μπίελ, και τόση ήταν η χάρη και η ομορφιά της ώστε άξιζε όλα τα καλά λόγια που έλεγαν γι' αυτήν οι γνωστοί της. Όμως, τέτοια ήταν η ανώμαλη και βρομερή επιθυμία του για αυτήν, ώστε γέννησε κι ένα παιδί μαζί της, χρησιμοποιόντας την καθημερινά σαν παλλακίδα του.

Επιπλέον, τούτο το αχόρταγο και μιαρό κτήνος πλάγιασε ακόμη και με την ίδια του την αδελφή, στο σπίτι της οποία σύχναζε πολλές φορές, ανάλογα με τα αρρωστημένα προστάγματα της καρδιάς του.

Κάποτε επισκέφθηκε το σπίτι μιας γυναίκας που ονομαζόταν Κατερίνα Τρόμπιν και η οποία ήταν ψηλή, όμορφη, και έχαιρε της εκτίμησης όλων των γειτόνων της. Εκείνος όμως, με τα ωραία λόγια και τις φιλοφρονήσεις του, κατάφερε πριν φύγει από το σπίτι της να πλαγιάσει μαζί της, και από εκεί κι ύστερα είχε τη συντροφιά της όποτε το επιθυμούσε.

Όμως, οι αισχρές και ανώμαλες ορέξεις του Στάμπε Πίτερ δεν ήταν δυνατόν να χορταστούν με τη συντροφιά των πολλών ερωμένων του, κι ούτε μπορούσε να ικανοποιήσει τη φαντασία του με την ομορφιά της οποιασδήποτε φυσιολογικής γυναίκας. Έτσι, ο Διάβολος του έστειλε τελικά για συντροφιά ένα κακό πνεύμα με τη μορφή γυναίκας, τόσο όμορφης και καλοφτιαχμένης, ώστε έμοιαζε περισσότερο με κάποια ουράνια

Ωραία Ελένη, παρά με κοινή θνητή. Η ομορφιά της ξεπερνούσε τόσο πολύ εκείνη των άλλων γυναικών, ώστε ο κακούργος έμεινε μαζί της για επτά ολόκληρα χρόνια, παρόλο που στο τέλος αυτής της περιόδου αποκαλύφθηκε πως δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια δαιμόνισσα.

Όμως, φαίνεται πως ακόμη κι αυτό το κατρακύλισμα στο βούρκο της λαγνείας, δεν μπόρεσε να κατευνάσει το σκληρό και αιμοβόρο μυαλό του, γιατί συνέχισε να διαπράττει φονικά.

Τόσο πολύ απολάμβανε τα εγκλήματά του, ώστε δεν θεωρούσε καμιά μέρα του καλή αν δεν κατάφερνε να χύσει αίμα.

Το ακόλουθο γεγονός δείχνει με ιδιαίτερο τρόπο τη σκληρότητα της καρδιάς αυτού του αποτρόπαιου μάγου. Είχε ένα καλοσυνάτο γιο, τον οποίο είχε αποκτήσει στο άνθος της νιότης του και ήταν ο πρώτος καρπός του σώματός του. Αυτό το παιδί το αγαπούσε πολύ και το αποκαλούσε γαλήνη της ψυχής του. Κι όμως, σε τέτοιο βαθμό απολάμβανε τους φόνους , ώστε έφτασε να διψά ακόμη και για το αθώο αίμα του μοναχογιού του. Κάποια μέρα, παρέσυρε το νέο στους αγρούς και από εκεί σε ένα κοντινό δάσος. Με τη δικαιολογία πως ήθελε δήθεν να εκτελέσει μια φυσική του ανάγκη, έμεινε κάπως πίσω ενώ ο νεαρός συνέχισε μπροστά. Ξαφνικά, με τη μορφή του λύκου πήδησε μπροστά στο γιο του και τον σκότωσε με τον πιο φριχτό τρόπο. Στη συνέχεια, καταβρόχθισε το μυαλό του παιδιού, γιατί μόνο

αυτό μπορούσε να χορτάσει τις ακατανόμαστες ορέξεις του. Ήταν η πιο τερατώδης πράξη που άκουσε ποτέ άνθρωπος, γιατί ποτέ άλλοτε δεν γεννήθηκε στον κόσμο κτήνος τόσο εκφυλισμένο.

Για πολύ καιρό συνέχισε τα κακουργήματά του, άλλες φορές με τη μορφή του λύκου και άλλες με τη μορφή ανθρώπου, σε πόλεις και χωριά, σε δάση και αγρούς.

Κάποτε συνάντησε μια γυναίκα συνοδευόμενη από δυο άνδρες τους οποίους επιθυμούσε ιδιαίτερα να δολοφονήσει. Για να εκτελέσει το διαβολικό σχέδιό του, και γνωρίζοντας το όνομα του ενός από τους τρεις, χρησιμοποίησε την απάτη για να τους φέρει προς την παγίδα του. Πήγε πιο μπροστά στο μονοπάτι που ακολουθούσαν και ζάρωσε τόσο ώστε δεν μπορούσαν να τον δουν.

Μόλις τους άκουσε να πλησιάζουν στην κρυψώνα του, φώναξε τον έναν που γνώριζε με το όνομά του. Ο άνδρας, ακούγοντας κάποιον να τον καλεί με τόση οικειότητα υπόθεσε πως θα ήταν ένας φίλος που του έκανε αστεία. Έτσι, απομακρύνθηκε από τους άλλους και κατευθύνθηκε προς το μέρος από όπου είχε έρθει η φωνή για να δει ποιος ήταν. Μόλις, όμως, έφτασε κοντά στον λυκάνθρωπο, εκείνος τον σκότωσε επί τόπου. Οι άλλοι δύο, που είχαν μείνει πίσω, άρχισαν να ανυπομονούν με αυτή την αδικαιολόγητη αργοπορία. Ο δεύτερος άν-

δρας άφησε τη γυναίκα και πήγε να ψάξει για τον πρώτο, οπότε και δολοφονήθηκε με τον ίδιο τρόπο. Στο τέλος, η γυναίκα, βλέποντας πως κανείς από τους δυο δεν επέστρεφε, άρχισε να υποπτεύεται ότι κάτι κακό τους είχε τύχει και άρχισε να τρέχει με ολη της τη δύναμη για να γλιτώσει. Αλλοίμονο, όμως, αυτό δεν την ωφέλησε καθόλου, γιατί σε λίγο ο ελαφροπόδης λύκος την πρόλαβε. Κι αφού πρώτα την ξεπαρθένιασε, μετά τη δολοφόνησε με τον πιο φρικιαστικό τρόπο. Οι δυο άνδρες βρέθηκαν αργότερα βουτηγμένοι στο αίμα, αλλά το σώμα της γυναίκας δεν ανακαλύφθηκε πουθενά. Ίσως ο απαίσιος δολοφόνος, εκτιμώντας τη δική της σάρκα ιδιαίτερα νόστιμη και τρυφερή, να φρόντισε να την καταβροχθίσει.

Έτσι ζούσε ο κολασμένος Στάμπε Πίτερ για είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια, χωρίς κανείς να τον υποπτευθεί σαν υπαίτιο τόσων και τόσων φριχτών εγκλημάτων. Και μέχρι εκείνη την εποχή, είχε καταφέρει να αφανίσει έναν απροσδιόριστο αριθμό ανδρών, γυναικών, παιδιών, προβάτων, κατσικιών και γελαδιών. Γιατί όταν δεν μπορούσε να παρασύρει στη φρίκη και στο θάνατο ανθρώπους, ξεσπούσε την ανώμαλη μανία του στα ζώα, τα οποία και κατακρεουργούσε με τον πιο άγριο τρόπο.

Με τον καιρό, οι κάτοικοι της Κολωνίας, του Μπέντμπεργκ και του Σπέραντ, βλέποντας πόσο σοβαρά κινδύνευαν από τον άπληστο λύκο, δεν

τολμούσαν να βγουν στην ύπαιθρο χωρίς να έχουν πάρει όλα τα κατάλληλα μέτρα φύλαξης. Συχνά ανακαλύπταν, προς μεγάλο τους τρόμο, απομεινάρια ανδρών, γυναικών και παιδιών να κείτονται σκορπισμένα στα χωράφια. Και ήξεραν πως όλα αυτά ήταν έργα κάποιου ασύλληπτου αγριμιού. Έτσι, αν το παιδί κάποιας οικογένειας εξαφανιζόταν, οι δικοί του έχαναν κάθε ελπίδα πως θα το ξαναδούν ζωντανό, επειδή ήσαν σίγουροι πως το είχε κατασπαράξει ο λύκος.

Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί και ένα πολύ παράξενο γεγονός, το οποίο αποδεικνύει τη μεγάλη δύναμη και την φιλεύσπλαχνη πρόνοια του Θεού. Κάποια ημέρα, μερικά μικρά παιδιά έπαιζαν σε ένα λειβάδι έξω από την πόλη. Στο ίδιο λειβάδι έβοσκαν και μερικές αγελάδες που θήλαζαν τα μοσχάρια τους. Ξαφνικά, ο λύκος όρμησε ανάμεσα στα παιδιά και άρπαξε ένα όμορφο κοριτσάκι από το γιακά, με σκοπό να ξεσκίσει το λαιμό του. Τα υπόλοιπα παιδιά βάλθηκαν να τρέχουν ουρλιάζοντας από τον τρόμο. Οι φωνές, όμως, ξάφνιασαν τόσο τις αγελάδες, οι οποίες, φοβούμενες μήπως χάσουν τα μικρά τους, επιτέθηκαν όλες μαζί ενάντια στο λύκο με μεγάλη μανία. Έτσι, αυτός αναγκάστηκε να αφήσει το παιδί για να γλιτώσει από τα κερατά τους και το κοριτσάκι σώθηκε από βέβαιο θάνατο.

Παρόλο που οι άνθρωποι των προαναφερόμενων πόλεων της Γερμανίας έκαναν ότι

μπορούσαν για να πιάσουν αυτό το ανθρωποφάγο κτήνος, ωστόσο δεν μπόρεσαν να το καταφέρουν παρά μόνον ώπου ο Κύριος ορίσει ότι έφτασε η μέρα της καταστροφής του. Ωστόσο, εκείνοι συνέχιζαν αδιάκοπα να στήνουν παγίδες και ενέδρες και να ανατρέφουν γιγαντόσωμα σκυλιά ώστε να κυνηγήσουν το τέρας όπου και αν πάει.

Στο τέλος, πάντως, ο παντοδύναμος Θεός ευαρεστήθηκε να τους επιτρέψει να εντοπίσουν τον εγκληματία με τη μορφή του λύκου. Αμέσως τον περικύκλωσαν και έρριξαν καταπάνω του τα σκυλιά με τέτοιο τρόπο ώστε να του είναι αδύνατον να διαφύγει (κάτι που δεν είχαν ποτέ καταφέρει μέχρι εκείνη τη στιγμή). Όταν, όμως, αυτός κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να γλιτώσει από τον κίνδυνο, έλυσε τη ζώνη από τη μέση του και πήρε πάλι την ανθρώπινη μορφή. Ύστερα, άρχισε να ήρεμα ήρεμα, σαν κάποιος που έκανε έναν απλό περίπατο στην ύπαιθρο. Όμως οι κυνηγοί, που δεν είχαν αφήσει από τα μάτια τους το ζώο, έμειναν κατάπληκτοι όταν είδαν έναν άνθρωπο να ξεπροβάλλει από το σημείο ακριβώς όπου ο λύκος είχε κρυφτεί. Αν δεν γνώριζαν τον Στάμπε σαν παλιό κάτοικο της πόλης, τότε σίγουρα θα τον έπαιρναν για κάποιο δαιμονικό. Τελικά, διαπιστώνοντας πως δεν ήταν ούτε φαντασία του μυαλού τους, ούτε ξωτικό, ούτε κάτι άλλο παρόμοιο, τον οδήγησαν αμέσως μπροστά στους δικαστές για να τον ανακρίνουν.

Λίγο μετά τη σύλληψή του, τον οδήγησαν στον τροχό. Εκείνος, φοβούμενος τα βασανιστήρια, ομολόγησε όλα τα εγκλήματα που είχε διαπράξει κατά το διάστημα των είκοσι πέντε ετών. Επίσης, ομολόγησε πώς τα κατάφερε και με τη βοήθεια της μαγείας απόκτησε από το Διάβολο τη ζώνη που τον μεταμόρφωνε σε λύκο, και επιπλέον ότι είχε κρύψει τη ζώνη αυτή σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο. Οι δικαστές έστειλαν αμέσως ανθρώπους για να τη βρουν και να τη φέρουν,

Αλλά η ζώνη δεν βρέθηκε, και ίσως κανείς μπορεί αν υποθέσει ότι τελικά επέστρεψε στα χέρια του Διαβόλου, από όπου είχε προέλθει.

Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, κατά το οποίο ο Στάμπε Πίτερ παρέμενε φυλακισμένος, οι δικαστές ανακαλύψαν ότι η κόρη του Μπίελ και η ερωμένη του Κατερίνα Τρόμπιν ήσαν και οι δύο φριχτές συνεργοί του σε πολλούς από τους φόνους τους οποίους είχε διαπράξει. Για τα εγκλήματα, λοιπόν, αυτά αλλά και για την απαράδεκτη ζωή τους, τις συνέλαβαν και τις καταδίκασαν μαζί με τον Στάμπε Πίτερ.

Η ποινή, που τους απαγγέλθηκε την 28 Οκτωβρίου 1589, όριζε τα εξής:

Ο Στάμπε Πίτερ, σαν κύριος ένοχος, καταδικάστηκε, να δεθεί πρώτα στον τροχό και με τανάλιες πυρωμένες να του αφαιρεθεί η σάρκα από δέκα διαφορετικά σημεία του κορμιού του. Στη συνέχεια, να του σπάσουν τα χέρια και τα

πόδια με ξύλινο μπαλτά ή ρόπαλο, μετά, να του κόψουν το κεφάλι, και στο τέλος να κάψουν το σώμα του μέχρι να γίνει στάχτη.

Η κόρη και η ερωμένη του καταδικάστηκαν να καούν στην πυρά την ίδια μέρα και την ίδια ώρα μαζί με το πτώμα του Στάμπε Πίτερ.

Έτσι, λοιπόν, στις 31 του ίδιου μηνός, η ποινή τους εκτελέστηκε στην πόλη του Μπέντμπεργκ, κάτω από το βλέμμα πολλών πριγκίπων και ευγενών της Γερμανίας..

Μετά την εκτέλεση, και σύμφωνα με διαταγή των δικαστών του Μπέντμπεργκ, έστησαν έναν πάσαλο ψηλό, τον οποίο πέρασαν μέσα από τον τροχό όπου είχαν τσακίσει το κορμί του δολοφόνου. Πάνω από τον τροχό έδεσαν το ξύλινο ομοίωμα ενός λύκου, ώστε να δείχνει με ποια μορφή το τέρας διέπραξε τα εγκλήματά του, ενώ στην κορυφή του πάσαλου κάρφωσαν το κεφάλι του μάγου. Γύρω από το πλαίσιο του τροχού κρεμάστηκαν δεκαπέντε κομμάτια ξύλο, μισή οργιά μήκος το καθένα, τα οποία συμβόλιζαν τα δεκαπέντε πρόσωπα τα οποία, όπως βεβαιώθηκε απόλυτα, δολοφονήθηκαν από το μάγο. Και ορίστηκε, αυτό το κατασκεύασμα να παραμείνει εκεί σαν υπενθύμηση για όλες τις επερχόμενες γενιές, ώστε να γνωρίζουν πώς διαπράχθηκαν οι φόνοι από τον Στάμπε Πίτερ και πώς αυτός έλαβε τη δίκαιη τιμωρία του.

Έτσι, ευγενικέ αναγνώστη, κατέγραψα την αληθινή ιστορία αυτού του διαβολικού ανθρώπου, του Στάμπε Πίτερ, και επιθυμώ τούτη η αφήγηση να θεωρηθεί σαν προειδοποίηση προς όλους εκείνους τους μάγους και τις μάγισσες οι οποίοι ακολουθούν την αρρωστημένη τους φαντασία έως την απόλυτη και αιώνια καταστροφή των ψυχών τους.

Και παρακαλώ το Θεό να φυλάει από τέτοιες δαιμονικές και κολασμένες τέχνες, όλους τους καλούς ανθρώπους.

ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ ΕΝΑ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΧΑΙΡΙ;

του Λάρι Νίβεν

Ο Λόρενς Βαν Κοτ Νίβεν, ή Λάρι Νίβεν, είναι ένα από τα αστέρια που κυριαρχούν εδώ και τρεις δεκαετίες στο στερέωμα της επιστημονικής φαντασίας. Η σειρά μυθιστορημάτων του ***Ιστορίες του Γνωστού Διαστήματος****, που έφτασε στο απόγειό της με τον περίφημο* ***Κόσμο Δακτύλιο****, και η οποία κέρδισε το 1971 τόσο το βραβείο Νέμπιουλα όσο και το βραβείο Χιούγκο, είναι ίσως μια από τις πιο εντυπωσιακές που έχει να επιδείξει το λογοτεχνικό αυτό είδος.*

Εκείνο, όμως, που ίσως δεν ξέρουν πολλοί, είναι ότι κατά τη δεκαετία του 1970, ο Λάρι Νίβεν ασχολήθηκε και με την ηρωική φαντασία, γράφοντας μερικά εκπληκτικά διηγήματα με κεντρικό τους ήρωα ένα μάγο της εποχής της Ατλαντίδας.

Βεβαίως ο Νίβεν, πάντα κριτικό μυαλό, προσπαθεί να προσφέρει ακόμη κι εδώ μια κάποια λογική εξήγηση στο φαινόμενο της μαγείας καθώς και στο γεγονός της εξαφάνισής της από τον κόσμο. Τι ρόλο, όμως, μπορεί να παίζει σε όλα αυτά ένας νεαρός ακτιβιστής λυκάνθρωπος;

Θ.Μ.

Υ.Γ. Όποιος απορήσει σχετικά με τις αναφορές το διηγήματος γύρω από την Ελλάδα και αναρωτηθεί τί σχέσ μπορεί να έχει η χώρα μας με την Ατλαντίδα, ας τρέξει ν διαβάσει αμέσως τον **Τιμαίο** *και τον* **Κριτία** *του Πλάτωνα..*

Θ.Μ

Δώδεκα χιλιάδες χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού, σε μια εποχή όπου τα θαύματα ήταν κάπως πιο κοινότυπα, ένας μάγος χρησιμοποίησε κάποιο πανάρχαιο μυστικό προκειμένου να σώσει τη ζωή του.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, το μετάνιωσε. Είχε φυλάξει το μυστικό του Τροχού του Γητευτή για αρκετούς αιώνες. Το δαιμονικό σπαθί Γκλίρεντρι και ο ηλίθιος βάρβαρος αιχμάλωτός του ήταν βέβαιο πως αν μπορούσαν θα τον είχαν σκοτώσει. Όμως, κανείς φυλακισμένος δαίμονας δεν ήταν τόσο επικίνδυνος όσο αυτό το μυστικό.

Τώρα, τα νέα απλώνονταν σαν κυματισμοί μέσα σε μια λιμνούλα. Η μάχη ανάμεσα στο Γκλίρεντρι και τον Γητευτή ήταν πολύ σπουδαία ιστορία για να μείνει κρυφή. Πολύ γρήγορα, όλοι οι μάγοι γνώριζαν πολύ καλά ότι η μαγεία ήταν μια ενέργεια που μπορούσε να εξαντληθεί. Και το περίεργο ήταν πως κανείς δεν το είχε προσέξει αυτό μέχρι τη στιγμή εκείνη.

Έναν χρόνο μετά τη μάχη του Γκλίρεντρ
προς το τέλος μιας καλοκαιριάτικης μέρας, ο
Άραν ο Ειρηνιστής ήρθε στο χωριό του Σάιλ για
να κλέψει τον Τροχό του Γητευτή.

Ο Άραν ήταν ένας νέος, κοκκαλιάρης, δεκα
οχτώ χρονών. Το πρόσωπό του, λιπόσαρκο κα
στενό, με μυτερό πηγούνι. Τα σκούρα μάτια του
κρύβονταν κάτω από ένα πεταχτό μέτωπο πο
σκεπαζόταν σχεδόν τελείως από ίσια μαύρ
μαλλιά. Δεν έκρυβε τί ήταν, και όποιος το
άγγιζε τα χέρια θα το καταλάβαινε αμέσω
επειδή οι παλάμες του καλύπτονταν από έν
απαλό κοντό τρίχωμα. Αν, όμως, κανείς άκου
ποια ήταν η αποστολή του, θα τον περνούσε γι
τρελό.

Ο Γητευτής ήταν ο αδιαμφισβήτητος ηγέτ
της Συντεχνίας των Μάγων. Και βέβαια, είχ
κάποιο όνομα, αλλά κανείς ανθρώπινος λαιμό
δεν θα μπορούσε ποτέ να το προφέρει. Ο σκι
ρός δαίμονας που του το χάρισε βρισκότα
φυλακισμένος μέσα σε ένα τατουάζ χαραγμέν
στην πλάτη του Γητευτή: ένας ασυνήθιστα επ
κίνδυνος σωματοφύλακας.

Ωστόσο, ο Άραν ερχόταν καλά προστατε
μένος. Το δερμάτινο δισάκι που κρεμόταν απ
τον ώμο του ήταν παλιό και σημαδεμένο, και ο
ραφές του είχαν χαλαρώσει. Από μακριά φαινό
ταν να περιέχει καρύδια, σκληρό τυρί, ψωμί κα
ασφαλώς ελάχιστα χρήματα. Αυτό όμως πο

περιείχε στην πραγματικότητα, ήταν ξόρκια και φυλακτά.

Η μαγεία τον εξυπηρετούσε καλύτερα από τα τρόφιμα κι άλλωστε ο Άραν μπορούσε να βρει να φάει μόνος του όταν ταξίδευε τη νύχτα.

Έφτασε τη σπηλιά του Γητευτή λίγο μετά το ηλιοβασίλεμμα. Του είχαν πει πώς να χρησιμοποιήσει τη μαγεία του για να ξεπεράσει τις άμυνες του Γητευτή. Η μαγεία αυτή απαιτούσε φωνή και χέρια, γι' αυτό κι ο Άραν ήταν αναγκασμένος να διατηρεί το ανθρώπινο σχήμα του. Αυτό τον έκανε διπλά νευρικό.

Με την ανατολή του φεγγαριού, έψαλλε τα λόγια που του είχαν μάθει, κι έπειτα, έβγαλε μια ζωντανή νυχτερίδα από το δισάκι του και την πέταξε ευγενικά μέσα από την προστατευμένη είσοδο της σπηλιάς.

Η νυχτερίδα διαλύθηκε ψεκάζοντας τον αέρα με λεπτές σταγόνες αίματος. Το στομάχι του Άραν ανακατεύτηκε. Σχεδόν το έβαλε στα πόδια, αλλά τελικά κατανίκησε το φόβο του και με λίγη προσπάθεια κατάφερε να περάσει ανάμεσα στα κάγγελα της εισόδου.

Αυτοί που τον είχαν στείλει, του είχαν κάνει επανειλημμένα το σχεδιάγραμμα της σπηλιάς. Θα μπορούσε να βρει το δρόμο του με κλειστά μάτια. Βέβαια θα προτιμούσε το σκοτάδι από το γαλαζωπό φως που τρεμόπαιζε στη μέση της σπηλιάς, που του θύμιζε παγιδευμένη αστραπή.

Αν και ο Άραν είχε δει μαγικά εργαλεία στα εργαστήρια της Σχολής Εμπορικής Μα- γείας στην Ατλαντίδα, τα περισσότερα όργανα του Γητευτή του ήταν άγνωστα. Δεν ήταν ακόμ η εποχή της μαζικής παραγωγής. Σταμάτησε δ πλα στον πάγκο του εργαστηρίου τον κοίταξ απορημένα. Γιατί ο Γητευτής ακόνιζε ένα γυά λινο μαχαίρι;

Διάκρινε, όμως, τον σκουριασμένο μεταλλικ δίσκο που κρεμόταν πάνω από τον πάγκο και ο χαραγμένοι γύρω του ρούνοι τον έπεισαν πω ήταν το αντικείμενο για το οποίο είχε έρθει.

Τον κατέβασε και τον έδεσε γρήγορα πάνω στο μηρό του, αφήνοντας τα χέρια του ελεύθερ για την περίπτωση που θα χρειαζόταν ν πολεμήσει.

Γύρισε να φύγει όταν μια γελαστή φων αντήχησε στον άδειο αέρα:

"Αφησε το κάτω, ψωριάρικο σκυλογέννημα".

Αμέσως ένιωσε την αγωνία να του διαπερν

Αμέσως ένιωσε την επόμενη στιγμή μεταμορ τον μηρό και την επόμενη στιγμή μεταμορ φώθηκε σε λύκο. Στην ανθρώπινη μορφή του ήταν ένας λεπτοκαμωμμένος νεαρός, αλλά μ την όψη του λύκου έδειχνε μεγάλος κα επικίνδυνος. Αυτή τη φορά, όμως, η αγριάδα τ λυκίσιας μορφής δεν τον ωφέλησε καθόλου. Ο πόνος ήταν αβάστακτος. Ο Άραν ο λύκος ού λιαξε και προσπάθησε να ξεφύγει από τ ωδύνη.

έναν άλλο, ακόμη πιο έντονο στο μηρό. Σκέφ- τηκε πως θα πρέπει να χτύπησε το κεφάλι του σε κάποιο τοίχο. Έμεινε ξαπλωμένος στο πλευρό με τα μάτια κλειστά, χωρίς να δείχνει ότι συνήλθε. Προσπάθησε να αισθανθεί τα χέρια του και ανακάλυψε πως ήταν δεμένος χειροπόδαρα. Θυμήθηκε ότι τον είχαν διδάξει ένα ξόρκι για να λύνει τα σκοινιά. Καλύτερα, όμως, να μην το χρησιμοποιούσε μέχρι να μάθει περισσότερα.

Μισάνοιξε τα μάτια. Ο Γητευτής ήταν δίπλα του, καθισμένος ανακούρκουδα και τον παρα- τηρούσε με χαμόγελο αχνό. Στο ένα του χέρι κρατούσε λυγερό κλαδί ιτιάς.

Ήταν ένας ψηλός και γεροδεμένος άνδρας με έντονο μαύρισμα. Ο θρύλος έλεγε πως δεν φο- ρούσε ποτέ τίποτα πάνω από τη μέση. Ήταν δύσκολο να κρίνει κανείς την ηλικία του. Θα μπορούσε να είναι είκοσι ή πενήντα χρονών. Στην πραγματικότητα, όμως, ήταν εκατόν ενε- νήντα ετών και το καυχιόταν. Και μόνον η σωματική του κατάσταση πρόδιδε τη δύναμη της μαγείας του.

Πίσω του, ο Άραν διάκρινε τον Τροχό του Γητευτή ο οποίος είχε ξαναγυρίσει στη θέση του. Περίμενε άραγε το επόμενο θύμα του; Όμως, ο αληθινός Τροχός ήταν φτιαγμένος από χαλκό, αυτό τουλάχιστον το ήξεραν εκείνοι που έστειλαν τον Άραν, ενώ τούτο το ομοίωμα θα πρέπει να ήταν από μαυρισμένο ασήμι για να τον κάψει έτσι.

Ο Γητευτής είχε μιαν αφηρημένη όψη στα μά-

τια. Ίσως να υπήρχε ακόμη μια τελευταία ευκαι-
ρία για να πετύχει, αν τον αιφνιδίαζε.

Ο Άραν είπε: "Κπλιρ..."

Ο Γητευτής τον χτύπησε δυνατά στο λαιμό μ
το κλωνάρι. Ο Άραν ένιωσε να πνίγεται. Τίναξ
το κεφάλι πέρα δώθε, γυρεύοντας να πάρε
αέρα.

"Αυτή η λέξη έχει τέσσερις συλλαβές", το
πληροφόρησε ο Γητευτής με μια φωνή πο
αναγνώρισε. "Δεν πρόκειται να προλάβεις να τ
προφέρεις όλες".

Ο Άραν ξεροκατάπιε.

"Θέλω ναι μάθω ποιος σε έστειλε;" ρώτησε
μάγος.

Αν και μπορούσε πάλι να αναπνέει κανονικ
ο Άραν δεν απάντησε.

"Δεν είσαι κοινός κλέφτης, αλλά ούτε κ
κανονικός μάγος", παρατήρησε ο Γητευτής. "Σ
άκουσα. Χρησιμοποίησες βασικά ξόρκια, απ
εκείνα που είναι εύκολο να ειπωθούν σωστά κ
πάντα χρειάζονταν στην κατάλληλη περίστασ
Κάποιος χρησιμοποίησε μαντείες και ενόρασ
για να με κατασκοπεύσει. Κάποιος που ξέρ
πάρα πολλά για τις άμυνές μου", συνέχισ
ευγενικά. "Αυτό δεν μου αρέσει καθόλου. Θέλ
να μάθω ποιος είναι αυτός και γιατί το κάνει".

Αλλά ο Άραν και πάλι δεν απάντησε, κι
Γητευτής του είπε:

"Είχε όλη τη γνώση και ήξερε καλά τί γύρευ
αλλά διέθετε και τη φρόνιση να μην έρθει

ίδιος. Έστειλε στη θέση του έναν ηλίθιο".

Ο Γητευτής κοίταξε προσεκτικά τα μάτια του Άραν:

"Ή, μπορεί να σκέφτηκε πως ένας λυκάνθρωπος θα είχε περισσότερες πιθανότητες εναντίον μου. Θα ήθελα να σε προειδοποιήσω, με την ευκαιρία, πως τα σκοινιά περιέχουν ασημένιο σύρμα και γι' αυτό καλά θα έκανες να παραμείνεις άνθρωπος για την ώρα".

"Ήξερες πως θα ερχόμουν;" ψυθίρισε τελικά ο Άραν.

"Από αρκετό καιρό. Δεν πέρασε από το μυαλό σου ότι διαθέτω κι εγώ μαντικές δυνάμεις και διόραση; Το σκέφτηκε, ασφαλώς, ο αφέντης σου, και γι' αυτό έστησε μια μαγική προστασία γύρω σου, μια κινούμενη περιοχή την οποία η διόρασή μου δεν μπορούσε να διαπεράσει".

"Τότε, τί πήγε στραβά;" ξαναρώτησε ο Άραν.

"Εντόπισα αυτή τη νεκρή περιοχή, ηλίθιε. Δεν μπορούσα να δω τί ήταν αυτό που έμπαινε στη σπηλιά μου, αλλά μπορούσα να κοιτάξω γύρω του. Ακολούθησα την πορεία σου μέσα στη σπηλιά, μια πορεία αρκετά ευθεία. Κατάλαβα τί ζητούσες. Ύστερα, ήταν και τα χνάρια που άφηνες πίσω σου. Περίμενες να σηκωθεί το φεγγάρι αντί να μπείς αμέσως μόλις έπεσε το σούρουπο. Και μάλιστα, τη νύχτα της πανσέληνου, ανάμεσα στα άλλα. Πάντως, αν εξαιρέσει κανείς όλα αυτά, δεν ήταν κι άσχημη σαν προσπάθεια. Ήταν πολύ έξυπνο να στείλουν έναν λυκάνθρωπο. Χρειαζόταν ένας αδύνατος νεαρός για να περάσει

ανάμεσα στα κάγγελα, αλλά ένας αδύνατο νεαρός δεν θα μπορούσε ποτέ να νικήσει σε μια αναμέτρηση αν κάτι πήγαινε στραβά. Ένα λύκος, όμως, στο μέγεθός σου θα μπορούσε".

"Πολύ που με ωφέλησε..."

"Εκείνο που θέλω να μάθω είναι πώς έπεισα για τη δουλειά έναν Άτλαντα. Θα πρέπει ν ήξεραν καλά τί ζητούσαν. Σου είπαν, μήπως, τ κάνει ο Τροχός;"

"Ρουφάει τη μαγεία", είπε ο ΄Άραν.

Ήταν εξοργισμένος αλλά όχι και απορημένο που ο Γητευτής είχε αναγνωρίσει την προφορ του.

"Ρουφάει το μάνα", τον διόρθωσε ο Γητευτή "Ξέρεις τί είναι το μάνα;"

"Η δύναμη πίσω από τη μαγεία".

"Ώστε μέχρι εκεί σε δασκάλεψαν; Μήπως σ είπαν επίσης ότι έτσι και το μάνα εξαντληθεί μια περιοχή δεν ξαναγυρίζει ποτέ;"

Ο Άραν σφίχτηκε στο πλάι. Έχοντας πειστεί τι επρόκειτο να πεθάνει, ένιωσε πως δεν εί τίποτα να χάσει αν μιλούσε με θάρρος.

"Δεν καταλαβαίνω γιατί θέλεις να το κρατ σεις μυστικό. Ο Τροχός του Γητευτή θα έκα τον πόλεμο αδύνατο. Είναι το μεγαλύτε καθαρά αμυντικό όπλο που έχει εφευρεθεί ποτ

Ο Γητευτής δεν φάνηκε να τον καταλαβαίν Ο Άραν συνέχισε: "Σίγουρα θα πρέπει να το έχ σκεφτεί. Ποιές κατάρες του εχθρού θα μ ρούσαν να αγγίξουν την Ατλαντίδα αν υπήρχ

Τροχός του Γητευτή για να τις απορροφήσει;"

"Προφανώς δεν σε έστειλαν οι στρατοκράτες της Ατλαντίδας". Ο Γητευτής τον κοίταξε υπολογιστικά. "Μήπως σου αναθέσαν την αποστολή από την Ελλάδα;"

"Δεν καταλαβαίνω".

"Δεν γνωρίζεις πως η Ατλαντίδα είναι τεκτονικά ασταθής; Τα τελευταία χίλια χρόνια, το μόνο πράγμα που κρατάει την Ατλαντίδα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας είναι τα ξόρκια που εκστομίζουν οι μάγοι-βασιλιάδες της".

"Λες ψέματα!"

"Εσύ όμως λες ολοφάνερα την αλήθεια". Ο Γητευτής έκανε μια χειρονομία αδιαφορίας. "Αλλά ο Τροχός θα ήταν καταστροφικός για οποιοδήποτε έθνος και όχι μόνο για την Ατλαντίδα. Έτσι και γυρίσει, μια μεγάλη περιοχή νεκρώνεται μαγικά, κι απ' όσο μπορώ να ξέρω, για πάντα. Ποιος θα ήθελε να συμβεί κάτι τέτοιο;"

"Εγώ".

"Αλήθεια; Γιατί;"

"Βαρεθήκαμε τον πόλεμο", είπε ο Άραν, χωρίς να συνειδητοποιήσει ότι μιλούσε στον πληθυντικό. "Ο Τροχός του Γητευτή θα δώσει τέλος στον πόλεμο. Μπορείς να φανταστείς έναν στρατό να προσπαθεί να πολεμήσει μόνο με σπαθιά και μαχαίρια; Χωρίς ξόρκια θανάτου; Χωρίς μάντεις για να κατασκοπεύουν τα σχέδια του εχθρού; Χωρίς δαίμονες να προσπαθούν να γκρεμίσουν αόρατα προστατευτικά τείχη;" Τα μάτια

του Άραν άστραψαν. "Χωρίς θεραπευτικά ξόρκια και σε μάχη σώμα με σώμα, κανένας βασιλιάς δεν θα ριψοκινδύνευε μια μάχη! Οι πόλεμοι θα σταματούσαν για πάντα!"

"Κάποια εγγενής απαισιοδοξία μέσα μου με κάνει να αμφιβάλλω για κάτι τέτοιο".

"Με κοροϊδεύεις. Δεν θέλεις να το πιστέψεις" του είπε ο Άραν περιφρονητικά. "Χωρίς μάνα, θα έπαυαν και τα ξόρκια που σε κρατούν νέο. Θα γινόσουν τόσο γέρος που θα ήταν αδύνατον πια να ζήσεις!".

"Έτσι είναι. Για να δούμε, τώρα, ποιος είσαι" Ο Γητευτής άγγιξε το δισάκι του Άραν με τη βέργα της ιτιάς και την άφησε ακουμπισμένη επάνω του για μερικά λεπτά. Ο Άραν αναρωτιόταν με αγωνία τί θα μάθαινε ο Γητευτής από το δισάκι του. Αν τα ξόρκια προστασίας δεν άντεχαν...

Κι ασφαλώς δεν άντεξαν. Ο Γητευτής έχωσε μέσα το χέρι και έβγαλε μια ακόμα ζωντανή νυχτερίδα και αρκετές σελίδες περγαμηνής που είχαν επάνω τους γεωμετρικά σχέδια και κείμενα γραμμένα με έναν σταθερό και προσεκτικό γραφικό χαρακτήρα.

"Γραψίματα από μαθητούδια," είπε ο Γητευτής. "Γραμμές ακρίβειας, λάθη σβησμένα... Τι βλάκα! Ξέχασε την τελευταία αγκύλη στο σύμβολο του Στρόβιλου. Είναι θαύμα που δεν το κατάπιε". Ο Γητευτής σήκωσε το βλέμμα. "Ώστε δέχτηκα επίθεση από παιδιά; Αυτά τα ξόρκια ετοιμάστηκαν από μαθητευόμενους μάγους!"

Ο Άραν δεν απάντησε, αλλά είχε χάσει κάθε ελπίδα πως θα μπορούσε να κρύψει κάτι.

"Έχουν, όμως, ταλέντο... Ώστε ανήκεις στους Ειρηνιστές, έτσι; Είστε όλοι σας νεαροί σε ηλικία στράτευσης. Βάζω στοίχημα πως σε υποστηρίζουν οι μισοί τελειόφοιτοι της Σχολής Εμπορική Μαγείας. Θα πρέπει να με παρακολουθούσαν μήνες για να εντοπίσουν όλες τις άμυνές μου... Και τώρα ζητάτε να σταματήσετε τον πόλεμο με την Ελλάδα. Νομίζετε πως θα βοηθούσε αν κλέβατε τον Τροχό του Γητευτή και τον πηγαίνατε στην Ατλαντίδα; Έτσι μου έρχεται να σε αφήσω να το κάνεις. Θα έπαιρνες ένα καλό μάθημα".

Κοίταξε επίμονα τον Άραν στα μάτια. "Θα το κάνατε, έτσι δεν είναι; Γιατί; Σε ρώτησα γιατί;"

"Θα μας χρησίμευε".

"Θα βυθίζατε την Ατλαντίδα. Είναι οι Ειρηνιστές προδότες της πατρίδας τους;"

"Δεν είμαι προδότης". Ο Άραν μιλούσε αργόσυρτα και οργισμένα. "Θέλουμε να αλλάξουμε την Ατλαντίδα, όχι να την καταστρέψουμε. Αν είχαμε στα χέρια μας τον Τροχό του Γητευτή, τότε οι παλατιανοί θα μας άκουγαν!"

Συσπάστηκε μέσα δεσμά του και σκέφτηκε άλλη μια φορά τη λέξη που θα τον ελευθέρωνε. Ύστερα, θα μεταμορφωνόταν σε λύκο και θα έτρεχε! Θα περνούσε μέσα από τα κάγγελα, θα χωνόταν στο δάσος κι από εκεί στην ελευθερία.

"Νομίζω ότι θα σε πιο κάνω συντηρητικό," είπε ξαφνικά ο Γητευτής.

Ανασηκώθηκε. Άγγιξε απαλά τα χείλη του Ά-ραν με το κλωνάρι της ιτιάς και αμέσως εκείνος κατάλαβε πως δεν μπορούσε πια να ανοίξει το στόμα του. Ένιωσε πως βρισκόταν πλέον από-λυτα στο έλεος του Γητευτή.

Εκείνος γύρισε και ο Άραν είδε το περίφημο σχέδιο στην πλάτη του. Ήταν ένα περίπλοκο πεντάπλευρο τατουάζ με κόκκινο, πράσινο και χρυσό μελάνι. Ο Άραν θυμήθηκε πως του είχαν πει ότι το τατουάζ αυτό ήταν ο σωματοφύλακας του αρχιμάγου.

"Πρόσφατα είδα ένα περίεργο όνειρο", είπε ο Γητευτής."Ονειρεύτηκα πως σε κάτι θα μου χρησίμευε ένα γυάλινο μαχαίρι. Σκέφτηκα πως το όνειρο ήταν ίσως προφητικό, και έτσι το έφτιαξα..."

"Τί βλακεία," τον διέκοψε ο Άραν. "Σε τί ωφε-λεί ένα γυάλινο μαχαίρι;"

Είχε προσέξει το μαχαίρι την ώρα που έμπαι-νε στη σπηλιά. Είχε μια ακονισμένη τετράγωνη μύτη, ακονισμένες κόψεις και μια λειασμένη λαβή. Δυο λαβίδες με επένδυση από δέρμα αλεπούς το κρατούσαν στη θέση του πάνω στο τραπέζι του εργαστήριου. Η πάνω κόψη του δεν ήταν ακόμα τελειωμένη.

Ο Γητευτής έβγαλε το μαχαίρι από τις λαβί-δες. Ενώ ο Άραν τον παρατηρούσε, χάραξε πάνω στη λεπίδα σχέδια με τη βοήθεια ενός διαμα-ντιού που θα του είχε κοστίσει πολλά. Μέσα από τα δόντια του μουρμούριζε λόγια που ο Άραν δεν μπορούσε να ακούσει.

Ύστερα, το έπιασε από τη λαβή και το σήκωσε. Όσο τρομοκρατημένος κι αν ήταν ο Άραν δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του. Ένιωθε σαν ζώο που το προσφέρουν σε θυσία. Ήξερε ότι υπήρχε άφθονο μάνα σε μια θυσία και ακόμα περισσότερο σε μια ανθρωποθυσία... μα, όχι, όχι, δεν θα το έκανε. Δεν θα το έκανε!

Ο Γητευτής σήκωσε το μαχαίρι ψηλά και το κατέβασε με δύναμη πάνω στο στήθος του Άραν.

Ο Άραν ούρλιαξε. Το είχε νιώσει! Ένα ανεπαί-σθητο τράνταγμα - το μαχαίρι ήταν μόνο μια άυλη σκιά. Κι όμως, τώρα, υπήρχε ένα μαχαίρι μέσα στην καρδιά του! Η λαβή προεξείχε ακόμα από το στήθος του!

Ο Γητευτής μουρμούρησε γρήγορα κάποιες λέξεις. Η γυάλινη λαβή ξεθώριασε κι εξαφα-νίστηκε.

"Είναι εύκολο να κάνεις ένα γυαλί αόρατο, αφού ήδη είναι από τη φύση του διαφανές", του εξήγησε ανέκφραστα ο Γητευτής. "Βρίσκεται α-κόμα μέσα στην καρδιά σου, αλλά μην το σκέ-φτεσαι. Κανείς δεν θα το προσέξει. Απλά, φρό-ντισε να περάσεις όλη την υπόλοιπη ζωή σου σε περιοχές που είναι πλούσιες σε μάνα. Επειδή αν βρεθείς σε μέρος όπου δεν υπάρχει μαγεία - τότε θα επανεμφανιστεί, κι αυτό θα είναι το τέλος σου".

Ο Άραν προσπάθησε να ανοίξει το στόμα του.

"Κι εφόσον ήρθες για το μυστικό του Τροχού του Γητευτή, μπορώ τώρα πια να στο αποκα-

λύψω. Είναι μια απλή κινητική μαγεία, αλλά χωρίς τέλος". Του έδωσε το ξόρκι. "Ο Τροχός στροβιλίζεται όλο και πιο γρήγορα μέχρι που να εξαντλήσει όλο το μάνα σε μια περιοχή. Έχει όμως την τάση να διαλύεται, άρα χρειάζεσαι και άλλο ένα ξόρκι για να τον συγκρατεί". Του το έδωσε κι αυτό, μιλώντας αργά και καθαρά. Ύστερα, φάνηκε επιτέλους να προσέχει πως ο Άραν σπαρταρούσε σαν το ψάρι. Είπε:

"Κπλιραπρανθάρι".

Τα σκοινιά λύθηκαν αμέσως. Ο Άραν σηκώθηκε όρθιος, τρέμοντας. Ανακάλυψε πως μπορούσε και πάλι να μιλήσει και τα πρώτα λόγια που είπε ήταν:

"Σε παρακαλώ, βγάλ' το απ' το στήθος μου".

"Να υποθέσω πως θέλεις ακόμα να πας το μυστικό πίσω στην Ατλαντίδα; Θα πρέπει, όμως, πριν το χρησιμοποιήσεις σαν απειλή, να το περιγράψεις. Μπορείς να δεις πόσο εύκολο είναι. Ένα μεγάλο έθνος σαν την Ατλαντίδα έχει πολλούς εχθρούς. Κι εσύ θα τους αποκαλύψεις μ'αυτόν τον τρόπο πώς να βυθίσουν όλη την ήπειρο σε μια μόνον νύχτα".

Ο Άραν πασπάτεψε το στήθος του αλλά δεν μπορούσε ν' ανακαλύψει τίποτα.

"Βγάλ' το έξω."

"Δεν νομίζω πως θα κάνω κάτι τέτοιο. Τώρα "Δεν νομίζω πως θα κάνω κάτι τέτοιο. Τώρα αντιμετωπίζουμε τον ίδιο θάνατο, λυκόπουλο. Έχε γειά, και δώσε χαιρετίσματα στη Σχολή Εμπορικής Μαγείας. Αα, ναι, και κοίτα να μην περάσεις στο γυρισμό από το Φαράγγι του Χρίβιμ".

"Εγγονέ μαϊμούς!" ούρλιαξε ο Άραν. Δεν θα τον ικέτευε άλλο. Μέχρι να φτάσει τα κάγγελα της εισόδου ήταν ήδη λύκος. Πέρασε από μέσα τους, ενώ άκουγε το γέλιο του Γητευτή να τον ακολουθεί στην κατηφοριά του λόφου κι από εκεί μέσα στο δάσος.

Θα τον ξανάβλεπε τριάντα χρόνια αργότερα και χίλια μίλια πιο μακριά.

II

Ο Άραν ταξίδευε όποτε μπορούσε με τη μορφή του λύκου. Ήταν μια εποχή αφθονότερης μαγείας και οι λυκάνθρωποι μπορούσαν να αλλάζουν μορφή όποτε το φεγγάρι έβγαινε στον ουρανό. Με τη μορφή του λύκου, ο Άραν είχε τη δυνατότητα να βρίσκει την τροφή του κυνηγόντας, κάνοντας έτσι οικονομία στα λιγοστά του νομίσματα για τα ναύλα που θα τον γύριζαν στο σπίτι του.

Οι σκέψεις του ήταν μια ασταμάτητη σειρά από κατάρες ενάντια του Γητευτή. Για μια στιγμή, έκανε το γύρο ενός μικρού λόφου και στάθηκε κοιτάζοντας βόρεια, προς το χωριό του Σάιλ. Οι τρίχες τουσηκώθηκαν καθώς θυμήθηκε το γέλιο του Γητευτή, ύστερα όμως συλλογίστηκε το γυάλινο μαχαίρι. Οραματίστηκε το λαρύγγι του Γητευτή και γεύτηκε νοερά το αίμα του. Εκείνη τη στιγμή, όμως, η πλάτη του Γητευτή άστραψε

μέσα στο μυαλό του Άραν και ο λυκάνθρωπος εισέπραξε την αίσθηση της ήττας. Δεν μπορούσε να νικήσει το δαίμονα-φρουρό του. Ουρλιάζοντας, ο Άραν ξαναγύρισε και στράφηκε πάλι νότια. Η οροσειρά Νιλντίς, η ραχοκοκκαλιά μιας ολόκληρης ηπείρου, υψώθηκε μπροστά του καθώς συνέχιζε το δρόμο του. Πέρα από την οροσειρά βρισκόταν η θάλασσα και τα πλοία που θα μπορούσαν να τον μεταφέρουν πίσω στην πατρίδα του μαζί με όλα όσα είχε μάθει από τον Γητευτή. Ίσως ο επόμενος κλέφτης να στεκόταν πιο τυχερός...

Έτσι έφτασε στο Φαράγγι του Χρίβιμ. Κάποτε, αυτή η οροσειρά ήταν ένα τρομερό εμπόδιο για το εμπόριο. Χίλια χρόνια, όμως, πριν, ένας μάγος του Ρινίλντισεν είχε κάνει μια εντυπωσιακή μαγγανεία. Η οροσειρά είχε ανοίξει, σαν κοψίδι που το χτυπάει το χασαπομάχαιρο.

Το Φαράγγι του Χρίβιν κατέβαινε ομαλά προς τη θάλασσα, ανάμεσα σε πέτρινα τοιχώματα τόσο λεία ώστε γυάλιζαν στο φως του ήλιου.

Κατά διαστήματα έπρεπε να γίνονται εκστρατείες εκκαθάρισης ενάντια στους ληστές του Φαραγγιού. Αυτό , με κάθε χρόνο που περνούσε, γινόταν όλο και πιο δύσκολο γιατί τα ξόρκια ενάντια τους δεν έπιαναν πια τόσο καλά και έπρεπε να χρησιμοποιούνται άνδρες και σπαθιά.

Η μόνη παρηγοριά ήταν πως είχαν εξαφανιστεί και οι επικίνδυνοι βουνίσιοι δράκοι.

Ο Άραν σταμάτησε στην είσοδο του φαραγγιού. Κάθησε πάνω στις φτέρνες του και συλλογίστηκε.

Ο Γητευτής μπορεί να του είχε πει ψέματα. Μπορεί να είχε θεωρήσει αστείο να στείλει τον Άραν όλο το δύσκολο δρόμο πάνω από τα βουνά.

Υπήρχαν, όμως, και τα κόκκαλα των δράκων. Εκεί όπου απουσίαζε η μαγεία, οι δράκοι πέθαιναν. Και τα κόκκαλα ορθώνονταν γύρω του, τεράστια και ερπετοειδή. Είχαν γίνει ένα με τα βράχια του φαραγγιού και φάνταζαν σαν απολιθώματα εκατομμυρίων ετών.

Στο δρόμο του για τη σπηλιά του Γητευτή, ο Άραν είχε περάσει το φαράγγι με τη μορφή του λύκου. Αν το Φαράγγι του Χρίβιν ήταν νεκρό από πλευράς μαγείας, τότε θα έπρεπε να είχε άθελά του μεταμορφωθεί και πάλι σε άνθρωπο. Ή, μήπως, θα του ήταν αδύνατον πλέον να μεταμορφωθεί σε άνθρωπο;

"Μπορώ, όμως, να το διασχίσω με τη μορφή του λύκου", σκέφτηκε ο Άραν. "Έτσι δεν θα υπάρχει άλλος τρόπος να σκοτωθώ παρά μόνο από ασήμι ή πλατίνα. Το γυάλινο μαχαίρι θα με πονέσει, αλλά..Να πάρει! Μήπως και το ότι είμαι άτρωτος οφείλεται στη μαγεία; Αν η μαγεία δεν πιάνει μέσα στο φαράγγι;.." Ρίγησε.

Στην αρχή το μαχαίρι ήταν μια υπόνοια αίσθησης και μετά την πρώτη ώρα ακόμα κι αυτή είχε σβήσει και δεν είχε επιστρέψει. Ο Άραν,

όμως, ήξερε πως το μαχαίρι βρισκόταν εκεί. Αόρατο, μέσα στην καρδιά του, περίμενε...

Σαν λύκος, ίσως δεν πέθαινε έτσι και εμφανιζόταν μέσα στην καρδιά του. Θα τον πονούσε, όμως, φριχτά! Και δεν θα μπορούσε ποτέ να ξαναγίνει άνθρωπος.

Ο Άραν γύρισε και απομακρύνθηκε από το φαράγγι. Την προηγούμενη μέρα είχε περάσει δίπλα από ένα χωριό. Ίσως ο τοπικός μάγος να μπορούσε να τον βοηθήσει.

"Ένα γυάλινο μαχαίρι!" χασκογέλασε ο μάγος. Ήταν ένας παχύς, εύθυμος, φαλακρός άνδρας σίγουρα συνηθισμένος στην καλοπέραση.

"Τώρα, έχω ακούσει τα πάντα. Για ποιό λόγο, όμως, ανησυχείς; Δεν έχει λαβή; Ήταν περίπλοκο το ξόρκι;"

"Δεν το νομίζω. Σκάλισε κάποια σύμβολα επάνω του και μετά με κάρφωσε".

"Πολύ ωραία. Θα με πληρώσεις προκαταβολικά. Και καλύτερα να μεταμορφωθείς σε λύκο για να είμαστε ασφαλείς". Ανάφερε ένα ποσό που θα άφηνε τον Άραν χωρίς χρήματα για τα ναύλα της επιστροφής. Ο Άραν κατάφερε να τον παζαρέψει μέχρι ένα σχετικά λογικό ποσό, και άρχισαν τη δουλειά...

Ο μάγος εγκατέλειψε την προσπάθεια έξι ώρες αργότερα. Η φωνή του είχε βραχνιάσει, τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, και τα χέρια του είχαν αλλάξει χρώμα από τις βαφές.

"Δεν μπορώ να αγγίξω τη λεπίδα και ούτε να την κάνω ορατή", είπε. "Δεν μπορώ να βρω καμιά ένδειξη για την ύπαρξή της. Αν χρησιμοποιήσω πιο ισχυρό ξόρκι, μάλλον θα σε σκοτώσει. Εγκαταλείπω. Οποιος σου έκανε αυτό το ξόρκι γνωρίζει πολύ περισσότερα από έναν απλό μάγο του χωριού".

Ο Άραν έτριψε το στήθος του εκεί που το δέρμα είχε λεκιαστεί από κάποιες διαβρωτικές βαφές.

"Τον αποκαλούν Γητευτή".

Ο παγουλός μάγος τινάχτηκε.

"Ο Γητευτής; Ο Γητευτής; Και γιατί δε μου το είπες; Πάρε δρόμο αμέσως!"

"Και τα λεφτά μου;"

"Αν το ήξερα, δεν θα δοκίμαζα ακόμα και για δεκαπλάσια αμοιβή! Εγώ, ένας απλός μάγος εναντίον του Γητευτή; Θα μπορούσαμε να σκοτωθούμε και οι δύο. Αν νομίζεις πως πρέπει να σου επιστρέψω τα χρήματα, πάμε στον προεστό του χωριού να παρουσιάσουμε τις θέσεις μας. Διαφορετικά, δίνε του".

Ο Άραν έφυγε βλαστημώντας.

"Δοκίμασε άλλους μάγους, αν θέλεις", του φώναξε ο άλλος πίσω του. "Δοκίμασε στην πόλη του Ρινίλντισεν! Μα πρώτα να τους πεις με ποιον έχουν να κάνουν!"

III

Ήταν μεγάλο δίλημμα για τον Γητευτή, αλλά το μυστικό του είχε αρχίσει να μαθεύεται. Ίσως, τώρα πια, το καλύτερο που θα μπορούσε να κάνει ήταν να δείξει στους μάγους όλου του κόσμου τις επιπλοκές του.

Ο Γητευτής απευθυνόταν στη συνέλευση της Συντεχνίας των Μάγων, αναλύοντάς τους το θέμα της μείωσης του μάνα και του Τροχού του Γητευτή.

"Να το σκέφτεστε κάθε φορά που κάνετε ένα ξόρκι", βροντοφώναξε, αφού είχε πια τελειώσει την τεχνική περιγραφή του Τροχού. "Το μάνα είναι περιορισμένο και κάθε χρόνο λιγοστεύει ακόμα περισσότερο, καθώς χίλιοι δυο μάγοι το εξαντλούν. Υπήρχαν κάποτε όντα που κυβερνούσαν τον κόσμο σαν θεοί, μέχρι που η μαινόμενη ισχύς ίδιας τους της ουσίας εξάντλησε το μάνα που τα κρατούσε ζωντανά.

"Κάποια μέρα όλα θα χαθούν. Οι δαίμονες, οι δράκοι, οι μονόκεροι, οι γίγαντες και οι κένταυροι, θα εξαφανιστούν επειδή ο μεταβολισμός τους βασίζεται εν μέρει στη μαγεία. Τα ονειρόκαστρα στους ουρανούς θα εξατμιστούν και κανείς ποτέ δεν θα μάθει για την ύπαρξή τους. Τότε, όλοι οι μάγοι θα γίνουν τσαρλατάνοι και ο κόσμος θα καταντήσει ένα πολύ ανιαρό μέρος για να ζει κανείς. Κι εσείς έχετε τη δύναμη να φέρετε αυτή τη μέρα πολύ πιο γρήγορα!"

Εκείνη τη νύχτα ονειρεύτηκε. Μια μονομαχία ανάμεσα σε δυο μάγους είναι συναρπαστική μόνον στην περιγραφή. Τέτοιοι θρύλοι είναι πολύ συνηθισμένοι - αλλά σπάνια αληθινοί. Ο νικητής σε μια παρόμοια δοκιμασία δεν έχει τη διάθεση να προδώσει τα επαγγελματικά του μυστικά. Όσο για τον χαμένο, αυτός είναι το λιγότερο νεκρός.

Οι νεόφυτοι στη μαγεία εκπλήσσονται από το πόσο μεγάλη προετοιμασία απαιτεί μια τέτοια μονομαχία και πόση λίγη δράση έχει τελικά. Η μονομαχία με το Μάγο του Λόφου ξεκίνησε με ένα όνειρο τη νύχτα μετά την ομιλία του Γητευτή και έληξε τριάντα χρόνια αργότερα.

Μέσα στο όνειρο, ο εχθρός δεν εμφανίστηκε. Ο Γητευτής, όμως, είδε ένα χαριτωμένο και φαινομενικά άκακο μαγικό κάστρο κουρνιασμένο πάνω σε έναν απίθανο λόφο. Ο λόφος υψωνόταν σαν κύμα πάνω από μια εύφορη πεδιάδα και έγερνε τόσο πολύ ώστε η κορυφή του είχε κενό από κάτω της.

Μέσα στον ύπνο του, ο Γητευτής ζάρωζε το μέτωπο. Ένας τέτοιος λόφος θα γκρεμιζόταν χωρίς μαγεία. Ο ηλίθιος που τον είχε κτίσει σπαταλούσε μάνα.

Μέσα στο όνειρό του, ο Γητευτής αυτοσυγκεντρώθηκε και άρχισε να απομνημονεύει λεπτομέρειες. Ένα στενό μονοπάτι ανέβαινε φιδογυριστά το λόφο. Τα γεγονότα ήταν παραμορφωμένα, όπως συμβαίνει συχνά στα όνειρα. Είχε μαζί του κάποιο σύντροφο, αλλά

μπορεί και να μην είχε. Περνούσε ζωντανός την πύλη ή πέθαινε εκεί, καθώς μεγάλα κίτρινα δόντια του άλεθαν τα πλευρά.

Ξύπνησε και προσπάθησε να ξεκαθαρίσει την προφητεία. Ο αδιόρατος σύντροφος ήταν αναγκαίος, τουλάχιστον μέχρι την πύλη. Πέρα από την πύλη του εχθρού δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα. Κάποιος Τροχός του Γητευτή θα έπρεπε να είναι σε λειτουργία εκεί, για να μπορεί να εξουδετερώσει τόσο απόλυτα τη μαγεία του. Ποιητική δικαιοσύνη;

Πέρασε τρεις ολόκληρες μέρες κάνοντας ξόρκια για να εξουδετερώσει τη διορατική ικανότητα του Μάγου του Λόφου. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου, είχε έναν ύπνο δίχως όνειρα. Η μαγεία του εχθρού του ήταν το ίδιο αποτελεσματική με τη δική του.

IV

Μεγάλα πλοία επέπλεαν αγκυροβολημένα στο λιμάνι. Ήταν εμπορικά που τα παράξενα πρωραία με τις δαιμονικές μορφές είχαν βέβαια περιορισμένη δυνατότητα κίνησης, αλλά αρκετή για να αρπάζουν τους αρουραίους που προσπαθούσαν να μπουν σκαρφαλώνοντας στα παλαμάρια. Σε μια αποβάθρα, ένα ατλαντιανό επιβατηγό με δυο κατάρτια καμωμένα από ατόφιους κορμούς δέντρων. Σε μια άλλη, η λεπτο-

καμωμένη θαλαμηγός κάποιου μάγου που αιωρούνταν αλλόκοτα μερικά μέτρα πάνω από την επιφάνεια του νερού...

Ο Άραν είχε ξοδέψει τα περισσότερα χρήματά του διασχίζοντας τα βουνά. Μια βδομάδα μετά την άφιξή του στην πόλη του Ρινίλντισεν, ανέλαβε θέση σωματοφύλακα για έναν έμπορο χαλιών, αφού ήταν πλέον απένταρος και πεινασμένος.

Ο Λοραγκίνιζι, ο έμπορος χαλιών και η Ρα Χαρού, η γραμματέας του, συζητούσαν εμπορικά μυστικά με τον καπετάνιο κάποιου εμπορικού από το Νείλο. Ο Άραν περίμενε υπομονετικά στην αποβάθρα, παρατηρώντας με αδιαφορία τα πλοία που περνούσαν.

Έξαφνα, τα αυτιά του σηκώθηκαν. Ο γενειοφόρος άνδρας που μόλις είχε περάσει από μπροστά του φορούσε τη φουστανέλα καπετάνιου. Ο Άραν του μίλησε:

"Εε, καπετάνιε, ο δρόμος σου περνάει απ' την Ατλαντίδα;"

Ο γενειοφόρος άνδρας ζάρωσε το μέτωπο.

"Και τί σε νοιάζει αυτό εσένα;"

"Θέλω να στείλω κάποιο μήνυμα εκεί".

"Να απευθυνθείς σε έναν μάγο".

"Θα προτιμούσα να το αποφύγω", είπε ο Άραν. Δεν μπορούσε να πει σε έναν μάγο ότι ήθελε να στείλει οδηγίες για το πώς θα ληστέψει κανείς έναν άλλο μάγο. Αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά, θα είχε στείλει το μήνυμα μήνες πριν.

"Θα σου κοστίσει ακριβότερα και θα πάρει

περισσότερο χρόνο", είπε ο άνδρας με κάποια ικανοποίηση. "Σε ποιον πάει το μήνυμα στην Ατλαντίδα και πού ακριβώς;"

Ο Άραν του έδωσε τη διεύθυνση μέσα στην πόλη, μαζί με το σφραγισμένο πουγκί που κουβαλούσε μαζί του για τρεις μήνες.

Ο Άραν είχε χρειαστεί να πάρει μερικές δύσκολες αποφάσεις. Τελικά, το μήνυμά του απλά προειδοποιούσε για την σεισμική αστάθεια της ηπείρου και πρότεινε στους Ειρηνιστές τρόπους για να ανακαλύψουν αν ο Γητευτής του είχε πει ψέματα. Ο Άραν δεν είχε συμπεριλάβει τις οδηγίες για την κατασκευή του Τροχού του Γητευτή.

Έξω από το λιμάνι, δελφίνια και γοργόνοι έπαιζαν σκληρά και περίπλοκα παιχνίδια. Το ατλαντιανό σκάφος άνοιξε πανιά. Ένας άνεμος σηκώθηκε από το πουθενά και τα φούσκωσε. Ύστερα, έσβησε αργά, ακολουθώντας το επιβατηγό σκάφος στη θάλασσα.

Αρκετά σύντομα, ο Άραν θα είχε τα ναύλα που του χρειάζονταν. Θα τα είχε ήδη, αν δεν είχε πληρώσει δυο φορές αμοιβές σε μάγους. Και το αποτέλεσμα ήταν πως του είχαν φύγει τα λεφτά, αλλά όχι και το γυάλινο μαχαίρι απ' την καρδιά του. Στο μεταξύ, ο Λορανκίνιζι δεν άφηνε τον σωματοφύλακά του να ακούει τα εμπορικά του μυστικά, ξέροντας καλά πως ο Άραν θα έφευγε μόλις μάζευε τα χρήματα.

Τελικά, τους είδε να κατεβαίνουν από τη σανίδα επιβίβασης. Τον Λορανκίνιζι, που ταλαντευόταν λιγότερο απ' ότι θα περίμενε κανείς για έναν άνθρωπο των δικών του διαστάσεων, και την κοπέλα που περπατούσε με μια ήρεμη χάρη, ισορροπώντας τα δείγματα των χαλιών πάνω στο κεφάλι της. Η Ρα Χαρού έλεγε κάτι καθώς ο Άραν πήγαινε κοντά τους, μιλώντας επίτηδες δυνατά για ακουστεί.

"Από αύριο θα λείψω από τη δουλειά για πέντε μέρες. Καταλαβαίνεις..." είπε στον Λορανκίνιζι και κοκκίνησε.

"Καλά, καλά", της απάντησε αφηρημένα ο Λορανκίνιζι.

Ο Άραν καταλάβαινε κι αυτός. Χαμογέλασε χωρίς να την κοιτάζει. Μπορεί να την έφερνε σε δύσκολη θέση, κι άλλωσε γνώριζε πολύ καλά την όψη της. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα, κοντά και κατσαρά. Η μύτη της μεγάλη, αλλά πλατιά, και γινόταν σχεδόν ένα με το υπόλοιπο πρόσωπό της. Τα μάτια της ήταν μεγάλα και καστανά και τα φρύδια σκούρα και πυκνά. Τα αυτιά της ήταν λεπτεπίλεπτα και κατέληγαν σε μύτες. Ήταν μια πανέμορφη κοπέλα, ιδίως για έναν άλλο λυκάνθρωπο.

Πιάστηκαν χέρι-χέρι καθώς περπατούσαν. Τα νύχια της ήταν στενά και μακριά και το λεπτό τρίχωμα μέσα στην παλάμη της ανατρίχιαζε.

Αν βρίσκονταν στην Ατλαντίδα και είχε τα ανάλογα χρήματα, θα σκεφτόταν μέχρι και να την παντρευτεί. Αλλά σ' εκείνη την πόλη ήταν

αδύνατο. Για το μεγαλύτερο μέρος του μήνα ήταν φίλοι και συνάδελφοι. Η νυχτερινή ζωή στο Ρινίλντισεν ήταν βολική για ένα ζευγάρι και πολλές φορές ο Λοραγκίνιζι μπορούσε να δίνει άδεια και στους δυο ταυτόχρονα. Δεν μπορούσαν όμως να έχουν σαρκική επαφή παρά μόνο μια ορισμένη περίοδο του μήνα, κι ο Άραν τότε δεν μπορούσενα τη δει. Ήξερε πως έμενε κλειδωμένη στο σπίτι του πατέρα της. Δεν ήξερε όμως πού κατοικούσε.

Το ανακάλυψε πέντε βράδια αργότερα.Είχε ακολουθήσει τον εργοδότη του μέχρι τον Οίκο Ηδονής της Αδριάνας. Ο Λοραγκίνιζι θα περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας πάνω σ' ένα στρώμα αέρα που επέπλεε σε υδράργυρο - ένα κρεβάτι που μόνο ακουστά είχε ο Άραν. Κι ένας ευχάριστος ύπνος δεν ήταν η μόνη απόλαυση που πρόσφερε το οίκημα.

Η νύχτα ήταν ζεστή και υγρή. Ο Άραν αποφάσισε να κάνει μια βόλτα και πέρασε από τον μεγάλο κενό χώρο πίσω από τον Οίκο της Αδριάνας. Στο επίπεδο και άδειο αυτό τμήμα εδάφους βρισκόταν πριν τριακόσια χρόνια το παλάτι του Σίλιμπρι του Ονειρευτή.

Το παλάτι ήταν φτιαγμένο αποκλειστικά με μαγικό τρόπο και θεωρούνταν εκπληκτικό επίτευγμα, ακόμα και για την εποχή του. Τελικά... φθάρθηκε, όπως θα έλεγε κι ο ίδιος ο Σίλιμπρι. Μια μέρα, εξαφανίστηκε εντελώς. Και τώρα, ακόμα και τα πιο απλά ξόρκια δεν

μπορούσαν πλέον να ενεργήσουν στο κενό που άφησε πίσω του.

Κάποιος είχε πει στον Άραν ότι υπήρχαν αρκετά σπίτια λυκάνθρωπων στην περιοχή. Φαινόταν να έχει πει αλήθεια, επειδή είχε μυρίσει αρκετές γνωστές οσμές διασχίζοντας ορισμένα σοκάκια.

Ακολούθησε μια από αυτές, περίεργος να μάθει τί είδους σπίτι μπορούσε να έχει ένας πλούσιος λυκάνθρωπος στο Ρινίλντισεν.

Η φευγαλέα μυρωδιά τον οδήγησε σε ένα ψηλό γωνιώδες σπίτι με μπρούτζινη πόρτα... κι ύστερα ήταν πια πολύ αργά, γιατί μια άλλη μυρωδιά μπήκε στα ρουθούνια, στο αίμα και στο μυαλό του. Πέρασε όλη εκείνη τη νύχτα αλυχτώντας έξω από την πόρτα. Κανείς δεν δοκίμασε να τον σταματήσει. Οι γείτονες θα πρέπει να ήταν συνηθισμένοι ή να ήξεραν πως θα σκότωνε χωρίς σκέψη όποιον προσπαθούσε να τον διώξει.

Πολλές στιγμές άκουσε μια φωνή γεμάτη επιθυμία να του απαντά από κάπου μέσα στο σπίτι. Ήταν η φωνή της Ρα Χαρού. Με ό,τι απόμενε από τα λογικά του, ο Άραν ήξερε πως έπρεπε να βρει κάποια δικαιολογία για να της πει μετά από λίγες μέρες. Θα νόμιζε πως είχε έρθει στο σπίτι της εσκεμμένα.

Ο Άραν ούρλιαξε ένα τραγούδι λύπης, στέρησης και ντροπής.

V

Το πρώτο κρούσμα ήταν ένα μικρό χωριό που ονομαζόταν Γκαθ. Ένας μαθητευόμενος της συντεχνίας είχε πάει μέχρι εκεί ψάχνωντας για μαύρα οπάλια. Τα βρήκε, και μάλιστα χωρίς να χρειαστεί να τα πληρώσει, γιατί το Γκαθ ήταν εντελώς άδειο. Ο μαθητευόμενος μάγος απόρησε γι' αυτό, κοίταξε τριγύρω και τελικά ανακάλυψε ένα έρημο σημείο με ένα ρημαγμένο κάστρο επάνω του. Θα μπορούσε να είναι εγκαταλειμένο για αιώνες ή να είχε κτιστεί με μαγικό τρόπο και να είχε καταρρεύσει όταν το μάνα τελείωσε στην περιοχή, την προηγούμενη βδομάδα ή και την προηγούμενη μέρα.

Ήταν μια παράξενη ιστορία και διαδόθηκε γρήγορα. Ο μαθητευόμενος πλούτισε με τα οπάλια, επειδή τα μαύρα οπάλια είναι πολύ χρήσιμα στις κατάρες. Το άδειο χωριό, όμως, συνέχιζε να τον κάνει να απορεί.

"Στην αρχή νόμιζα πως είχε γίνει επιδρομή δουλέμπορων", είπε σε μια σύναξη όπου όπως αποδείχθηκε παρευρισκόταν και ο Γητευτής. "Δεν υπήρχαν πουθενά πτώματα. Οι δουλέμποροι δεν σκοτώνουν, αν μπορούν να το αποφύγουν. Γιατί, όμως, μια ομάδα δουλέμπορων να αφήσει πίσω της τόσα πολύτιμα πράγματα; Τα οπάλια ήταν σκόρπια στους δρόμους, ανακατεμένα με τα άχυρα. Νομίζω πως κάποιος κοσμηματοπώλης θα τα μετέφερε μυστικά όταν κάτι διέλυσε το κάρο του. Γιατί, όμως, δεν μάζεψαν τα πετράδια από κάτω;"

Αυτό το ερειπωμένο κάστρο θυμήθηκε ο Γητευτής τρία χρόνια αργότερα, όταν έμαθε για το Σίσκαμπιλ. Αυτή την ιστορία την άκουσε από πρώτο χέρι, από μια καρακάξα που φτερούγισε από τον ουρανό πάνω στον ώμο του και του ψιθύρισε:

"Γητευτή!"

Όταν άκουσε τα όσα του είπε, πήγε κι ο ίδιος να δει. Το Σίσκαμπιλ ήταν ένα χωριό με πέτρινα σπίτια και πέτρινο τείχος. Θα πρέπει να είχε εγκαταλειφθεί πολύ ξαφνικά. Τα φαγητά είχαν ξεραθεί ή σαπίσει στα πιάτα τους, τα κρέατα είχαν γίνει κάρβουνο στους φούρνους. Δεν υπήρχαν ούτε ζωντανοί κάτοικοι, ούτε νεκροί. Το τείχος δεν είχε πατηθεί, αλλά παντού διακρίνονταν σημάδια βίας: σπασμένα έπιπλα, πόρτες με διαλυμένες κλειδαριές και σπασμένους μεντεσέδες, κοντάρια, σπαθιά, αυτοσχέδια ρόπαλα και αίμα. Ξεραμένο μαύρο αίμα παντού, λες κι είχε βρέξει αίμα.

Ο Ξυλοπόδαρος ήταν ένα νεαρό μέλος της Συντεχνίας, αδύνατος και ενεργητικός. Αν και είχε αρκετό ταλέντο, φοβόταν ακόμα τη δύναμη που εξουσίαζε με τη βοήθεια της μαγείας. Δεν ένιωθε καλά στο Σίσκαμπιλ. Περπατούσε με την πλάτη καμπουριασμένη προσπαθώντας να

αποφύγει τα σημεία όπου είχε λιμνάσει το αίμα.

"Παράξενο δεν είναι; Μα είχα έναν ιδιαίτερο λόγο που σε κάλεσα", του είπε. "Υπάρχει μια νεκρή περιοχή έξω από το τείχος. Νομίζω πως κάποιος χρησιμοποίησε εκεί έναν Τροχό του Γητευτή".

Ήταν ένα ορθογώνιο εύφορο χωράφι, εντελώς νεκρό, μια γεύση ενός κόσμου στερημένου από μαγεία. Στο κέντρο του υπήρχε ένας σωρός από πέτρες ανάμεσα στις οποίες φύτρωναν χορτάρια. Ο Γητευτής έκανε το γύρο της τοποθεσίας, απρόθυμος να πατήσει πάνω σε έδαφος όπου δεν έπιανε η μαγεία. Είχε χρησιμοποιήσει τον Τροχό μια φορά ενάντια στο Γκλίρεντρι, αφότου το δαιμονικό σπαθί είχε σκοτώσει το δαίμονά του. Ο Τροχός είχε ρουφήξει και τη νιότη από πάνω του, αφήνοντας τον Γητευτή διακοσίων χρονών γέρο μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

"Κάποια ισχυρή μαγεία έχει γίνει στο χωριό", είπε ο Ξυλοπόδαρος. "Δοκίμασα μερικά απλά ξόρκια. Το επίπεδο του μάνα έχει πέσει πολύ χαμηλά. Δεν θυμάμαι, όμως, κάποιον διάσημο μάγο από το Σίσκαμπιλ. Εσύ;"

"Όχι!"

"Τότε, ότι συνέβη εδώ έγινε εσκεμμένα".

Ανάμεσα στα νεκρά όρια του χωραφιού ανακάλυψαν ένα τεθλασμένο μονοπάτι και μια αμυδρά ζωντανή περιοχή στο εσωτερικό του. Μια χειρονομία του Γητευτή έκανε τις σωριασμένες πέτρες να αναδευτούν αδύναμα, προσπαθώντας να σηκωθούν.

"Ώστε ήταν το κάστρο κάποιου", είπε ο Ξυλοπόδαρος."Αναρωτιέμαι πως την έπαθε έτσι".

"Είχα σκεφτεί κάποτε ένα παρόμοιο κόλπο", του απάντησε ο Γητευτής. "Ας πούμε ότι βάζεις ένα βαρύ ξόρκι κίνησης σε έναν μικρό Τροχό. Ο Τροχός θα στροβιλίζεται πολύ γρήγορα, εξαντλώντας το μάνα σε μια πολύ περιορισμένη περιοχή..."

Ο Ξυλοπόδαρος ένευσε. "Καταλαβαίνω. Θα τον έκανε να διατρέξει μια περίμετρο και έτσι θα αποκτούσε ένα είδος φράχτη ενάντια στη μαγεία γύρω από μια περιοχή πλούσια σε μάνα".

"Και άφησε τον κύκλο ανοιχτό σε ένα σημείο ώστε να μπορεί να βάζει και να βγάζει τα εργαλεία του επαγγέλματος. Κανείς δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει διόραση εναντίον του. Αναρωτιέμαι..."

"Εγώ αναρωτιέμαι τί είχε να κρύψει."

"Αναρωτιέμαι τί συνέβη στο Σίσκαμπιλ", ολοκλήρωσε ο Γητευτής. Θυμήθηκε το νεκρό φράγμα που έκρυβε το κάστρο του Μάγου του Λόφου. Η νωθρή μονομαχία του με έναν απρόσωπο εχθρό είχε κιόλας ηλικία δώδεκα ετών.

Και έγινε κιόλας εικοσιτριών ετών όταν ανακάλυψαν το τρίτο χωριό. Το Χάθτζοριλ ήταν μεγαλύτερο από το Σίσκαμπιλ και πιο γνωστό. Όταν ένα φορτίο από σκαλισμένο ελεφαντόδοντο και απολιθωμένα δέντρα δεν έφτασε στον προορισμό του, ο Γητευτής το έμαθε. Φτάνοντας στο χωριό διαπίστωσε πως δεν μπορούσε να έχει

εγκαταληφθεί παραπάνω από μερικές μέρες. Μαζί με τον Ξυλοπόδαρο ανακάλυψαν μισοφαγωμένα φαγητά, σπασμένα έπιπλα, όπλα βγαλμένα από τις θήκες τους, τσακισμένες πόρτες...

"Αλλά καθόλου αίμα. Αναρωτιέμαι γιατί;" είπε ο Ξυλοπόδαρος φανερά εκνευρισμένος. " Κατά τ' άλλα, είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα. Όλος ο πληθυσμός εξαφανίστηκε μέσα σε μια στιγμή, πιθανώς ενάντια στη θέλησή του..."

"Όπως τότε..." μουρμούρισε συλλογισμένος ο Γητευρής. "Πάνε δέκα χρόνια... όχι, περισσότερα... Έχω σχεδόν ξεχάσει...Εσύ έφτασες πριν από μένα. Βρήκες κάποια περιοχή στραγγισμένη από το μάνα και κατεστραμμένο κάστρο;"

"Όχι. Έψαξα".

Ο νεώτερος μάγος έτριψε το εκ γενετής παραμορφωμένο πόδι του - που θα μπορούσε να γιατρέψει μέσα σε μισή ώρα αν αυτό δεν θα του στερούσε τις μισές μαγικές του δυνάμεις.

"Μπορεί να κάνουμε και λάθος. Αν είναι ο ίδιος, έχει αλλάξει την τεχνική του".

Εκείνη τη νύχτα ο Γητευτής ονειρεύτηκε ένα μπερδεμένο και πολύχρωμο όνειρο. Ξύπνησε έχοντας κατά νου το Μάγο του Λόφου.

"Ας ανεβούμε σε μερικούς λόφους", είπε το πρωί στον Ξυλοπόδαρο. "Πρέπει να μάθω αν ο Μάγος του Λόφου έχει κάποια σχέση με τα άδεια αυτά χωριά. Ψάχνουμε για ένα νεκρό

σημείο στην κορυφή ενός λόφου".

Αυτό το λάθος παραλίγο να σκοτώσει τον Ξυλοπόδαρο. Ο τελευταίος λόφος που δοκίμασε να σκαρφαλώσει ήταν από χώμα και τριμμένα χαλίκια που γλιστρούσαν κάτω από τα πόδια του. Δοκίμασαν την ώρα του ηλιοβασιλέμματος, βυθισμένοι σε απόγνωση, γιατί είχαν εξαντληθεί τόσο οι λόφοι όσο και η υπομονή τους.

Ο Ξυλοπόδαρος βρισκόταν ακόμα στα ριζά του λόφου, όταν ο Γητευτής ήρθε να τον βοηθήσει. "Κατέβα από εκεί", του φώναξε γελώντας. "Κανείς δεν θα έχτιζε πάνω σ' αυτόν τον αμμόλοφο!"

Ο Ξυλοπόδαρος κοίταξε πίσω του και ούρλιαξε:

"Φύγε από εκεί! Γερνάς!"

Ο Γητευτής έτριψε το πρόσωπό του κι ένιωσε ρυτίδες να το αυλακώνουν. Υποχώρησε βιαστικά αλλά προσεκτικά, από φόβο μήπως σπάσει τα εύθραυστά του κόκκαλα. Πίσω του άφηνε ίχνη από πεσμένες άσπρες τρίχες.

Όταν απομακρύνθηκε από την στραγγισμένη από μάνα περιοχή, κακάρισε φάλτσα: "Εγώ φταίω. Τώρα κατάλαβα τί έκανε. Ξυλοπόδαρε, θα βρούμε το νεκρό σημείο μέσα στο λόφο".

"Πρώτα πρέπει να κάνουμε ένα ξόρκι ξανανιώματος".

Ο Ξυλοπόδαρος άπλωσε τα σύνεργά του πάνω σ'ένα βράχο. Ένα κομμάτι κάρβουνο, ένα ασημένιο μαχαίρι, μερικά ματσάκια βότανα...

"Αυτό εδώ το σύστημα είναι πολύ άσχημο.

Ρουφάει το μάνα από το εσωτερικό. Ο τύπος θ πρέπει να είχε υψώσει το λόφο πάνω από τ κάστρο, κι έτσι όταν η μαγεία εξαντλήθηκε, ο λόφος έπεσε επάνω στο κάστρο και σκέπασε τ πάντα!.. Θα το ξανακάνει"

"Πολύ έξυπνο. Και τί νομίζεις πως έγινε στ Χάθτζοριλ;"

"Ίσως δεν μάθουμε ποτέ".

Ο Γητευτής εντόπισε νέες ρυτίδες στις γωνίε των ματιών του. "Πάντως συνέβη κάτι άσχημο νομίζω. Κάτι πολύ άσχημο!.."

VI

Εκείνο το απόγευμα τριγυρνούσε στη συνοικί των εμπόρων, χαζεύοντας χαλιά. Κανονικά, αυ τή ήταν μια ευχάριστη απασχόληση. Τα κρεμα σμένα χαλιά δημιουργούσαν έναν πολύχρωμ λαβύρινθο σε αυτό το τμήμα της συνοικίας Καθώς ο Άραν, ο έμπορος χαλιών, περπατούσ μέσα στα σοκάκια, γνωστές φωνές το χαιρέτησαν με το όνομά του. Ύστερα, θ ακολουθούσε κουτσομπολιό και έξυπνα παζάρια Εμπορευόταν στην πόλη του Ρινίλντισεν κοντ τριάντα χρονια, πρώτα σαν μαθητευόμενος το Λοραγκίνιζι και μετά σαν ανεξάρτητος επιχει ρηματίας. Τα ακριβότερα αλλά και τα φτηνότερ χαλιά από όλη εκείνη την ήπειρο και τα κοντιν νησιά έφταναν με πλοία και καραβάνια στ Ρινίλντισεν. Έτσι, την πόλη επισκέπτονταν όλ

οι έμποροι χονδρικής και λιανικής, καθώς και οι τυχόν ευγενείς που επιθυμούσαν να στολίσουν μόνοι τα νέα τους παλάτια. Τα χρώματα των χαλιών αστραποβολούσαν στο ζεστό ηλιόφωτο, αλλά εκείνη τη μέρα του προκαλούσαν μονάχα θλίψη. Ο Άραν σκεφτόταν να φύγει.

Ένας φαλακρός άνδρας εμφανίστηκε πίσω από μια σειρά αργασμένων τομαριών σφίγγας.Το κεφάλι του ήταν γυμνό και λείο σαν αυγό, αλλά φαινόταν να βρίσκεται στο άνθος της νιότης του και σε άριστη φυσική κατάσταση. Ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω, φορούσε φαρδύ παντελόνι άριστης ποιότητας και περπατούσε με προκλητική υπεροψία. Ο άνδρας αυτός κάποιον του θύμιζε...

Πέρασε δίπλα από τον Άραν χωρίς να τον κοιτάξει. Ο Άραν του έρριξε άλλη μια ματιά και μετά τινάχτηκε έκπληκτος. Το τατουάζ στην πλάτη του άνδρα φαινόταν σαν να πηδάει καταπάνω του: ένα πεντάπλευρο, πολύχρωμο σχήμα..

"Γητευτή!" φώναξε ο Άραν.

Μετάνοιωσε την επόμενη στιγμή. Ο μάγος γύρισε και τον κοίταξε με βλέμμα που ρίχνει κανείς σε έναν αγενή άγνωστο.

Ο Γητευτής δεν είχε αλλάξει καθόλου, εκτός από τα μαλλιά που είχε χάσει. Κι όμως, ο Άραν ήξερε πως είχαν περάσει τριάντα χρόνια - ο ίδιος ήταν τώρα πενηντάρης και το λιπόσαρκο πρόσωπό του είχε φουσκώσει από την καλοζωία. Τα γκρίζα του μαλλιά του είχαν υποχωρήσει στο κεφάλι του. Θυμήθηκε επίσης, με πολ-

λές λεπτομέρειες, τις περιστάσεις κάτω από τ
οποίες γνώρισε τον Γητευτή. Είχε περάσει χίλ
βράδια σχεδιάζοντας πώς θα τον εκδικηθεί. Αλλ
τώρα, η μόνη του σκέψη ήταν να το βάλει στ
πόδια.

"Με συγχωρείτε, κύριε..." είπε. Μα κάτι άλλ
του πέρασε από τη σκέψη, κι έτσι συνέχισε τ
φράση του: "...αλλά νομίζω πως έχουμε ξαν
συναντηθεί".

"Κάτω από ποιές συνθήκες; Δεν θυμάμαι", το
απάντησε ψυχρά ο Γητευτής.

Ο Άραν τότε μίλησε με την αυτοπεποίθησ
που φέρνει σε κάποιον ο πλούτος και
εκτίμηση των άλλων.

"Προσπάθησα κάποτε να ληστέψω τη σπηλι
σας".

"Σοβαρά;" Ο Γητευτής πλησίασε πιο κοντ
"Αα, ο μικρός από την Ατλαντίδα. Λήστεψ
κανέναν άλλομάγο τελευταία;"

"Έχω υιοθετήσει έναν κάπως πιο ασφαλή τρό
πο ζωής", είπε ο Άραν με τον ίδιο τόνο. "Και έχ
λόγο να θυμάμαι τη σύντομη γνωριμία μας".

Ο Γητευτής γέλασε με τρόπο που όλα τ
κεφάλια στην αγορά γύρισαν προς το μέρ
τους. Και συνεχίζοντας να γελάει, έπιασε τ
Άραν από το μπράτσο και απομακρύνθηκαν.

Περπάτησαν αργά στην εμπορική συνοικ
με τον Γητευτή να οδηγεί τα βήματά τους.

"Εγώ ακολούθησα κάποιο συγκεκριμένο μον
πάτι", του εξήγησε. "Ενα δικό μου σχέδιο... Ε

τί έκανες αυτά τα τριάντα χρόνια, αγόρι μου;"

"Προσπαθούσα να ξεφορτωθώ το γυάλινο μαχαίρι σου!"

"Το γυάλινο μαχαίρι μου; Αα, ναι, τώρα θυμήθηκα. Σίγουρα θα βρήκες χρόνο και για άλλες ασχολίες".

Ο Άραν, εκείνη τη στιγμή, είχε μεγάλη επιθυμία να χτυπήσει τον Γητευτή. Ήθελε, όμως, κάτι από αυτόν, κι έτσι συγκρατήθηκε.

"Όλη η ζωή μου άλλαξε εξαιτίας αυτού του καταραμένου μαχαιριού σου", είπε. "Αναγκάστηκα να κάνω το γύρο του Φαραγγιού του Χβίριν για να γυρίσω στην πατρίδα μου. Όταν τελικά έφτασα εδώ, είχα ξεμείνει από χρήματα. Δεν είχα δεκάρα ούτε για τα ναύλα μου να πάω στην Ατλαντίδα, ούτε για να πληρώσω κάποιο μάγο ώστε να μου αφαιρέσει το γυάλινο μαχαίρι. Έτσι πρόσφερα τις υπηρεσίες μου στον Λοραγκίνιζι, τον έμπορο χαλιών, σαν σωματοφύλακας. Τώρα πια είμαι ο πρώτος έμπορος χαλιών στην πόλη του Ρινίλντισεν. Έχω δύο γυναίκες, οκτώ παιδιά, μερικά εγγόνια, και δεν πιστεύω ότι θα ξαναδώ ποτέ την Ατλαντίδα".

Αγόρασαν κρασί από έναν πλανώδιο έμπορο που κουβαλούσε δυο μεγάλα ασκιά στην πλάτη. Ήπιαν πρώτα ο ένας και μετά ο άλλος από το χάλκινο κύπελλο του πωλητή.

"Απαλλάχτηκες τελικά από το μαχαίρι;" ρώτησε ο Γητευτής.

"Όχι, και θα έπρεπε να το ξέρεις! Τι είδους ξόρκι έχεις κάνει σ' αυτό το πράγμα; Οι καλύ-

τεροι μάγοι αυτής της χώρας δεν μπόρεσαν καν να το αγγίξουν, πόσο μάλλον να το βγάλουν. Δεν θα ήμουν έμπορος χαλιών αν τα είχαν καταφέρει".

"Γιατί αυτό;"

"Η αλήθεια είναι πως βρήκα χρήματα για τα ναύλα μου αρκετά γρήγορα, αλλά κάθε φορά που μάθαινα για έναν καινούριο μάγο στην περιοχή τον επισκεπτόμουν προκειμένου να δω αν μπορούσε να μου βγάλει το μαχαίρι. Ξόδευα σε αυτούς όσα έβγαζα από τα χαλιά. Τελικά παράτησα τους μάγους και άρχισα να φυλάω τα λεφτά. Το μόνο που κατάφερα ήταν να εξαπλώσω τη φήμη σου προς όλες τις κατευθύνσεις".

"Σε ευχαριστώ", είπε ευγενικά ο Γητευτής.

Η ευθυμία του Γητευτή δεν άρεσε καθόλου στον Άραν.

Αποφάσισε να δώσει μια γρήγορη κατάληξη στη συζήτηση:

"Χαίρομαι που πέσαμε ο ένας πάνω στον άλλο", είπε, "επειδή έχω ένα πρόβλημα που ανήκει στα δικά σου χωράφια. Μπορείς να μου πεις κάποια πράγματα για έναν μάγο που ονομάζεται Κυματόλοφος;"

Ο Γητευτής ανατρίχιασε ανεπαίσθητα."Τί είναι αυτό που ζητάς να μάθεις;"

"Αν τα ξόρκια του ξοδεύουν υπερβολική ισχύ".

Ο Γητευτής σήκωσε το φρύδι του με προσποιητή απορία.

"Προσπαθούμε να περιορίσουμε τη χρήση της

μαγείας μέσα στην πόλη του Ρινίλντισεν", του εξήγησε ο Άραν. "Αν μια περιοχή-κλειδί όπως είναι αυτό το λιμάνι νεκρώσει μαγικά, τότε ολόκληρη η χώρα θα υποστεί τις συνέπειες. Δεν θα υπάρχει τρόπος να αναχαιτιστεί μια πλημμύρα, ένας τυφώνας ή μια εισβολή βαρβάρων. Σου φαίνεται αστείο κάτι από αυτά;"

"Όχι, όχι. Πες μου, όμως, μήπως το γυάλινο μαχαίρι έχει να κάνει κάτι με αυτή τη συντηρητική σου τάση;"

"Αυτό είναι προσωπικό μου θέμα, Γητευτή. Εκτός κι αν έχεις διάθεση να διαβάσεις τη σκέψη μου".

"Όχι, ευχαριστώ. Σου ζητώ συγγνώμη".

"Θα ήθελα να σου διευκρινίσω ότι εδώ διακυβεύεται κάτι σημαντικότερο από την ευημερία του Ρινίλντισεν. Αν η περιοχή νεκρώσει μαγικά, οι γοργόνοι του λιμανιού θα πρέπει να μετακομίσουν. Έχουν μια αρκετά μεγάλη υποβρύχια πόλη πέρα από τις αποβάθρες. Αυτοί είναι που ελέγχουν τις περισσότερες υπηρεσίες λιμενισμού όπως επίσης και όλους τους τομείς της αλιείας..."

"Χαλάρωσε. Συμφωνώ απόλυτα μαζί σου. Αυτό το ξέρεις", είπε γελώντας ο μάγος. "Θα έπρεπε να το ξέρεις!.."

"Με συγχωρείς, αλλά κάνω κήρυγμα με την παραμικρή αφορμή. Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε που ο τελευταίος δράκος πλησίασε την πόλη. Επιπλέον, όσοι βρίσκονται ακόμη στην ύπαιθρο έχουν παραμορφωθεί και αλλάξει. Όταν

ήρθα εδώ, οι δράκοι πρόσφεραν μισθοφορικές υπηρεσίες στην πόλη. Τι κάνεις;"

Ο Γητευτής επέστρεψε το άδειο κύπελλο στον πωλητή και τράβηξε τον Άραν από το μπράτσο.

"Έλα από εδώ, σε παρακαλώ. Γρήγορα, πριν χάσω τα ίχνη".

"Ίχνη;"

"Ακολουθώ ένα ομιχλώδες προφητικό όραμα. Μπορεί να σκοτωθώ αν χάσω τα ίχνη του...πιθανώς ακόμη και αν τα ακολουθήσω. Τώρα, ποιο είναι το πρόβλημά σου;"

"Αυτό", είπε ο Άραν, δείχνοντας κάτι ανάμεσα στους πάγκους των οπωροπωλών.

Το πλάσμα είχε κεφάλι πιθήκου πάνω σε ανθρώπινο σώμα και ήταν σκεπασμένο από την κορυφή έως τα νύχια από πυκνές καστανές τρίχες. Από το σουλούπι του ήταν μάλλον θηλυκό, αλλά δεν είχε στήθη μεγαλύτερα από έναν κοινό θηλυκό πίθηκο. Κρατούσε ένα πλεχτο πανέρι σε ένα εντελώς ανθρώπινο χέρι. Τα φωτεινά καστανά μάτια - παράξενα ανθρώπινα - κοίταξαν τον Άραν. Έπειτα το πλάσμα άφησε κάτω το πεπόνι που πασπάτευε.

Ίσως το θέαμα έπρεπε να προκαλεί σεβασμό. Ένας πιθηκάνθρωπος ήταν πρόγονος του ανθρώπου. Είχαν χαθεί χιλιάδες χρόνια πριν, αλλά εκατομμύρια από αυτούς βρίσκονταν απολι-- θωμένοι στις στέππες της Αφρικής. Πριν λίγους αιώνες, οι μάγοι είχαν ανακαλύψει πως μπορούσαν να τους αναστήσουν χρησιμο-ποιόντας τη μαγεία.

"Νομίζω πως μόλις έλυσες ένα από τα δικά μου προβλήματα", είπε ήρεμα ο Γητευτής. Δεν έδειχνε πια σημάδια ειρωνίας.

"Υπέροχα!" σχολίασε ο Άραν εκνευρισμένα. "Το δικό μου πρόβλημα είναι πόσο μάνα ξοδεύουν οι πιθηκάνθρωποι του Κυματόλοφου! Το επίπεδο του μάνα στο Ρινίλντισεν δεν ήταν ποτέ ιδιαί-τερα ψηλό. Ο Κυματόλοφος θα πρέπει να χρησι-μοποιεί εκπληκτικά ισχυρά ξόρκια μόνο και μόνο για να τους κρατά στα πόδια τους".

Τα ακροδάχτυλα του Άραν χάιδεψαν το στήθος του σε μια ασυναίσθητη χειρονομία". Δεν ήθελα να αφήσω την πόλη, αλλά αν η μαγεία πάψει να λειτουργεί εδώ δεν θα έχω περιθώρια επιλογής".

"Θα πρέπει να μάθω τι είδους ξόρκια χρησιμοποιούνται. Πες μου όλα όσα ξέρεις για τον Κυματόλοφο".

"Για τους περισσότερους στην πόλη του Ρινίλντισεν η άφιξη του Κυματόλοφου του μάγου ήταν ευπρόσδεκτη. Κάποτε, οι υπηρέτες πιθηκάνθρωποι ήταν πολύ συχνό φαινόμενο. Όντας εκπληκτικά δυνατοί μπορούσαν να χρησι-μοποιηθούν στις πιο κοινότυπες δουλειές. Επειδή δεν θεωρούνταν άνθρωποι, μπορούσαν να δουλεύουν και τις επίσημες αργίες. Δεν χρειάζονταν ύπνο και δεν έκλεβαν. Όμως, η πόλη του Ρινίλντισεν ήταν αρχαία και το μάνα λιγόστευε. Για πολλά χρόνια, κανείς πιθη-κάνθρωπος δεν είχε μπει στο Ρινίλντισεν. Με το που περνούσαν την πύλη, μετατρέπονταν σε

σκόνη. Ύστερα εμφανίστηκε ο Κυματόλοφος με μια φαινομενικά ανεξάντλητη προσφορά πιθηκάνθρωπων οι οποίοι δεν διαλύονταν στην πύλη. Οι άνθρωποι άρχισαν να του πληρώνουν μεγάλα τιμήματα σε χρήματα και αξιώματα.Για μισόν αιώνα οι κλέφτες δούλευαν ανενόχλητοι στις αργίες", εξήγησε ο Άραν στον Γητευτή. "Τώρα έχουμε πάλι ένα αστυνομικό σώμα πιθηκάνθρωπων. Μπορείς, λοιπόν, να κατηγορήσεις τους ανθρώπους επειδή δείχνουν την ευγνωμοσύνη τους στον Κυματόλοφο; Παρά τις αντιρρήσεις μου, τον έκαναν μέλος του Δημοτικού Συμβουλίου. Αυτό σημαίνει πως - πέρα από φόνους - μπορεί να κάνει ανενόχλητος σχεδόν τα πάντα".

"Λυπάμαι που τα ακούω όλα αυτά. Ανέφερες κάτι, όμως, για αντιρρήσεις. Είσαι και εσύ μέλος του Συμβουλίου;"

"Ναι. Εγώ είμαι αυτός που πέρασα τους νόμους οι οποίοι περιορίζουν τη χρήση της μαγείας μέσα στην πόλη. Ήθελα να περάσω και άλλους, αυστηρότερους, αλλά απέτυχα. Το πρόβλημα είναι πως ο Κυματόλοφος δεν κατασκευάζει τους πιθηκάνθρωπους μέσα στην πόλη. Κανείς δεν ξέρει από πού έρχονται. Αν μειώνει το επίπεδο του μάνα, το κάνει κάπου αλλού".

"Τότε, ποιο είναι το πρόβλημά σου;"

"Κι αν οι πιθηκάνθρωποι ξοδεύουν μάνα μόνο και μόνο με την ύπαρξή τους;"

"Νομίζω πως κάτι τέτοιο συμβαίνει", συμφώνησε ο Γητευτής.

"Καλά το είχα καταλάβει! Γητευτή, πρέπει να μιλήσεις στο Συμβούλιο..."

"Δεν πρόκειται να το κάνω".

"Μα πρέπει! Μοναχός μου δεν πρόκειται να πείσω κανέναν. Ο Κυματόλοφος είναι ο πιο σεβαστός μάγος στα μέρη μας, και ασφαλώς θα αντικρούσει τους ισχυρισμούς μου. Δεν θα θελήσουν να πιστέψουν ότι πιάστηκαν κορόιδα, πράγμα που σίγουρα συμβαίνει, αν εμείς έχουμε δίκιο. Οι πιθηκάνθρωποι θα εξαφανιστούν μόλις το επίπεδο του μάνα πέσει αρκετά".

Σ' αυτό το σημείο ο Άραν έπαψε να μιλά, επειδή πρόσεξε την απαθή υπομονή με την οποία ο Γητευτής τον περίμενε να τελειώσει.

Περίμενε μάλιστα τρία δευτερόλεπτα ακόμη και μετά είπε: "Τα πράγματα έχουν ξεπεράσει τα όρια που νομίζεις. Αν μιλήσω στο Συμβούλιο θα είναι σαν να προσπαθώ να σβήσω μια φωτιά βρίζοντάς την".

"Είναι τόσο επικίνδυνος;"

"Έτσι νομίζω".

Ο Άραν αναρωτήθηκε αν τον κορόιδευε. Όμως το πρόσωπο του Γητευτή ήταν πολύ σοβαρό... και Άραν το είχε αντικρύσει σε πολλούς εφιάλτες του... *Τι γυρεύω εδώ;* αναρωτήθηκε. *Ήθελα να κάνω μια τεχνική ερώτηση σχετικά με τους πιθηκάνθρωπους. Έτσι, ρώτησα έναν μάγο... καί τώρα...*

"Συνέχισε. Πρέπει να μάθω περισσότερα για τον Κυματόλοφο. Πόσον καιρό είναι εδώ;"

"Ήρθε στο Ρινίλντισεν πριν επτά χρόνια, κα-

νείς δεν ξέρει από πού. Η φωνή του δεν έχει κάποιαν ιδιαίτερη προφορά. Το παλάτι του βρίσκεται στην κορυφή ενός λόφου που φαίνεται έτοιμος να καταρρεύσει. Γιατί κουνάς το κεφάλι;"

"Ξέρω για το λόφο. Πες μου κι άλλα".

"Δεν το βλέπουμε συχνά. Έρχεται μόνο για να πουλήσει πιθηκάνθρωπους ή για να ψηφίσει στο Συμβούλιο, αν υπάρχει κάποιο σημαντικό ζήτημα. Είναι κοντός, μελαχροινός και..."

"Μπορεί να είναι απλή ψευδαίσθηση. Περιέγραψέ μου τον, πάντως. Δεν τον έχω δει ποτέ".

"Σου είπα. Κοντός και μελαχροινός με μυτερή μύτη και πηγούνι. Τα μαλλιά του είναι μαύρα και πολύ κατσαρά. Φοράει μαύρο ράσο, ένα ψηλό μυτερό καπέλο και σανδάλια. Έχει ζωσμένο κι ένα σπαθί".

"Σοβαρά;" Ο Γητευτής γέλασε τρανταχτά.

"Πού είδες το αστείο; Κι εγώ μερικές φορές παίρνω μαζί μου σπαθί...αα, σωστά, οι μάγοι αντιπαθούν τα σπαθιά και τους πολεμιστές!.."

"Δεν γέλασα γι' αυτό. Είναι ένα αστείο του επαγγέλματος. Το σπαθί είναι σύμβολο ανδρισμού".

"Αλήθεια;"

"Καταλαβαίνεις τη σημασία του; Ένας μάγος δεν χρειάζεται σπαθί, αφού έχει πολύ πιο ισχυρούς τρόπους για να προστατευτεί. Όταν ένας μάγος φέρει σπαθί, είναι ολοφάνερο πως το χρησιμοποιεί σαν θεραπεία εναντίον της ανικανότητας".

"Και πιάνει;"

"Ασφαλώς πιάνει. Είναι καθαρή συμπαθητική μαγεία. Μόνο που θα πρέπει να παίρνεις το σπαθί και στο κρεβάτι!" γέλασε ο Γητευτής, αλλά εκείνη τη στιγμή τα μάτια του έπεσαν πάνω σε έναν πιθηκάνθρωπο και το γέλιο του έσβησε απότομα.

Είδε τον πιθηκάνθρωπο να βγαίνει βιαστικά από μια πύλη του ψηλού λευκού τείχους. Είχαν πια προσπεράσει τη συνοικία των εμπόρων.

"Νομίζω πως ο Κυματόλοφος είναι νεκρομάντης," είπε απότομα.

"Νεκρομάντης; Τί είναι πάλι αυτό; Ακούγεται απαίσιο".

"Είναι ένας τεχνικός όρος για έναν καινούριο κλάδο της μαγείας. Και πράγματι είναι απαίσια. Εδώ στρίβουμε αριστερά".

Μπήκαν σε ένα στενό σοκάκι. Δυόροφα και τριόροφα σπίτια έγερναν προς το μέρος τους κι από τις δυο πλευρές. Το πλακόστρωτο ήταν γεμάτο ακαθαρσίες μέχρι που ο Γητευτής γρύλλισε και έκανε μια χειρονομία. Το χώμα και τα σκουπίδια αποτραβήχτηκαν για να του ανοίξουν δρόμο.

Ο Γητευτής οδήγησε τον Άραν ακόμη πιο βαθιά μέσα στο σοκάκι.

"Μπορούμε να σταματήσουμε εδώ", είπε τελικά. "Κάθισε αν θέλεις. Θα μείνουμε εδώ αρκετή ώρα - εγώ, τουλάχιστον".

"Γητευτή, παίζεις μαζί μου; Τι δουλειά έχουν όλα αυτά με μια μαγική μονομαχία;"

"Καλή ερώτηση. Ξέρεις τι βρίσκεται σε εκείνη τη κατεύθυνση;"

Ο Άραν είχε καλή αίσθηση προσανατολισμού. "Το Δικαστήριο".

"Σωστά. Και από εκεί είναι το άδειο οικόπεδο δίπλα στο Σπίτι των Ηδονών της Αδριάνας...το γνωρίζεις; Είναι το πιο νεκρό σημείο ολόκληρης της πόλης. Κάποτε υψωνόταν εκεί το παλάτι του Σίλιμπρι του Ονειρευτή".

"Θα μπορούσα να ρωτήσω..."

"Το δικαστήριο είναι επίσης αποστραγγισμένο από μάνα. Δέκα χιλιάδες κατηγορούμενοι και τριάντα χιλιάδες δικηγόροι, που όλοι προσεύχονται για μια καταδίκη ή μια αθώωση, ασφαλώς δεν αφήνουν περιθώρια για μαγεία σε κανένα δικαστήριο. Αν έχω οποιοδήποτε από τα δύο αυτά σημεία ανάμεσα στον Κυματόλοφο και εμένα, μπορώ να τον εμποδίσω να χρησιμοποιήσει τη διόρασή του για να με κατασκοπεύσει".

"Μα θα πρέπει να γνωρίζεις πού βρίσκεται", είπε ο Άραν σκεπτικά.

"Όχι. Απλά πρέπει να ξέρω πού θα έπρεπε να βρίσκομαι εγώ. Τις περισσότερες φορές δεν ξέρω. Ο Κυματόλοφος κι εγώ τα καταφέρνουμε καλά να σκοτίζουμε ο ένας τη διόραση του άλλου. Όμως, υποτίθεται πως αυτή την ώρα πρόκειται να συναντήσω έναν άγνωστο σύμμαχο και έτσι έπρεπε να φροντίσω ώστε ο Κυματόλοφος να μην μπορεί να με κατασκοπεύσει. Βλέπεις, εγώ είμαι ο εφευρέτης του

Τροχού. Ο Κυματόλοφος πήρε την ιδέα και την βελτίωσε κατά δύο τουλάχιστον τρόπους. Ασφαλώς, ξοδεύει το μάνα με εκπληκτική ταχύτητα. Μπορεί επίσης να έχει κάνει και μαζικές δολοφονίες. Για όλα φταίω εγώ και γι' αυτό πρέπει να τον βρω και να τον σκοτώσω".

Ο Άραν θυμήθηκε πως οι γυναίκες του τον περίμεναν για φαγητό. Του ήρθε ακόμη στο νου η ιστορία κάποιου που μπλέχτηκε σε διαμάχη μάγων και βρήκε άσχημο τέλος.

"Πρέπει να πηγαίνω", είπε, και σηκώθηκε. "Σου εύχομαι καλή τύχη στον αγώνα σου, Γητευτή. Αν μπορώ να κάνω κάτι για σένα..."

"Πολέμα δίπλα μου", είπε αμέσως ο Γητευτής.

Ο Άραν έμεινε για μια στιγμή κατάπληκτος και μετά ξέσπασε σε γέλια.

Ο Γητευτής, με την αφύσικη υπομονή του, τον περίμενε να τελειώσει. Κι όταν έκρινε πως είχε κάποια πιθανότητα να ακουστεί, είπε:

"Ονειρεύτηκα ότι θα συναντήσω κάποιο σύμμαχο. Αυτός ο σύμμαχος θα με συνοδεύσει μέχρι την πύλη του κάστρου του Κυματόλοφου. Δεν έχω δει πολλά όνειρα που να μπορούν να μου προσφέρουν βοήθεια, Άραν. Ο Κυματόλοφος είναι τρομερός. Αν πάω μόνος, η πρόβλεψή μου είναι πως θα σκοτωθώ".

"Να βρεις κάποιον άλλο σύμμαχο", του πρότεινε ο Άραν.

"Είναι πια πολύ αργά. Δεν υπάρχει χρόνος".

"Κοίτα". Ο Άραν χτύπησε την κοιλιά του με την παλάμη και η σάρκα αναπήδησε. "Για έναν

άνθρωπο, το επιπλέον βάρος μου δεν είναι υπερβολικό. Σαν λύκος, όμως, θα φαίνομαι ετοιμόγεννος. Έχω χρόνια να μεταμορφωθώ σε λύκο". Ο Άραν κοντοστάθηκε. "Μα τί λέω; Δεν έχω καμιά υποχρεώση να σου δικαιολογηθώ".

Απομακρύνθηκε με γοργά βήματα. Ο Γητευτής τον έφτασε στην έξοδο του σοκκακιού. "Σου ορκίζομαι πως δεν θα το μετανιώσεις αν μείνεις. Υπάρχει κάτι που δεν ξέρεις".

"Μη με ακολουθείς, Γητευτή, γιατί θα χάσεις τα ίχνη του Κυματόλοφου", είπε ο Άραν ειρωνικά. "Και γιατί να πολεμήσω στο πλευρό σου; Αν πράγματι με χρειάζεσαι για να νικήσεις, τότε είναι που θα σου αρνηθώ! Είχα χιλιάδες εφιάλτες με σένα και το γυάλινο μαχαίρι σου! Δεν πας, λοιπόν, να πεθάνεις; Εμένα με περιμένουν για φαγητό".

"Σσσς", είπε ο Γητευτής. Ο Άραν είδε πως δεν κοιτούσε τον ίδιον, αλλά κάτι πίσω του. Ένιωσε την επιθυμία να κάνει φόνο, αλλά τελικά τα μάτια του ακολούθησαν το βλέμμα του Γητευτή και όλες οι κατάρες πνίγηκαν πριν του βγουν από το στομα.

Ήταν ένας πιθηκάνθρωπος. Ένας αρσενικός πιθηκάνθρωπος που κουβαλούσε ένα τεράστιο φορτίο στην πλάτη και ερχόταν προς το μέρος τους. Ο Γητευτής του έκανε κάποιες χειρονομίες - ή μήπως ήταν ξόρκι;

"Ωραία", είπε. "Θα μπορούσα να σου πω ότι είναι μάταιο να αντιπαλεύεις τη μοίρα, και ίσως να με πίστευες, επειδή είμαι ειδικός σε αυτά. Μα

θα μπορούσα να λέω ψέματα. Ίσως, όμως, να σου προσφέρω μια ευκαιρία να απαλλαγείς από το μαχαίρι..."

"Παράτα με! Έμαθα πια να ζω μαζί του!"

"Περίμενε μια στιγμή", είπε ο Γητευτής.

Ο πιθηκάνθρωπος είχε φτάσει στην είσοδο του σοκακιού. Ο Γητευτής τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε μέσα.

"Θα με βοηθήσεις; Θέλω να βγάλω το δέμα που κουβαλά στην πλάτη του".

Κατέβασαν το δέμα, ενώ ο Άραν αναρωτιόταν αν ο Γητευτής τον είχε μαγέψει για να υπακούσει. Το δέμα ήταν πολύ βαρύ. Ο Άραν χρειάστηκε να βάλει όλη του τη δύναμη, παρόλο που το περισσότερο βάρος το σήκωσε ο Γητευτής. Ο πιθηκάνθρωπος τους κοιτούσε με μάτια απλανή.

"Ωραία. Αν είχα δοκιμάσει να το κάνω αυτό οπουδήποτε αλλού μέσα στην πόλη ο Κυματόλοφος θα το μάθαινε. Όμως, αυτή τη φορά ξέρω πού βρίσκεται. Ο ανόητος είναι στο Σπίτι των Ηδονών της Αδριάνας και με ψάχνει. Έχει ήδη ψάξει το δικαστήριο. Μα ξέχασε το, για την ώρα. Έχεις ακουστά κάποιο χωριό με το όνομα Γκαθ;"

"Όχι".

"Κάποιο Σίσκαμπιλ;"

"Ούτε. Μια στιγμή... Κάποια χωριανή από εκεί είχε αγοράσει κάποτε μερικές κουρελούδες από μένα. Ναι, είναι ένα μικρό χωριό κάπου στο βόρεια. Και κάτι συνέβη εκεί...

"Ο πληθυσμός του εξαφανίστηκε μέσα σε μια νύχτα, αφήνοντας πίσω του όλα τα αγαθά και πολύ ανεξήγητο αίμα".

"Σωστά". Ο Άραν ένιωσε μια ξαφνική, τρομερή αμφιβολία. "Το μυστήριο δεν εξηγήθηκε ποτέ".

"Το Γκαθ ήταν το πρώτο μέρος. Ακολούθησε το Σίσκαμπιλ και ύστερα το Χάθζοριλ. Κάθε φορά και πιο πολυπληθές σημείο. Στο Χάθζοριλ φάνηκε πιο έξυπνος. Ανακάλυψε έναν τρόπο για να κρύβει το σημείο όπου βρισκόταν το παλάτι του και δεν άφησε αίμα πίσω του".

"Μα τί κάνει; Πού πήγαν όλοι οι άνθρωποι;"

"Τι γνωρίζεις για το μάνα, Άραν; Ξέρεις ότι είναι η δύναμη πίσω από τη μαγεία κι ότι μπορεί αν εξαντληθεί. Τι άλλο;"

"Εγώ είμαι έμπορος χαλιών και όχι μάγος".

"Το μάνα μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για καλό και για κακό. Μπορεί να αποστραγγιστεί ή να μεταφερθεί από το ένα αντικείμενο στο άλλο, ή από έναν άνθρωπο σε κάποιον άλλο. Μπορείς να βρεις μεγάλες ποσότητες μάνα σε αλλόκοτα σχηματισμένες πέτρες, σε αντικείμενα λατρείας ή σε μετεωρίτες... Όμως ο φόνος εμπεριέχει πολύ μάνα", συνέχισε ο Γητευτής. "Ο δάσκαλός μου πάντα μας προειδοποιούσε να μην κάνουμε μαγείες κοντά σε τοποθεσίες εγκλημάτων, κοντά σε πτώματα δολοφονημένων ή σε όπλα φόνου - αντίθετα με όσα μας έλεγε για τα όπλα του πολέμου. Ο πόλεμος και ο φόνος είναι δυο πράγματα με διαφορετική σημασία... Η Νεκρομαντεία χρησιμοποιεί το φόνο σαν πηγή

μαγικής δύναμης. Είναι η πιο ισχυρή μορφή μαγείας - τόσο ισχυρή, ώστε δεν θα μπορούσε να αναπτυχθεί παρά μόνον τώρα, που το επίπεδο του μάνα έχει πέσει πολύ χαμηλά σε ολόκληρο τον κόσμο... Νομίζω, λοιπόν, πως ο Κυματόλοφος είναι νεκρομάντης", ολοκλήρωσε ο Γητευτής. "Και θα το μάθουμε αμέσως!".

Ο πιθηκάνθρωπος στεκόταν απαθής, με τα μακριά του μπράτσα κρεμασμένα άτονα, παρατηρώντας τον Γητευτή με μια ανθρώπινη αξιοπρέπεια που ερχόταν σε έντονη αντίθεση προς το χαμηλό ζωώδες μέτωπο και το τριχωτό του σώμα. Δεν αντέδρασε όταν ο Γητευτής του πέρασε στο λαιμό ένα είδος περιδέραιου.

Η αλλαγή έγινε αμέσως. Ο Άραν πισωπάτησε, ρουφώντας αέρα. Το περιδέραιο του Γητευτή κρεμόταν στο λαιμό ενός ανθρώπου - ενός τριαντάρη άνδρα με ξανθά μαλλιά και γένια, που φορούσε τη φουστανέλα ενός μεταφορέα. Αλλά η κοιλιά του άνδρα ήταν ανοιγμένη από σπαθιά. Ο Άραν τον μύρισε: θα πρέπει να ήταν νεκρός για τρεις ή τέσσερις ημέρες, συν το χρόνο που η μαγεία είχε επιδράσει πάνω του. Ωστόσο, στεκόταν εκεί, περιμένοντας υπομονετικά, χωρίς να αλλάζει την έκφρασή του.

"Ο Κυματόλοφος ανακάλυψε ένα είδος συνεχούς κίνησης", είπε ξερά ο Γητευτής, αλλά πισωπάτησε βιαστικά για να ξεφύγει από τη μπόχα του πεθαμένου. "Υπάρχει αρκετό μάνα σε έναν δολοφονημένο για να τον μεταμορφώσει σε υπάκουο σκλάβο, και αρκετό πλεόνασμα για να

δημιουργήσει γύρω του την ψευδαίσθηση ενός πιθηκάνθρωπου. Παίρνει περισσότερο μάνα από το περιβάλλον, αλλά τι μ' αυτό; Όταν το μάνα τέλειωσε στο Γκαθ, οι "πιθηκάνθρωποι" του Κυματόλοφου σκότωσαν τους κυρίους τους. Ύστερα, διπλάσιοι πιθηκάνθρωποι μετακόμισαν στο Σίσκαμπιλ. Στο Χάθροζιλ πιθανώς να χρησιμοποίησε στραγγάλες, επειδή πουθενά δεν βρέθηκε χυμένο αίμα. Αναρωτιέμαι πού θα πάει μετά το Ρινίλντισεν..."

"Δεν θα πάει πουθενά! Θα μιλήσουμε στο Συμβούλιο!"

"Όσο ο Κυματόλοφος είναι Σύμβουλος; Όχι. Αδύνατον. Και δεν μπορείς να εμπιστευθείς το μυστικό σε μεμονωμένα άτομα, επειδή στο τέλος κάποιος από αυτούς θα ειδοποιήσει τον Κυματόλοφο ".

"Εσένα, θα σε πιστέψουν".

"Αρκεί να μην με πιστέψει ένας.. Κι αυτός ο ένας θα ειδοποιήσει τον Κυματόλοφο και εκείνος με τη σειρά του θα ελευθερώσει τους πιθηκάνθρωπους... Όχι. Θα κάνεις τρία πράγματα," είπε ο Γητευτής, σε τόνο όχι διαταγής αλλά προφητείας. "Θα γυρίσεις στο σπίτι σου. Μέσα σε μια εβδομάδα, θα διώξεις τις γυναίκες και τα παιδιά σου από την πόλη..."

"Μα τους θεούς, θα το κάνω!"

"Σου ορκίστηκα ότι δεν θα μετάνοιωνες αν με άκουγες ως το τέλος. Το τρίτο πράγμα που πρέπει να κάνεις είναι, αν το αποφασίσεις, να έρθεις να με βρεις μετά από μια εβδομάδα, το

ξημέρωμα, στη βόρεια πύλη. Να έρθεις από το δρόμο που περνά μπροστά από το Σπίτι των Ηδονών και να μείνεις για λίγο κοντά του. Η νεκρή περιοχή θα θολώσει τα ίχνη σου... Το ίδιο πρέπει να κάνεις και σήμερα. Δεν θέλω να σε εντοπίσει ο Κυματόλοφος. Πήγαινε, τώρα".

"Δεν μπορώ να αποφασίσω".

"Έχεις μια εβδομάδα μπροστά σου".

"Μπορεί να μην βρίσκομαι πια εδώ. Πώς θα έρθω σε επαφή μαζί σου;"

"Δεν θα τα καταφέρεις. Δεν έχει, άλλωστε, καμιά σημασία. Θα πάω με ή χωρίς εσένα".

Απότομα, ο Γητευτής αφαίρεσε το περιδέραιο από το λαιμό του όρθιου πτώματος, γύρισε τη ράχη και απομακρύνθηκε. Ο νεκρός μεταμορφώθηκε και πάλι σε πιθηκάνθρωπο. Τα παράξενα ανθρώπινα μάτια του περιεργάζονταν με απάθεια τον Άραν.

VII

Εκείνο το ξημέρωμα, το Σπίτι των Ηδονών της Αδριάνας ήταν τυλιγμένο σε πυκνή μαύρη ομίχλη. Ο Άραν, ο έμπορος χαλιών, δίστασε για λίγο στην πόρτα και μετά, ριγώντας, ίσιωσε τους ώμους και βγήκε στο δρόμο.

Περπατούσε με το σπαθί έτοιμο, για να ανοίξει το δρόμο του ή να σκοτώσει. Η ομίχλη έγινε πιο ανοιχτόχρωμη καθώς προχωρούσε, αλλά όχι λι-

γότερο πυκνή. Αρκετές φορές του φάνηκε πως διάκρινε αόριστα τερατώδη σχήματα να τον περιτριγυρίζουν, αλλά κανείς δεν του επιτέθηκε. Με τον ερχομό της αυγής, έφτασε στη βόρεια πύλη.

Τα ζώα που είχε μαζί του ο Γητευτής θα πρέπει να ήταν είτε σαύρες μεγεθυμένες με τρόπο μαγικό είτε μεταλλαγμένοι δράκοι. Το καθένα είχε μέγεθος καλύβας. Το ένα κουβαλούσε εφόδια και το άλλο είχε στη ράχη του δυο σέλλες.

"Ανέβα", τον παρότρυνε ο Γητευτής. "Πρέπει να φτάσουμε εκεί πριν πέσει η νύχτα".

Παρά το κρύο του πρωινού, ήταν γυμνός μέχρι τη μέση. Γύρισε πάνω στη σέλλα καθώς ο Άραν κάθισε πίσω του.

"Έχασες καθόλου βάρος;"

"Νήστεψα για έξι μέρες και ασκήθηκα. Οι γυναίκες και τα παιδιά μου έχουν ξεκινήσει εδώ και τέσσερις ημέρες για την Ατλαντίδα μέσω θαλάσσης. Μπορείς να υποθέσεις τι είδους ηδονές διάλεξα στο Σπίτι της Αδριάνας".

"Δεν το πιστεύω... Η κοιλιά σου έγινε επίπεδη σαν σανίδα".

"Ένας λύκος μπορεί να αντέξει καιρό χωρίς φαγητό. Έφαγα μια απίστευτη ποσότητα χθες το βράδι. Σήμερα δεν θα βάλω μπουκιά στο στόμα μου".

Η ομίχλη διαλύθηκε καθώς άφηναν πίσω το Ρινίλντισεν, και το πρωινό αποδείχθηκε φωτεινό και ζεστό.

Όταν ο Άραν ανάφερε την ομίχλη, ο Γητευτής του είπε:

"Η ομίχλη ήταν δικό μου δημιούργημα. Ήθελα να θαμπώσω τον Κυματόλοφο".

"Μου φάνηκε πως διέκρινα σχήματα μέσα στην ομίχλη. Ήταν κι αυτά δικά σου;"

"Όχι".

"Α, ευχαριστώ πολύ".

"Ο Κυματόλοφος ήθελε να σε τρομάξει. Δεν επρόκειτο να σου επιτεθεί. Γνωρίζει πως δεν μπορείς να σκοτωθείς πριν φτάσουμε στην πύλη".

"Έτσι εξηγούνται και τα τεράστια ερπετά σου. Αναρωτιόμουν πώς θα μπορούσαμε να τον αιφνιδιάσουμε με τέτοια συνοδεία".

"Δεν πρόκειται να τον αιφνιδιάσουμε. Γνωρίζει πως πηγαίνουμε και μας περιμένει".

Η περιοχή γύρω από το κάστρο του Κυματόλοφου ήταν πλούσια σε μαγεία. Μπορούσε να το δει κανείς από τη βλάστηση: γιγάντια μανιτάρια σε αμέτρητα σχήματα και χρώματα, λειχήνες στη μορφή ανθρώπων ή ζώων, δέντρα με παραμορφωμένους κορμούς που κουνούσαν απειλητικά τα κλαδιά τους καθώς οι σαύρες τα πλησίαζαν.

"Θα μπορούσα να τα κάνω να μιλήσουν," είπε ο Γητευτής.

"Αλλά θα ήταν αδύνατον να τα εμπιστευτώ. Μπορεί να είναι σύμμαχοι του Κυματόλοφου".

Μέσα στο κόκκινο φως του ηλιοβασιλέμμα-

τος, το κάστρο του Κυματόλοφου φαινόταν καμωμένο από ροζ μάρμαρο και βρισκόταν κουρνιασμένο πάνω στην κορυφή ενός παραμυθένιου βουνού. Ο στενός του πύργος έμοιαζε κατάλληλος για να κρατά φυλακισμένες πριγκίπισσες.

Το ίδιο το βουνό, όπως το έβλεπε ο Άραν, έμοιαζε λιγότερο με κύμα και περισσότερο με γροθιά που υψωνόταν απειλητικά στον ουρανό.

"Δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τον Τροχό", είπε ο Γητευτής. "Αν το κάνω, όλο το βουνό θα πέσει επάνω μας".

"Δεν θα σε άφηνα να τον χρησιμοποιήσεις".

"Ούτε και τον έφερα μαζί μου".

"Ποιο δρόμο θα ακολουθήσουμε;"

"Θα πάμε από το μονοπάτι. Ξέρει ήδη ότι ερχόμαστε".

"Είναι έτοιμος ο δαίμονάς σου;"

"Ο δαίμονάς μου;" Ο Γητευτής φάνηκε να σκέφτεται. "Ααα.. Για μια στιγμή δεν καταλάβαινα τι μου έλεγες. Ο δαίμονάς μου σκοτώθηκε στη μάχη με το Γλίρεντρι, πριν από τριάντα χρόνια".

Τα λόγια πνίγηκαν στο λαιμό του Άραν και μετά ξεχύθηκαν σε ενα άγριο γρύλλισμα: "Τότε γιατί δεν φοράς πουκάμισο;"

"Από συνήθεια. Έχω πολλές παράξενες συνήθειες. Γιατί τόση κακία;"

"Δεν ξέρω. Παρατηρούσα την πλάτη σου από το πρωί. Βασιζόμουν στο δαίμονά σου για τη μάχη". Ξεροκατάπιε. "Μόνο εμείς οι δυο θα είμαστε;"

"Μόνο εμείς οι δυο".

"Δεν θα πάρεις ούτε ένα σπαθί; Ένα μαχαίρι;"

"Όχι. Να προχωρήσουμε;"

Η άλλη πλευρά του βουνού ήταν μια ανηφοριά εξήντα μοιρών. Το στενό, ελικοειδές μονοπάτι δεν μπορούσε να κρατήσει τις γιγάντιες σαύρες. Ο Άραν και ο Γητευτής ξεκαβαλήκεψαν και συνέχισαν με τα πόδια την ανάβαση.

"Δεν υπάρχει λόγος να κρυβόμαστε", είπε ο Γητευτής.

"Ξέρουμε ότι θα φτάσουμε τουλάχιστον μέχρι την πύλη. Το ίδιο και ο Κυματόλοφος...με συγχωρείς μια στιγμή".

Πέταξε μια χούφτα ασημωπή σκόνη μπροστά τους.

"Ο δρόμος ήταν έτοιμος να μας πετάξει στον γκρεμό. Προφανώς ο Κυματόλοφος δεν θεωρεί τίποτα δεδομένο".

Όμως ο Άραν δεν διάκρινε καμιά ένδειξη κινδύνου μέχρι που έφτασαν στην κορυφή.

Μία ορθογώνια λιμνούλα βρισκόταν μπροστά στις συμπαγείς χάλκινες πύλες. Μια αψιδωτή γέφυρα περνούσε πάνω από τη λίμνη.

Καθώς πλησίαζαν, το πρώτο εμπόδιο εμφανίστηκε μέσα από τις πύλες.

"Τι είναι αυτό;" ψιθύρισε ο Άραν. "Δεν έχω δει ούτε έχω ακούσει για τέτοιο πλάσμα".

"Δεν υπάρχει στη φύση. Είναι μεταλλαγμένο. Αν θέλεις, μπορείς να το ονομάζεις δρακοσαλίγκαρο".

Το σπειροειδές καβούκι του δρακοσαλίγκαρου ήταν αρκετά φαρδύ για να φράζει την είσοδο εντελώς. Το λεπτό, ευλίγιστο σώμα του ήταν εντελώς εκτεθιμένο, ανασηκωμένο ψηλά για να παρατηρήσει τους παρείσακτους. Λαμπερά λέπια σε σχήμα φύλλου κάλυπταν το κεφάλι και το λαιμό, αλλά το υπόλοιπο σώμα ήταν γυμνό και είχε ένα θαμπό γκρίζο χρώμα. Τα μάτια του θύμιζαν με μαύρες χάντρες. Τα δόντια του, λευκά και μυτερά, ενώ το πιο μακρύ ζευγάρι από αυτά ήταν τόσο γυαλισμένο ώστε άστραφτε.

Από την άλλη άκρη της μικρής αψιδωτής γέφυρας, ο Γητευτής φώναξε:

"Εεε, φρουρέ! Ειδοποιήθηκες για τον ερχομό μας;"

"Όχι", απάντησε ο δρακοσαλίγκαρος. "Αν ήσασταν ευπρόσδεκτοι, θα είχα ειδοποιηθεί".

"Ευπρόσδεκτοι;" είπε ειρωνικά ο Γητευτής. "Ήρθαμε να σκοτώσουμε τον αφέντη σου. Το ενδιαφέρον είναι ότι γνώριζε για τον ερχομό μας. Γιατί άραγε δεν σε ειδοποίησε;"

Ο δρακοσαλίγκαρος έγειρε στο πλάι το αρματωμένο κεφάλι του. Ο Γητευτής του απάντησε ο ίδιος. "Γνωρίζει ότι θα περάσουμε από αυτή την πύλη. Και να είσαι σίγουρος πως υποπτεύεται ότι θα περάσουμε πάνω από το νεκρό σου σώμα. Προτίμησε να μην σου το πει".

"Πολύ ευγενικό εκ μέρους του".

Η φωνή του δρακοσαλίγκαρου ήταν βαρειά και τριχτή, σαν ήχος βράχων που συντρίβονται.

"Ευγενικό, πράγματι. Όμως, μια που είναι

μοιραίο να περάσουμε, γιατί δεν κάνεις στο πλάι; Μπορείς και να τραβήξεις για τους λόφους. Το μυστικό θα μείνει μεταξύ μας".

"Αυτό δεν γίνεται".

"Είσαι ένας μεταλλαγμένος, δρακοσαλίγκαρε", είπε ο Γητευτής. "Τα ζώα των οποίων η ζωική ενέργεια είναι εν μέρει μαγική, αναπαράγονται με περίεργους τρόπους όταν το μάνα είναι λιγοστό. Οι περισσότερες αλλαγές δεν είναι ευχάριστες. Το ίδιο συμβαίνει και με σένα. Αυτό το καβούκι δεν μπορεί να σε προστατέψει από έναν αποφασισμένο και υπομονετικό εχθρό. Ή, μήπως, βασίζεσαι στην ταχύτητά σου για να σωθείς;"

"Η λογική σου είναι σωστή", είπε ο φρουρός. "Μα αν έφευγα τώρα, τι θα γινόταν; Ο αφέντης μου πιθανότατα θα σας σκοτώσει μόλις φτάσετε τα προσωπικά του διαμερίσματα. Έπειτα, αυτή τη βδομάδα ή την επόμενη, κάποια στιγμή θα αναρωτηθεί πώς περάσατε τον φρουρό του. Κι έπειτα, την άλλη εβδομάδα ή την παράλλη, θα έρθει στην πύλη για να πετάξει το άχρηστο καβούκι μου. Μέχρι τότε, με λίγη τύχη και με τον άνεμο πίσω μου, θα βρίσκομαι στα μισά του δρόμου μέχρι το δάσος. Ίσως να μη με διακρίνει μέσα στο ψηλό χορτάρι..."

Έπειτα, όμως, το πελώριο πλάσμα φάνηκε να αλλάζει γνώμη.

"Όχι. Καλύτερα να το ρισκάρω εδώ, στην πύλη. Τουλάχιστον θα ξέρω από ποια κατεύθυνση έρχεται η επίθεση".

"Έχεις δίκιο", παραδέχθηκε ο Γητευτής. "Τα συλλυπητήριά μου, δρακοσαλίγκαρε".

Κι άρχισε να στερεώνει τη γέφυρα. Η μισή πλευρά, αυτή από τη μεριά του, ήταν πραγματική και γερή, αλλά η άλλη μισή ήταν μια απλή ψευδαίσθηση - μέχρι που ο Γητευτής έκανε τα μαγικά του.

"Το τέρμα της γέφυρας καταλήγει μέσα στο νερό", είπε στον Άραν. "Πρόσεξε μη πέσεις μέσα".

Ο δρακοσαλίγκαρος μαζεύτηκε μέσα στο καβούκι του. Μονάχα το φολιδωτό κεφάλι του προεξείχε, καθώς ο Γητευτής και ο Άραν διέσχιζαν τη γέφυρα.

Ο Άραν πέρασε τρέχοντας.

Είχε ακόμα το σχήμα ανθρώπου. Δεν ήταν σίγουρο πως ο Κυματόλοφος γνώριζε για τη λυκανθρωπία του Άραν. Από την άλλη, ήταν σίγουρο πως θα περνούσαν την πύλη. Έτσι, κράτησε σε εφεδρεία την τελευταία του άμυνα και ρίχτηκε στο δράκο με γυμνό σπαθί.

Ο δράκος ξέρασε φωτιά. Ο Άραν πέρασε από μέσα της ανέγγιχτος. Είχε επάνω του φυλαχτά προστασίας ενάντια στις φωτιές των δράκων.

Όμως, δεν μπορούσε να δει μέσα από τη φωτιά. Έτσι, ξαφνιάστηκε όταν ένιωσε δόντια να κλείνουν γύρω από τον ώμο του. Ο δράκος είχε τεντωθεί σε ένα απίθανο μήκος. Ο Άραν ούρλιαξε καθώς το μαχαίρι του αναπηδούσε πάνω στις μεταλλικές φολίδες. Την άλλη στιγμή, τα δόντια τον άφησαν και προσπάθησαν μάταια να

δαγκώσουν τον Γητευτή, ο οποίος γελώντας έκανε μια κίνηση με το φαινομενικά άδειο του χέρι...

Ο δράκος κατέρρευσε. Ο χοντρός λαιμός του είχε κοπεί σχεδόν στη μέση, πίσω από τις φολίδες. Ο Γητευτής σκούπισε το όπλο του πάνω στο φαρδύ παντελόνι και το σήκωσε ψηλά.

Ο Άραν ένιωσε ξαφνικά το στομάχι του να γίνεται κόμπος. Ο Γητευτής γέλασε:

"Σε τί ωφελεί ένα γυάλινο μαχαίρι;..Το αστείο με τους μάγους είναι πως οι άλλοι περιμένουν πάντα από αυτούς ότι θα χρησιμοποιήσουν κάποιο ξόρκι".

"Μα... μα..."

"Είναι απλά ένα γυάλινο μαχαίρι. Δεν έχει ξόρκια επά του, ούτε ο,τιδήποτε άλλο που ο Κυματόλοφος θα μπορούσε να εντοπίσει. Έβαλα κάποιο φίλο να το πετάξει μέσα στη λιμνούλα πριν από δυο μέρες. Το γυαλί μέσα στο νερό είναι σχεδόν αόρατο και ξεγελάει τύπους σαν τον Κυματόλοφο. Αλλά γιατί με κοιτάς έτσι;"

"Συγχώρα με που έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Απλώς δεν συμπαθώ τα γυάλινα μαχαίρια. Τώρα, τι γίνεται;"

Το κουφάρι και το καβούκι του δρακοσαλίγκαρου έφραζαν ακόμη την πύλη.

"Αν προσπαθήσουμε να περάσουμε από το πλάι, μπορεί να σφηνώσουμε και να παγιδευτούμε. Υποθέτω ότι πρέπει να σκαρφαλώσουμε".

"Και γρήγορα, μάλιστα", πρόσθεσε ο Άραν.

"Σωστά. Να έχεις υπόψη σου πως ο Κυματό-

λοφος μπορεί να βρίσκεται στην κυριολεξία οπουδήποτε". Ο Γητευτής πήρε φόρα και άρχισε να σκαρφαλώνει στο καβούκι.

Ο Άραν τον ακολούθησε σχεδόν το ίδιο γρήγορα. *Στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του*, είχε πει ο δρακοσαλίγκαρος η εικόνα που είχαν προκαλέσει αυτά τα λόγια βρισκόταν ακόμη μέσα στο μυαλό του Άραν. Όμως, ο Κυματόλοφος μπορεί να ήταν κρυμμένος στα υπόγεια ή στην κορυφή του πύργου, σε κάποιο ασφαλές σημείο. Ο Άραν και ο Γητευτής θα έπρεπε να ανοίξουν δρόμο μέσα από όποιους εχθρούς διάλεγε να στείλει εναντίον τους, ενώ εκείνος θα καθόταν και θα ανέλυε τις άμυνές τους. Είχε ακουστά ιστορίες με μονομαχίες μάγων όπου...

Ο Άραν ένιωθε τρομερή πείνα και αυτό του πρόσφερε μια ενεργητικότητα που είχε να νιώσει για δεκαετίες. Το σώμα του έμοιαζε ελαφρύ σαν φτερό. Είχε φτάσει την κορυφή του καβουκιού, όταν είδε τον Γητευτή να γυρίζει προς το μέρος του με μια έκφραση πανικού.

Τότε τους είδε κι αυτός: μια ορδή αρματωμένων σκελετών έρχονταν προς το μέρος τους, ανεβαίνοντας μια ξύλινη σανίδα.

Θα πρέπει να ήταν πάνω από εκατό. Ο Άραν φώναξε και τράβηξε το σπαθί του. *Πώς σκοτώνεις, όμως, έναν σκελετό;*

Και ο Γητευτής φώναξε, αλλά αυτός ξεστόμιζε παράξενα λόγια στη γλώσσα της συντεχνίας του.

Ένας ανεμοστρόβιλος φάνηκε να τους αρπάζει, να τους σηκώνει και να τους ρίχνει μπροστά. Ήδη έχαναν το σχήμα τους, σαν δαχτυλίδια καπνού. Ο Άραν πρόφτασε να δει τον τελευταίο να χάνεται μέσα στην πλάτη του Γητευτή.

"Το όνομά μου είναι λεγεών," τον άκουσε να ουρλιάζει. Οι σκελετοί θα πρέπει να έπαιρναν ζωή από έναν και μόνο δαίμονα. Ο Γητευτής τον είχε τραβήξει μέσα στη μαγική παγίδα που παρέμενε άδεια στην πλάτη του εδώ και τριάντα χρόνια.

Το πρόβλημα, όμως, τώρα ήταν πως τόσο ο Άραν όσο και ο Γητευτής είχαν επικεντρώσει την προσοχή τους στον δαίμονα.Η πλάτη του Γητευτή ήταν γυρισμένη και ο Άραν δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Είχε δει τον Κυματόλοφο να χειρονομεί από την άλλη άκρη της αυλής του κάστρου πριν προλάβει να ολοκληρώσει το ξόρκι του.

Ο Άραν γύρισε για να φωνάξει μια προειδοποίηση και έτσι είδε ποια επίδραση είχε το ξόρκι πάνω στο Γητευτή. Ο μάγος γέρασε μέσα σε μια στιγμή. Η σάρκα φάνηκε να σβήνει πάνω στα κόκκαλά του. Γούρλωσε τα μάτια, έφτυσε μια χούφτα μαυρισμένα βότσαλα - όχι,δόντια - έκλεισε τα βλέφαρα και άρχισε να πέφτει.

Ο Άραν πρόλαβε και τον συγκράτησε. Ήταν σαν να έπιανε μια αγκαλιά κόκκαλα. Ακούμπησε όσο πιο απαλά μπορούσε το Γητευτή πάνω στο γιγάντιο καβούκι. Η ανάσα του Γητευτή έβγαινε βαρειά. Δεν θα ζούσε για πολύ ακόμα.

"Ο Άραν, ο Έμπορος!"

Ο Άραν κοίταξε κάτω, από την άλλη μεριά.

"Τι του έκανες;"

Ο Κυματόλοφος ήταν ντυμένος ως συνήθως, με μαύρο ράσο, σανδάλια και μυτερό καπέλο. Μια ζώνη κρατούσε το σπαθί του λίγους πόντους πάνω από το έδαφος. "Αυτό ακριβώς θέλω να συζητήσουμε", είπε. "Ανακάλυψα ένα ξόρκι που λειτουργεί ακριβώς όπως ο ο Τροχός του Γητευτή, αλλά πιο εστιασμένα. Μπορείς να με καταλάβεις;"

"Σε καταλαβαίνω".

"Με πιο απλά λόγια, ρούφηξα τη μαγεία από πάνω του, αφήνοντάς τον διακοσίων είκοσι έξι χρονών. Νομίζω πως αυτό θα μου δώσει και τη νίκη. Το πρόβλημά μου, τώρα, είναι αν θα πρέπει να σε αφήσω ζωντανό. Άραν, κατανοείς τι μπορεί να κάνει το ξόρκι μου σε σένα;"

Ο Άραν καταλάβαινε, αλλά... "Πες μου έτσι κι αλλιώς. Ύστερα πες μου και πώς το ανακάλυψες".

"Από κάποιους συναδέλφους μου, ασφαλώς, αφότου σιγουρεύτηκα πως είσαι εχθρός μου. Θα πρέπει να συμβουλεύτηκες έναν απίθανο αριθμό μάγων σχετικά με το μαχαίρι στην καρδιά σου".

"Πάνω από δώδεκα. Λοιπόν;"

"Φύγε και μη γυρίσεις".

"Πρέπει να πάρω μαζί μου το Γητευτή".

"Είναι εχθρός μου".

"Και δικός μου φίλος. Δεν τον αφήνω πίσω", είπε ο Άραν.

"Πάρε τον, λοιπόν".

Ο Άραν έσκυψε. Ήταν σαράντα οκτώ χρονών και η πίκρα της ήττας είχε αντικαταστήσει τη μανιώδη ενεργητικότητα της μάχης. Όμως, ο Γητευτής δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια ξερή μούμια που βαριανάσαινε. Το πρόβλημα ήταν πώς θα τον κατέβαζε από το καβούκι.

Ο Κυματόλοφος έψελνε ένα ξόρκι.

Ο Άραν σηκώθηκε - πάνω στην ώρα για να δει την τελευταία του χειρονομία. Ύστερα, το ξόρκι τον χτύπησε. Για μια στιγμή του φάνηκε πως το μαχαίρι πραγματικά επανεμφανίστηκε μέσα στην καρδιά του. Όμως, ο πόνος διαπερνούσε ολόκληρο το σώμα του, σαν ένα εκατομμύριο τεντωμένες χορδές να έσπαζαν ταυτόχρονα μέσα του. Το σχήμα του λαιμού του άλλαξε απότομα. Έπεσε στα τέσσερα. Το κρανίο του πλάτυνε, τα μάτια του έπαθαν αχρωματοψία, η μύτη του μάκρυνε και τα χείλη του τραβήχτηκαν για να αποκαλύψουν δόντια μυτερά. Η αλλαγή δεν είχε έρθει ποτέ τόσο γρήγορα και ποτέ δεν ήταν τόσο απόλυτη. Το σκοτάδι πλημμύρισε το μυαλό του. Ήταν ένας λύκος που κατρακύλησε από το καβούκι και προσγειώθηκε στην αυλή.

Αναπήδησε βαριά, έβγαλε ένα βαθύ γρύλλισμα και άρχισε να πλησιάζει απειλητικά τον Κυματόλοφο. Ο Κυματόλοφος φάνηκε έκπληκτος. Ξανάρχισε την επίκληση, μιλώντας πολύ γρήγορα, ενώ ο Άραν τον πλησίαζε. Τέλειωσε καθώς ο ο Άραν τον έφτανε σε απόσταση ενός πηδήματος.

Αυτή τη φορά δεν συνέβη καμιά αλλαγή. Μόνο που ο Άραν πήδησε και ξέσκισε το λαιμό του Κυματόλοφου.

Για τον Άραν, ο εφιάλτης άρχισε την επόμενη στιγμή. Όλα όσα είχε περάσει μέχρι τότε ήταν σαν ευχάριστα όνειρα. Ο Κυματόλοφος έπρεπε να είναι νεκρός. Οι κομμένες αρτηρίες της καρωτίδας του τρόμπαραν μανιασμένα το αίμα και το ανοιγμένο λαρύγγι του έβγαζε φριχτούς γαργαριστούς ήχους, αλλά ο μάγος τράβηξε το σπαθί και επιτέθηκε.

Ο Άραν, ο λύκος, έκανε έναν κύκλο και μετά όρμησε ξανά. Υποχώρησε ουρλιάζοντας, επειδή το σπαθί του Κυματόλοφου είχε διαπεράσει την καρδιά του. Η πληγή, όμως, έκλεισε αμέσως. Ο Άραν ο λύκος δεν ξαφνιάστηκε. Πισωπάτησε, πλησίασε ξανά, επιτέθηκε, δέχθηκε άλλο ένα χτύπημα...

Η μάχη συνεχιζόταν. Το αίμα το Κυματόλοφου είχε πάψει να κυλά. Είχε χυθεί όλο, αλλά εκείνος ήταν ακόμη ζωντανός. Το ίδιο ζωντανό φαινόταν να είναι και το σπαθί του. Ο Άραν δεν έκανε καμιά επίθεση αν δεν ήταν σίγουρος πως θα ήταν ασφαλής, αλλά κάθε φορά το σπαθί τον διαπερνούσε. Όμως, με κάθε επίθεση, αφαιρούσε κι αυτός μια μπουκιά από τη σάρκα του Κυματόλοφου... Θα νικούσε. Δεν μπορούσε παρά να νικήσει. Οι πληγές του γιατρεύονταν αμέσως μόλις παρουσιάζονταν ενώ του Κυματόλοφου

παρέμεναν ανοιχτές. Ο Άραν γύμνωνε τα κόκκαλα του μάγου από τη σάρκα.

Το μυαλό του ήταν θολωμένο. Αντιδρούσε από το ένστικτο και την πονηριά του ζώου. Ξανά και ξανά οδήγησε τον Κυματόλοφο πίσω στις γλυστερές πλάκες όπου ο μάγος είχε χύσει πέντε λίτρα από το αίμα του. Τέσσερα πόδια ήταν πιο σταθερά από δύο. Ήταν η πονηριά του ζώου που τον παρότρυνε να εμποδίζει τον Κυματόλοφο να βγει από την αυλή, παρόλο που ο μάγος το προσπάθησε πολλές φορές. Θα πρέπει να είχε ελιξήρια γιατρειάς κάπου μέσα στο κάστρο, αλλά ο Άραν δεν τον άφηνε να τα φτάσει.

Φαίνεται πως είχε κάνει στον εαυτό του κάποια ξόρκια που δεν τον άφηναν να πεθάνει. Θα πρέπει να το είχε μετανιώσει φριχτά. Ο Άραν τον είχε σακατέψει, χτυπώντας τον στους αστραγάλους μέχρι που δεν είχε μείνει ούτε ίχνος μυ για να κινεί τα κόκκαλα. Ο Κυματόλοφος πολεμούσε γονατιστός. Ο Άραν πλησίαζε όλο και πιο κοντά, υπομένοντας τον πόνο του σπαθιού στην προσπάθειά του να φτάσει το μάγο...

Εφιάλτης.

Ο Άραν, ο Ειρηνοποιός, είχε κάνει λάθος. Αν ο Άραν ο έμπορος χαλιών, μπορούσε να συνεχίζει να απογυμνώνει τα κόκκαλα ενός ανθρώπου που υπέφερε φοβερά, ενώ ταυτόχρονα ο ίδιος δεχόταν μια σπαθιά για κάθε δαγκωνιά που έδινε - αν ο Άραν μπορούσε να

υποφέρει τέτοιες αγωνίες για να κάνει κάτι τέτοιο σε οποιονδήποτε και για οποιονδήποτε λόγο - τότε, ούτε το τέλος της μαγείας ούτε ο,τιδήποτε άλλο θα έπειθε τους ανθρώπους να σταματήσουν τον πόλεμο. Θα συνέχιζαν να πολεμούν μεταξύ τους με σπαθιά, πέτρες ή ό,τι άλλο είχαν διαθέσιμο, όσο καιρό θα υπήρχε ανθρωπότητα.

Το σκοτάδι έφυγε από το μυαλό του Άραν. Θα πρέπει να ήταν το σπαθί. Το μάνα μέσα στο μαγεμένο σπαθί είχε αντικαταστήσει το μάνα που ο Άραν έχασε από το ξόρκι του Κυματόλοφου.

Τελικά, συνειδητοποίησε πως το σπαθί πολεμούσε μόνο του. Ο Κυματόλοφος είχε πια μετατραπεί σε ένα σωρό ματωμένα κόκκαλα. Μπορεί αν μην ήταν νεκρός, αλλά σίγουρα δεν μπορούσε να κινηθεί. Το σπαθί κινιόταν στην άκρη των γυμνωμένων οστών του χεριού του, προσπαθώντας ακόμη να κρατήσει τον Άραν μακριά.

Ο Άραν κατάφερε επιτέλους να αποφύγει τη λεπίδα. Την άρπαξε με τα δόντια και την τράβηξε από τα δάχτυλα του μάγου που είχαν ακόμη σάρκα επάνω τους. Τα δάχτυλα αντιστάθηκαν με ένα ασυναίσθητο σφίξιμο, αλλά αυτό δεν στάθηκε αρκετό.

Χρειάστηκε να μεταμορφωθεί πάλι σε άνθρωπο για να σκαρφαλώσει στο καβούκι του δράκου. Ο Γητευτής ήταν ακόμη ζωντανός, αλλά ολοφάνερα ετοιμοθάνατος. Ο Άραν ακούμπησε τη λεπίδα πάνω στο κορμί του μάγου και περίμενε.

Ο Γητευτής άρχισε να ξανανιώνει. Δεν έγινε όσο νέος ήταν πριν, αλλά δεν έμοιαζε πια και για πτώμα. Θα πρέπει να ήταν περίπου εβδομήντα χρονών στην όψη όταν ξανάνοιξε τα μάτια:

"Τι έγινε;"

"Έχασες το πιο ωραίο", είπε ο Άραν ειρωνικά.

"Υποθέτω πως τον νίκησες. Σου ζητώ συγγνώμη. Πάνε τριάντα χρόνια από τότε που πολέμησα το Γκίλιντρι. Με κάθε μάγο στον κόσμο να προσπαθεί να αντιγράψει τον Τροχό του Γητευτή, αργά ή γρήγορα κάποιος θα βελτίωνε την κατασκευή".

"Χρησιμοποίησε το ξόρκι και σε μένα".

"Σοβαρά" Ο Γητευτή χασκογέλασε. "Υποθέτω πως θα αναρωτιέσαι και για το γυάλινο μαχαίρι".

"Πέρασε από το μυαλό μου. Πού είναι;"

"Στη ζώνη μου. Νόμιζες πως θα το άφηνα μέσα στο στήθος σου; Σε ένα όνειρο είδα πως θα το χρειαζόμουν κι έτσι το κράτησα. Κι όπως αποδείχθηκε..."

"Μα ήταν μέσα στην καρδιά μου!"

"Ήταν ένα είδωλό του. Τοποθέτησα μέσα σου ένα άυλο αντίγραφό του που στη συνέχεια έσβησε".

Τα νύχια του Άραν έξυσαν το στήθος του.

"Άθλιο πιθηκογέννημα! Με άφησες για τριάντα ολόκληρα χρόνια να πιστεύω πως έχω ένα γυάλινο μαχαίρι μέσα στην καρδιά μου!"

"Ήρθες στο σπίτι μου σαν κλέφτης", του θύ-

μισε ο Γητευτής. "Όχι σαν προσκεκλημένος".

Ο Άραν, ο έμπορος, είχε αποκτήσει μια παρόμοια στάση απέναντι στους κλέφτες.

"Ένα μικρό αστείο από μάγο, έτσι;" είπε με λιγότερη πικρία. "Δεν είναι περίεργο που κανείς δεν μπόρεσε να το βγάλει. Τέλος πάντων. Τώρα πες μου γιατί το ξόρκι του Κυματόλοφου με μεταμόρφωσε σε λύκο".

Ο Γητευτής ανακάθισε και τον κοίταξε με ενδιαφέρον.

"Τι πράγμα;" ρώτησε.

"Έκανε κάποιο ξόρκι που ρούφηξε όλο το μάνα από μέσα μου και με μεταμόρφωσε σε λύκο. Έχασα ακόμη και την ανθρώπινη ευφυΐα μου, ίσως και την ατρωσία μου. Αν δεν χρησιμοποιούσε μαγεμένο σπαθί, θα με είχε κόψει φέτες".

"Δεν το καταλαβαίνω αυτό. Θα πρέπει να είχες κολλήσει στην ανθρώπινη μορφή σου. Εκτός κι αν..."

Η απάντηση ήρθε στο μυαλό του. Τα χλωμά του μάγουλα ξάσπρισαν ακόμη περισσότερο.

"Δεν θα σου αρέσει αυτό που θα ακούσεις", είπε τελικά στον Άραν.

Ο Άραν μπορούσε να δει την στενοχωρημέ-νη έκφραση στο γερασμένο πρόσωπο του Γητευτή.

"Συνέχισε", είπε.

"Ο Τροχός είναι κάτι καινούριο. Ακόμη και τα νεκρωμένα σημεία δεν είναι τόσο παλιά. Η κατάσταση αυτή απλώς δεν είχε ξαναπαρουσιαστεί. Όλοι υποθέτουν ότι οι λυκάνθρωποι

είναι άνθρωποι που μπορούν και μεταμορφώνονται σε λύκους. Είναι ολοφάνερο. Δεν μπορείτε καν να μεταμορφωθείτε χωρίς το φως το φεγγαριού. Διατηρείτε την ανθρώπινη ευφυΐα σας. Όμως, μέχρι τώρα δεν υπήρχε καμιά απόδειξη".

"Εννοείς πως στην ουσία είμαι λύκος;"

"Χωρίς τη μαγεία, είσαι ένας απλός λύκος", συμφώνησε ο Γητευτής.

"Τι σημασία έχει;" ψιθύρισε ο Άραν. "Πέρασα τομεγαλύτερο μέρος της ζωής μου σαν άνθρωπος. Ποια η διαφορά ...ωωω, τώρα κατάλαβα".

"Δεν θα είχε σημασία αν δεν είχες παιδιά!"

"Έχω οκτώ, κι αυτά έχουν πια δικά τους. Κάποια μέρα το μάνα θα χαθεί τελείως από τη Γη. Τι θα συμβεί τότε, Γητευτή;"

"Το γνωρίζεις ήδη".

"Θα μείνουν λύκοι για πάντα!"

"Και κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να το εμποδίσει".

"Και όμως, μπορεί! Θα φροντίσω ώστε κανείς μάγος να μην ξαναπατήσει το πόδι του στο Ρινίλντισεν!" Ο Άραν σηκώθηκε όρθιος πάνω στο καβούκι του δράκου. "Με άκουσες, Γητευτή; Θα διώξω το συνάφι σου και θα απαγορεύσω κάθε μαγεία. Θα κρατήσουμε το μάνα για τους ψαράνθρωπους και τους δράκους!"

Ίσως και να τα κατάφερε. Δεκατέσσερις χιλιάδες χρόνια αργότερα, υπάρχουν ακόμη θρύλοι

για λυκάνθρωπους στο σημείο όπου κάποτε βρισκόταν το Ρινίλντισεν. Το σίγουρο είναι πως δεν υπάρχουν μάγοι.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΘΗΡΑ

του Αμβρόσιου Μπίερς

Ο Αμβρόσιος Μπίερς γεννήθηκε το 1842 στην Αμερική και εξαφανίστηκε μυστηριωδώς στο Μεξικό γύρω στο 1914, μέσα στον εμφύλιο πόλεμο που συντάραζε τότε τη χώρα. Έχει μείνει γνωστός για τα διηγήματα τρόμου που έγραφε κυρίως για περιοδικά της εποχής. Στην Αμερική έχει ακόμη και σήμερα ένα ευρύ κοινό θαυμαστών. Στο διήγημά του αυτό, τη θέση του υπερφυσικού λύκου παίρνει ένας πάνθηρας - ή, μάλλον, πούμα, αφού διαδραματίζεται στη Βόρεια Αμερική. Η διήγηση είναι αρκετά υποβλητική και το τέλος ιδιαίτερα περίεργο.

Θ.Μ.

I

ΟΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ

Ήταν απομεσήμερο, κι ένας άνδρας μαζί με μια γυναίκα - η φύση τους είχε ζευγαρώσει - ήταν καθισμένοι σε ένα παγκάκι στην ύπαιθρο. Ο άνδρας ήταν μεσόκοπος, λεπτός, μελαχροινός, με την έκφραση ενός ποιητή και το πρόσωπο ενός πειρατή - τύπος τον οποίο θα ξαναγύριζες για να κοιτάξεις. Η γυναίκα ήταν νέα, ξανθιά, χαριτωμένη, με κάτι στη κορμοστασιά και τις κινήσεις της που έφερνε στο νου μια ελαφίνα. Ήταν ντυμένη με ένα γκρίζο φόρεμα που είχε παράξενα καφετιά σημάδια μέσα στην ύφανσή του. Μπορεί να ήταν όμορφη, αλλά αυτό δεν φαινόταν εύκολα επειδή τα μάτια της τραβούσαν την προσοχή από όλα τα άλλα σημεία του προσώπου της.

Ήταν γκριζοπράσινα, μακρόστενα, με μια έκφραση που δεν επιδεχόταν καμιά ανάλυση. Το μόνο που μπορούσε να πει κανείς ήταν πως

το βλέμμα της προκαλούσε ανησυχία. Ίσως τέτοια να ήταν και τα μάτια της Κλεοπάτρας.

Ο άνδρας και η γυναίκα συζητούσαν.

"Ναι", είπε η γυναίκα. "Μόνον ο Θεός ξέρει πόσο σε αγαπώ! Μα μη μου ζητάς να σε παντρευτώ. Δεν μπορώ και δεν πρόκειται να το κάνω".

"Ιρέν, αυτό το έχεις πει πολλές φορές, αλλά πάντα μου αρνιέσαι μια εξήγηση. Έχω δικαίωμα να ξέρω, να καταλάβω, να αποδείξω την αγάπη μου, αν πρέπει. Δώσε μου μια αιτία".

"Για το ότι σε αγαπώ;"

Η γυναίκα χαμογελούσε ανάμεσα στα δάκρυα και τη χλωμάδα της, αν κι αυτό δεν προκάλεσε καμιά ευδιαθεσία στον άνδρα.

"Όχι, δεν σου ζητώ εξήγηση γι 'αυτό. Σου ζητώ να μου εξηγήσεις γιατί αρνιέσαι να με παντρευτείς. Έχω δικαίωμα να ξέρω!"

Είχε σηκωθεί και στεκόταν μπροστά της με σφιγμένες γροθιές και ζαρωμένο μέτωπο. Θα έλεγε κανείς πως ήταν έτοιμο της αποσπάσει την εξήγηση στραγγαλίζοντάς την. Εκείνη έπαψε να χαμογελά και έμεινε να κοιτάζει το πρόσωπό του με ένα βλέμμα στερημένο από κάθε συναίσθημα. Ωστόσο, κάτι σ' αυτό το βλέμμα μα-λάκωσε την οργή του και τον έκανε να ριγήσει.

"Ώστε θέλεις τόσο πολύ να μάθεις την αιτία;" τον ρώτησε εντελώς μηχανικά.

"Ασφαλώς. Δεν νομίζω να ζητώ τόσα πολλά".

"Πολύ καλά. Μάθε, λοιπόν, πως είμαι τρελή!"

Ο άνδρας την κοίταξε έκπληκτος και για μια

στιγμή πέρασε από το μυαλό του πως ήταν κάποιο αστείο.

"Αυτό τουλάχιστον θα έλεγαν οι γιατροί", συνέχισε η γυναίκα, "αν γνώριζαν για την περίπτωσή μου. Εγώ προτιμώ να αποκαλώ την κατάστασή μου μια περίπτωση δαιμονισμού. Κάθισε κάτω και άκουσε τα όσα έχω να σου πω".

Ο άνδρας ξανακάθισε αμίλητος δίπλα της, στον καναπέ της βεράντας. Πίσω τους, οι λόφοι της κοιλάδας λούζονταν από το απογεματινό φως και παντού επικρατούσε η περίεργη ησυχία που προμηνύει το ηλιοβασίλεμμα. Συναντώντας σπάνια το βλέμμα της, συνειδητοποιώντας τον ακαθόριστο φόβο που του προκαλούσαν πάντα τα μάτια της, ο Τζένερ Μπράντινγκ άκουσε σιωπηλός την ιστορία της Ιρέν Μάρλοου...

Σ' αυτό το σημείο, ο συγγραφέας, έχοντας υπόψη του την πιθανή προκατάληψη του αναγνώστη απέναντι στην άτεχνη μέθοδο ενός ανέμπειρου αφηγητή, αναλαμβάνει να αντικαταστήσει τη διήγηση της Μάρλοου με τη δική του.

II

ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟ ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ, ΑΚΟΜΗ ΚΙ ΑΝ Ο ΕΝΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΑΠ' ΕΞΩ

Σε μια μικρή καλύβια ενός και μοναδικού δωματίου, λιτά και φτωχικά επιπλωμένου, μια γυναίκα έσφιγγε ένα παιδί στο στήθος, ζαρωμένη στο

πάτωμα και με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο. Έξω, ένα πυκνό δάσος απλωνόταν για πολλά μίλια προς κάθε κατεύθυνση.

Ήταν νύχτα, και το δωμάτιο κατασκότεινο. Κανένα ανθρώπινο μάτι δεν θα μπορούσε να διακρίνει τη γυναίκα και το παιδί. Και όμως, τα δυο αυτά πλάσματα παρακολουθούνταν άγρυπνα και ακατάπαυστα από κάποιο άλλο βλέμμα - και αυτός είναι ο βασικός άξονας γύρω από τον οποίο περιστρέφεται η ιστορία.

Ο Τσαρλς Μάρλοου ανήκε σε έναν τύπο ανθρώπων που έχουν πια χαθεί - ανθρώπων που ένιωθαν περισσότερο άνετα από οπουδήποτε στις δασωμένες ερημιές οι οποίες απλώνονταν κατά μήκος της Κοιλάδας του Μισισιπί, από τις Μεγάλες Λίμνες μέχρι τον Κόλπο του Μεξικού. Για εκατό και παραπάνω χρόνια αυτοί οι άνθρωποι προχωρούσαν ασταμάτητα δυτικά, η μια γενιά μετά την άλλη, διεκδικώντας με το τσεκούρι και το τουφέκι κάποια κομμάτια καλλιεργήσιμης γης από τη Φύση και τα άγρια παιδιά της. Αυτά τα χωράφια σπάνια προλάβαιναν να τα οργώσουν μερικές φορές πριν τα πουλήσουν σε κάποιους άλλους, λιγότερο τυχοδιώκτες και περισσότερο νοικοκύρηδες κατόχους.

Τελικά, βγήκαν από την άλλη άκρη του δάσους στην ανοιχτή πεδιάδα και χάθηκαν λες και είχαν πέσει από γκρεμό. Οι σκαπανείς του δάσους δεν υπήρχαν πια. Τη θέση τους είχαν πάρει οι

σκαπανείς των πεδιάδων - άνθρωποι κατώτερων ικανοτήτων, οι οποίοι μπόρεσαν χωρί δυσκολία να καθυποτάξουν τα δύο τρίτα της χώρας μέσα σε μια κα μόνη γενιά.

Μαζί με τον Τσαρλς Μάρλοου, είχαν πάει να κατοικήσουν στην ερημιά και η γυναίκα με το παιδί του. Τους ήταν απόλυτα αφοσιωμένος, επειδή γι' αυτόν, όπως και για όλους τους ομοίους του, οι οικογενειακές αρετές αποτελούσαν πραγματική θρησκεία.

Η γυναίκα ήταν νέα και όμορφη, και η μοναξιά δεν είχε ακόμη αγγίξει την ψυχή της. Έτσι, ικανοποιούσε τις συναισθηματικές ανάγκες της με τις απλές δουλειές του σπιτιού, τη φροντίδα του παιδιού και του άνδρα της, και τα λιγοστά ανόητα βιβλία που είχε στη διάθεσή της.

Κάποιο καλοκαιριάτικο πρωινό, ο Μάρλοου κατέβασε το τουφέκι από τον τοίχο και ανακοίνωσε πως θα πήγαινε για κυνήγι.

"Έχουμε αρκετό κρέας", είπε η γυναίκα. "Σε παρακαλώ μην πας σήμερα. Χθες βράδι είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο. Δεν μπορώ να το θυμηθώ, αλλά είμαι σίγουρη πως θα βγει αληθινό έτσι και πας να κυνηγήσεις".

Ο Μάρλοου δέχθηκε αυτή τη σοβαρή προειδοποίηση με λιγότερη σοβαρότητα από όση θα έπρεπε, και μάλιστα έβαλε τα γέλια.

"Για προσπάθησε να θυμηθείς", είπε. "Ίσως ονειρεύτηκες πως η μπέμπα μουγκάθηκε".

Το αστείο ήταν φανερό, από το γεγονός πως η μικρούλα κόρη τους, εκείνη την ώρα, ήταν αρπα-

γμένη από το κυνηγετικό σακάκι του και με τα δέκα αφράτα δαχτυλάκια της, εξέφραζε τη δική της άποψη για το θέμα με μια σειρά από ακατα-λαβίστικα ψελλίσματα.

Η γυναίκα υποχώρησε. Με ένα φιλί για τη μητέρα και ένα για το παιδί, ο Μάρλοου έφυγε από το σπίτι, κλείνοντας για πάντα πίσω του την πόρτα στην ευτυχία.

Η νύχτα έπεσε και αυτός δεν είχε επιστρέψει. Η γυναίκα ετοίμασε το δείπνο και περίμενε. Ύστερα έβαλε το μωρό στο κρεβάτι και το νανούρισε γλυκά μέχρι που αυτό αποκοιμήθηκε. Η φωτιά του τζακιού πάνω στην οποία είχε μαγειρέψει ήταν πια σβησμένη, και το δωμάτιο φωτιζόταν από ένα μοναχικό κερί. Αυτό, το έβαλε πλάι στο ανοιχτό παράθυρο σαν σημάδι και καλωσόρισμα προς τον άνδρα της, έτσι κι αυτός τύχαινε να επιστρέφει από εκείνη τη μεριά. Είχε προνοήσει να κλείσει και να αμπαρώσει την πόρτα, ώστε να εμποδίσει τα άγρια ζώα που μπορεί να την παρατηρούσαν από το ανοιχτό παράθυρο - δεν ήταν και πολύ έμπειρη στις συνήθειες των αγριμιών, αν και με αληθινή γυναικεία διαίσθηση μπορεί να είχε θεωρήσει πιθανή μια είσοδό τους από την καμινάδα.

Καθώς η νύχτα περνούσε, άρχισε να νυστάζει και τελικά, παρόλη την ανησυχία της, απο-κοιμήθηκε ακουμπώντας πάνω στην κούνια του παιδιού.

Το κερί πλάι στο παράθυρο έλιωσε και έσβησε απαρατήρητο, επειδή η γυναίκα συνέχισε να κοιμάται και να ονειρεύεται.

Μέσα στο ονειρό της ήταν καθισμένη δίπλα στην κούνια ενός δεύτερου παιδιού. Το πρώτο ήταν νεκρό, όπως κι ο πατέρας. Το σπίτι του δάσους είχε χαθεί και η κατοικία στην οποία βρισκόταν της φαινόταν άγνωστη. Είχε βαρειές δρύινες πόρτες που ήταν πάντα κλειστές και τα παράθυρα έδειχναν φραγμένα από χοντρά κάγγελα - κάτι που πίστευε πως αποτελούσε προστασία από τους Ινδιάνους. Όλα αυτά τα παρατηρούσε με μιαν απέραντη θλίψη αλλά χωρίς έκπληξη - συναίσθημα άγνωστο στα όνειρά της. Το παιδί μέσα στην κούνια ήταν άφαντο κάτω από την κουβέρτα του, την οποία κάτι την έσπρωξε να σηκώσει. Σηκώνοντάς την, απο-κάλυψε το πρόσωπο ενός άγριου ζώου...

Με το σοκ αυτής της τρομερής αποκάλυψης, η γυναίκα ξύπνησε μέσα στο σκοτάδι της καλύβας. Καθώς άρχιζε να συνειδητοποιεί πού βρισκόταν, ψαχούλεψε το αληθινό παιδί και βεβαιώθηκε πως ανέπνεε φυσιολογικά, μην μπορώντας να συγκρατήσει ένα πέρασμα της παλάμης της πάνω από το πρόσωπό του. Έπειτα, παρακινημένη από κάποια ανεξήγητη παρόρ-μηση, πήρε το κοιμισμένο παιδί στην αγκαλιά και το κράτησε σφιχτά επάνω στο στήθος της. Το πάνω μέρος της κούνιας του παιδιού ακου-

μπούσε στον τοίχο προς τον οποίο η γυναίκα είχε στρέψει την πλάτη καθώς σηκωνόταν. Υψώνοντας τα μάτια, διέκρινε δυο λαμπερά αντικείμενα να φέγγουν μέσα στο σκοτάδι με μια κοκκινοπράσινη λάμψη. Στην αρχή θεώρησε πως θα ήταν δυο κάρβουνα από τη φωτιά, αλλά καθώς ξανάβρισκε τον προσανατολισμό της συνειδητοποίησε πως δεν βρίσκονταν στο ίδιο σημείο της καλύβας, και επιπλέον ήταν πολύ ψηλά, σχεδόν στο ίδιο επίπεδο με τα κεφάλι της. Ήταν τα μάτια ενός πάνθηρα!

Το ζώο βρισκόταν στο ανοιχτό παράθυρο, ακριβώς απέναντί της και λιγότερο από πέντε βήματα μακριά. Τίποτα πέρα από τα τρομερά εκείνα μάτια δεν ήταν ορατό, αλλά εκείνη συνειδητοποίησε από ένστικτο πως το ζώο στεκόταν στα πισινά του πόδια και ακουμπούσε με τα μπροστινά πάνω στο περβάζι του παραθύρου. Αυτό πρόδιδε έναν κακό σκοπό και όχι μια απλή περιέργεια. Η αντίληψη αυτής της στάσης δυνάμωνε ακόμη περισσότερο την απειλή των φοβερών ματιών μέσα στη φωτιά των οποίων η δύναμη και το θάρρος της γυναίκας γίνονταν στάχτη. Τα γόνατά της την πρόδωσαν, και σιγά-σιγά, προσπαθώντας ενστικτωδώς να αποφύγει κάποια απότομη κίνηση που να κάνει το ζώο να της ριχτεί, κάθισε ζαρώνοντας στο πάτωμα, προσπαθώντας να καλύψει το μωρό με το σώμα της. Μέσα στον τρόμο της, καμιά σκέψη του συζύγου δεν πέρναγε από το μυαλό της - καμιά ελπίδα διαφυγής ή σωτηρίας. Το μόνο

συναίσθημα που είχε ήταν η προσμονή της επίθεσης του ζώου, της επαφής του με το σώμα της, των δοντιών στο λαιμό αυτής και του παιδιού της.

Μέσα σε απόλυτη σιωπή και ακινησία, περίμενε το θάνατο. Τα λεπτά γίνονταν ώρες, αλλά τα διαβολικά μάτια συνέχιζαν ακόμη το νυχτέρι τους.

Επιστρέφοντας στην καλύβα του αργά τη νύχτα με ένα ελάφι ριγμένο στον ώμο, ο Τσαρλς Μάρλοου δοκίμασε να ανοίξει την πόρτα. Η πόρτα δεν άνοιγε. Χτύπησε. Καμιά απάντηση. Άφησε κάτω το ελάφι και έκανε το γύρο του σπιτιού, μέχρι το παράθυρο. Καθώς έστριβε τη γωνία, του φάνηκε πως άκουσε ήχους από ύπουλες πατημασιές και ένα θρόισμα μέσα στα φυλλώματα του δάσους, αλλά ήταν τόσο αχνά που ακόμη και το δικό του εξασκημένο αυτί δεν μπόρεσε να τα εντοπίσει.

Πλησιάζοντας το παράθυρο, είδε προς μεγάλη του έκπληξη ότι ήταν ανοιχτό, και έτσι πήδησε μέσα. Παντού βασίλευε σκοτάδι και σιωπή.

Βρήκε ψηλαφίζοντας το τζάκι, άναψε ένα σπίρτο και μετά ένα κερί. Ύστερα, κοίταξε γύρω του. Ζαρωμένη στο πάτωμα, δίπλα στον τοίχο, ήταν η γυναίκα του, σφίγγοντας το παιδί στην αγκαλιά της. Καθώς έτρεξε προς το μέρος της, εκείνη σηκώθηκε και ξέσπασε σ' ένα μηχανικό γέλιο - σε ήχο παρόμοιο με το τρίξιμο μιας αλυσσίδας.

Χωρίς να καταλαβαίνει τί κάνει, εκείνος άπλωσε τα χέρια προς το μέρος της. Άγγιξε το μωρό. Ήταν νεκρό - πνιγμένο από το σφίξιμο στην αγκαλιά της μάνας του.

III

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ

Αυτά συνέβησαν μια νύχτα στο δάσος, αλλά η Ιρέν Μάρλοου δεν τα διηγήθηκε ακριβώς έτσι στον Τζένερ Μπράντινγκ, μια και δεν τα γνώριζε όλα. Όταν πια τέλειωσε, ο ήλιος είχε πέσει πίσω από τα βουνά και το μακρύ, καλοκαιριάτικο δειλινό είχε αρχίσει να βαθαίνει στα λαγγάδια και τις ρεμματιές. Για αρκετά λεπτά ο Μπράντινγκ παρέμεινε αμίλητος, περιμένοντας πως η διήγηση θα κατέληγε σε κάποια σύνδεση με τη συζήτηση από την οποία ξεκίνησε.

Όμως, η Ιρέν παρέμενε το ίδιο αμίλητη με εκείνον, κρατώντας το κεφάλι στραμμένο αλλού και ανοιγοκλείνοντας τα χέρια πάνω στην ποδιά της με μια σπαστική νευρικότητα που δεν μπορούσε να ελέγξει.

"Είναι μια πολύ λυπητερή ιστορία", είπε τελικά ο Μπράντιγκ, "αλλά δεν μπορώ να καταλάβω. Αποκαλείς τον Τσαρλς Μάρλοου πατέρα. Αυτό το γνωρίζω. Τον έχω δει, και ξέρω πως έχει γεράσει πριν την ώρα του από κάποια μεγάλη θλίψη. Αν μου επιτρέπεις, όμως, μόλις είπες..."

"Πως είμαι τρελή", είπε η κοπέλα, χωρίς να κινηθεί καθόλου.

"Μα, Ιρέν, είπες - σε παρακαλώ, αγαπημένη μου, μην κοιτάς αλλού - είπες πως το παιδί πέθανε και όχι πως τρελάθηκε".

"Ναι, εκείνο το παιδί πέθανε. Εγώ είμαι το δεύτερο. Γεννήθηκα τρεις μήνες μετά από τη μοιραία εκείνη νύχτα, και η μητέρα μου είχε την ατυχία να χάσει τη ζωή της χαρίζοντας τη δική μου".

Ο Μπράντινγκ έπαψε πάλι να μιλά. Ήταν κάπως μπερδεμένος και δεν έβρισκε τα κατάλληλα λόγια. Μέσα στην αμηχανία του, προσπάθησε να πιάσει τα χέρια της που συνέχιζαν να ανοιγοκλείνουν, αλλά την τελευταία στιγμή κάτι τον σταμάτησε.

Ύστερα θυμήθηκε πως ποτέ δεν είχε νιώσει πραγματική επιθυμία να της πιάσει το χέρι.

"Θεωρείς δυνατόν ένα πρόσωπο που έχει γεννηθεί κάτω από τέτοιες συνθήκες να είναι στα λογικά του;" συνέχισε εκείνη.

Ο Μπράντινγκ δεν απάντησε. Μια καινούρια θεωρία έπαιρνε μορφή μέσα στο μυαλό του. Ίσως αυτή να έρριχνε ένα επιπλέον φως στις αμφιβολίες που είχε για την ψυχική της ισορροπία.

Η χώρα ήταν ακόμη αραιοκατοικημένη, ιδιαίτερα έξω από τα χωριά. Ο επαγγελματίας κυνηγός ήταν μια γνώριμη μορφή. Και ανάμεσα στα

τρόπαιά του υπήρχαν τομάρια και κεφάλια από μεγάλα θηράματα. Οι ιστορίες νυχτερινών συναντήσεων με αγρίμια σε μοναχικά μονοπάτια έρχονταν στην επιφάνεια, διαδίδονταν σε όλους και λίγο αργότερα ξεχνιόνταν. Μια πρόσφατη προσθήκη σε αυτές τις λαϊκές παραδόσεις, η οποία φαινόταν να έχει ξεκινήσει από πολλές οικογένειες ταυτόχρονα, ήταν πως ένας πάνθηρας τρόμαζε τα μέλη τους κοιτάζοντάς τα από το παράθυρο, στη διάρκεια της νύχτας. Η φήμη προκάλεσε αρκετά σχόλια - έφτασε μέχρι του σημείου να δημοσιευτεί στην τοπική εφημερίδα - αλλά ο Μπράντινγκ δεν της είχε δώσει σημασία. Τώρα που το σκεφτόταν, όμως, έβλεπε πως ήταν σχεδόν ολόιδια με την ιστορία που του είχε διηγηθεί η Ιρέν Μάρλοου.

Μήπως η μια ιστορία είχε δημιουργήσει την άλλη; Μήπως βρίσκοντας πρόσφορο έδαφος σε μια έντονα επηρεασμένη φαντασία, είχε πλάσει την τραγική διήγηση που μόλις άκουσε;

Ο Μπράντινγκ ξαναθυμήθηκε ορισμένα σημεία του παρελθόντος της κοπέλας στα οποία, μέσα στον έρωτα του, δεν είχε δώσει την ανάλογη σημασία - όπως η μοναχική ζωή που ζούσε ο πατέρας της και ο φόβος που είχε ίδια για το σκοτάδι, φόβος που την εμπόδιζε να βγαίνει από το σπίτι της μετά το ηλιοβασίλεμμα. Σίγουρα, η φαντασία ενός τέτοιου μυαλού θα μπορούσε να πλάσει απίθανα κατασκευάσματα.

Θέλοντας να δοκιμάσει αυτή τη νέα του θεωρία, είπε σοβαρά αλλά διστακτικά:

"Ιρέν, αγαπητή μου, σε παρακαλώ μην προσβληθείς, αλλά πες μου..."

"Σου είπα", τον διέκοψε εκείνη, μιλώντας με μια παθιασμένη ειλικρίνεια που ποτέ πριν δεν είχε επιδείξει, "...σου είπα ήδη ότι δεν μπορούμε να παντρευτούμε. Χρειάζεται να πούμε τίποτε άλλο;"

Πριν μπορέσει να τη σταματήσει, αυτή είχε τιναχτεί όρθια και χωρίς να πει λέξη, άρχισε να τρέχει ανάμεσα στα δέντρα προς το σπίτι του πατέρα της.

Ο Μπράντινγκ την παρατηρούσε μέχρι που χάθηκε στο μισόφωτο. Ξαφνικά, κοκκάλωσε λες και τον είχαν πυροβολήσει. Το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση έκπληξης και φόβου. Κι αυτό, γιατί ανάμεσα σε μια από τις μαύρες σκιές που την τύλιξαν, είδε το φωσφορισμό των ματιών ενός αιλουροειδούς. Για μια στιγμή έμεινε ακίνητος και αναποφάσιστος αλλά μετά έτρεξε πίσω της φωνάζοντας:

"Ιρέν, πρόσεχε! Ο πάνθηρας! Ο πάνθηρας!"

Μέσα σε ένα λεπτό πέρασε τις παρυφές του δάσους. Βγήκε στο ξέφωτο. Πρόλαβε, πάντως, να δει την πόρτα του πατέρα της να κλείνει με θόρυβο. Ο πάνθηρας δε φαινόταν πουθενά.

IV

ΙΚΕΣΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Τζένερ Μπράντινγκ, ο δικηγόρος, ζούσε σ' ένα μικρό σπίτι στην άκρη της πόλης. Ακριβώς πίσω

από το σπίτι του, ξεκινούσε το δάσος. Μια και ήταν εργένης, και τα δρακόντια ήθη της εποχής δεν του επιτρέπαν να έχει στη δούλεψή του κάποια υπηρέτρια, έτρωγε στο ξενοδοχείο της πόλης, όπου είχε και το γραφείο του. Το σπίτι στις παρυφές του δάσους το συντηρούσε - χωρίς ιδιαίτερα έξοδα, ασφαλώς - σαν ένδειξη πλούτου και ευυποληψίας. Δεν επιτρεπόταν σε κάποιον στον οποίο η τοπική εφημερίδα αναφερόταν με τον χαρακτηρισμό "*ο καλύτερος νομικός της εποχής μας*" να είναι "άστεγος", παρόλο που "στέγη" και "σπίτι" είναι λέξεις που δεν έχουν ακριβώς την ίδια σημασία.

Το υπνοδωμάτιο του Μπράντινγκ βρισκόταν στο πίσω μερος του σπιτιού και το μοναδικό του παράθυρο έβλεπε προς το δάσος.

Μια νύχτα, αρκετό καιρό αφότου η πανέμορφη αλλά εκκεντρική κόρη του γέρο-Μάρλοου είχε απορρίψει την πρότασή του για γάμο, ξύπνησε από ένα θόρυβο στο παράθυρο. Πετάχτηκε επάνω, τραβώντας ταυτόχρονα και το περίστροφο που συνήθιζε να αφήνει κάτω από το μαξιλάρι - πράγμα πολύ λογικό για κάποιον που κοιμόταν στο ισόγειο ενός ερημικού σπιτιού με ανοιχτό παράθυρο. Το δωμάτιο ήταν κατασκότεινο, αλλά μια και δεν ένιωθε ιδιαίτερα τρομοκρατημένος, ήξερε προς τα πού να κατευθύνει το βλέμμα. Το άνοιγμα του παραθύρου έμοιαζε με ένα τετράγωνο από κάπως πιο γκρίζο σκοτάδι.

Τελικά, στην κάτω μεριά του εμφανίστηκαν δυο μάτια που άστραφταν με μιαν ανεξήγητη λάμψη. Η καρδιά του Μπράντινγκ αναπήδησε και μετά φάνηκε να σταματά. Μια ανατριχίλα διαπέρασε τη ραχοκοκκαλιά του και το αίμα εγκατέλειψε τα μάγουλά του. Δεν θα μπορούσε να φωνάξει, ακόμη κι αν αυτό θα του έσωζε τη ζωή. Ωστόσο, μια και ήταν θαρραλέος άνθρωπος, δεν θα καταδεχόταν να ουρλιάξει ακόμη και αν μπορούσε. Το δειλιασμένο σώμα του ίσως να είχε ιδρώσει,

αλλά το πνεύμα του ήταν πιο ανθεκτικό. Τα γυαλιστερά μάτια υψώθηκαν αργά και το ίδιο αργά σηκώθηκε το δεξί χέρι του Μπράντινγκ, κρατώντας το πιστόλι.

Πυροβόλησε!

Παρόλο που ήταν τυφλωμένος από τη λάμψη και κουφαμένος από τον κρότο, ο Μπράντινγκ άκουσε - ή νόμισε πως άκουσε - την άγρια κραυγή ενός πάνθηρα, εκπληκτικά ανθρώπινη στο άκουσμά της.

Πηδώντας όρθιος, ντύθηκε βιαστικά και με το πιστόλι στο χέρι βγήκε έξω. Λίγες στιγμές αργότερα, συνάντησε τρεις γείτονες που είχαν έρθει να δουν τι συνέβη. Μετά από μια σύντομη εξήγηση, όλοι μαζί άρχισαν να ψάχνουν γύρω από το σπίτι. Το χορτάρι ήταν υγρό από τη βραδινή δροσιά. Κάτω από το παράθυρο φαινόταν πατημένο σε μια αρκετά μεγάλη έκταση και από εκεί ίχνη ορατά στο φως του φαναριού οδηγούσαν ανάμεσα στους θάμνους.

Ένας από τους γείτονες παραπάτησε και έπεσε στα τέσσερα. Όταν σηκώθηκε και προσπάθησε να καθαρίσει τα χέρια του, ένιωσε πως είχαν πάνω τους κάτι γλιερό. Φωτίζοντάς τα, είδε πως ήταν κόκκινα από το αίμα!

Μια συνάντηση με ένα πληγωμένο πάνθηρα δεν τους φάνηκε ιδιαίτερα ευχάριστη προοπτική. Όλοι εκτός από τον Μπράντινγκ γύρισαν πίσω.

Εκείνος, όμως, με το φανάρι στο ένα χέρι και το πιστόλι στο άλλο, προχώρησε με θαρραλέα μέσα στο δάσος. Περνώντας μέσα από πυκνούς θάμνους, έφτασε τελικά σε ένα μικρό ξέφωτο και εκεί το θάρρος του ανταμείφθηκε, γιατί ανακάλυψε το πτώμα του θύματός του...

Μόνο που δεν ήταν πάνθηρας. Αυτό που ήταν, ο επισκέπτης μπορεί να το διαβάσει ακόμη και σήμερα σκαλισμένο σε μια φθαρμένη ταφόπετρα, πάνω στην οποία για πολλά χρόνια έσκυβε και έκλαιγε ο γέρο-Μάρλοου.

Ο Θεός ας αναπαύει την ψυχή του - την ψυχή του ίδιου και του παράξενου, δυστυχισμένου παιδιού του.

Ο ΛΥΚΟΤΟΠΟΣ

της Τανίθ Λι

Σπάνια αφήνω ανθολογία φαντασίας στερημένη από την ιέρειά της, την Τανίθ Λι. Το διήγημα που ακολουθεί μας μεταφέρει στη Σκανδιναβία του περασμένου αιώνα για να μας ιστορήσει μιαν εκπληκτική περίπτωση λυκανθρωπίας. Ο ερωτισμός και το μυστήριο κρύβονται πίσω από κάθε φράση του, μαζί με την βία και τον πόνο. Ίσως, οι πιό διορατικοί από εσάς να αναγνωρίσουν μέσα του τα στοιχεία ενός πολύ γνωστού παραμυθιού. Έχουν τοποθετηθεί σκόπιμα...

Θ.Μ.

Όταν έλαβε την πρόσκληση από τη Γιαγιά Άννα, η Λίζελ αρχικά δεν ήθελε να υπακούσει. Ο σκοτεινός χειμώνας είχε ήδη έρθει και το χιόνι άπλωνε παντού ποδιές από γυαλι-στερό πάγο, μετατρέποντας τα δέντρα σε κρυστάλλινους πολυέλαιους. Ο Λίζελ ήθελε να μείνει στην πόλη, να πατινάρει πάνω στο παγωμένο ποτάμι κάτω από το φως των δαυλών, να χορεύει μέχρι το πρωί, να ραγίζει καρδιές στις μεγάλες αίθουσες χορού, και τα πρωινά να μένει και να χουζουρεύει σα γάτα στο ζεστό, μαλακό κρεβάτι της. Δεν ήθελε να κάνει αυτό το ταξίδι αρκετών ωρών προς τα βόρεια για να επισκεφθεί τη Γιαγιά Άννα.

Η μητέρα της Λίζελ είχε πεθάνει πριν δεκατρία χρόνια και ο πατέρας της, για όλο αυτό το διάστημα, της έκανε κάθε χατίρι.

Ωστόσο, η Γιαγιά Άννα, η μητέρα της μητέρας της, ήταν πολύ πλούσια. Ζούσε τριάντα μίλια έξω από την πόλη, σε έναν μεγάλο πύργο μέσα στο δάσος.

Η Λίζελ είχε δει ένα πορτραίτο της γιαγιάς, όταν η Άννα ήταν ακόμη μια νεαρή χήρα, να κρέμεται στην πινακοθήκη του πατέρα της. Η γυναίκα είχε ένα αγριωπό, χλωμό πρόσωπο και ήταν στολισμένη με ρουμπίνια και διαμάντια στα κατάξανθα μαλλιά και στον αλαβάστρινο λαιμό. Ακόμη και μακριά τους, η Άννα πάντα είχε λόγο στα πράγματα του σπιτιού. Παρόλο που είχε αποσυρθεί από την κοινωνία, συνέχιζε να ελέγχει τους συγγενείς της σαν μαριονετίστας τις κούκλες του. Έστελνε συχνά εντολές, κυρίως σχετικά με την ανατροφή της Λίζελ.

Το παιδί έπρεπε να μορφωθεί με τον άλφα ή βήτα τρόπο, να διαβάσει αυτό ή εκείνο το βιβλίο, να προτιμά την τάδε κολώνια ή χρώμα ή κόσμημα. Οι εντολές του τελευταίου είδους συνοδεύονταν πάντα από τα ανάλογα δώρα. Κάπως έτσι είχε φτάσει και η πρόσκληση. Ένας κατακόκκινος βελούδινος μανδύας πήδησε σαν φωτιά μέσα από το κουτί του στα χέρια της Λίζελ. Ήταν φοδραρισμένος με λευκή γούνα, σε όλα τα σημεία εκτός από την κουκούλα η οποία ήταν ντυμένη με το καλύτερο και βαρύτερο κόκκινο μπροκάρ. Στο λαιμό, ο μανδύας έκλεινε με μια χρυσή πόρπη που, όταν τα δύο κομμάτια της ενώνονταν, σχημάτιζαν το θυρεό της Άννας, ένα πολυπέταλο λουλούδι.

Η Λίζελ είχε φωνάξει από χαρά, είχε αγκαλιάσει το μανδύα και ονειρευόταν τον εαυτό της να γλιστρά πάνω στον πάγο του ποταμού σαν κατακκόκινο τριαντάφυλλο. Ύσ-

τερα, το γράμμα έπεσε μέσα από τις πτυχές του.

Η Λίζελ δεν είχε δει ποτέ τη γιαγιά της, τουλάχιστον συνειδητά, επειδή η Άννα είχε βρεθεί κοντά της μόνο σε μια περίσταση, και αυτή ήταν η ώρα της γέννησής της. Μια ματιά στο μωρό της είχε φανεί αρκετή. Ύστερα, είχε φύγει από το σπίτι του γαμπρού της το ίδιο απότομα όσο είχε πάει, μέσα σε μια μαύρη άμαξα.

Τώρα, το ίδιο αυταρχική όπως πάντα, απαιτούσε από τη Λίζελ να την επισκεφθεί πριν βγει η βδομάδα. Να κάνει ένα ταξίδι τριάντα μιλίων μέσα από το άγριο δάσος, μέχρι την παράξενη έπαυλη του χιονιού.

"Τι γελοία απαίτηση!" είχε πει ο πατέρας της Λίζελ. "Η γυναίκα είναι τρελή, όπως πάντα το υποπτευόμουν".

"Δεν πρόκειται να πάω", είπε η Λίζελ.

Ήξεραν, όμως, και οι δύο πολύ καλά ότι θα πήγαινε. Κάποια μέρα, όλη η μεγάλη περιουσία της γιαγιάς θα κατέληγε στην εγγονή, με την προϋπόθεση πως η Λίζελ δεν θα προκαλούσε τη δυσαρέσκεια της Άννας.

Τρεις μέρες αργότερα, η Λίζελ βρισκόταν στο δρόμο για το βορρά. Ήταν καθισμένη ανάμεσα σε μαξιλάρια και κουβέρτες, σε ένα ψηλό έλκυθρο στολισμένο με ασημένια κουδουνάκια, το οποίο έσερνε ένα κατάμαυρο άλογο. Μπροστά από τη Λίζελ ήταν καθισμένος ο αμαξάς, με το καμουτσίκι στο ένα χέρι και ένα πιστόλι στη

ζώνη, επειδή ο δρόμος προς το βορρά δεν ήταν εντελώς ασφαλής. Εκτός από αυτόν, υπήρχαν και τρεις καβαλάρηδες, επίσης εφοδιασμένοι με μαστίγια, πιστόλια και μαχαίρια, και ντυμένοι με βαριές γούνες. Δεν υπήρχε άλλη γυναίκα. Η Άννα είχε τονίσει πως θα ήταν περιττό η εγγονή της να βαρύνεται με τη συντροφιά κάποιας υπηρέτριας.

Τα μαστίγια είχαν κροταλίσει και τα άλογα είχαν ξεκινήσει. Το έλκυθρο άφηνε στο πλάι δαντελωτούς πίδακες πάγου.

Όταν βγήκαν από την πόλη, ο δρόμος προς το βορρά άνοιξε μπροστά τους σαν μια τέλεια πίστα χιονοδρομίας, αμυδρά φωτισμένος από τον ξέθωρο ήλιο που έλαμπε χαμηλά στον ορίζοντα. Τα ασημένια κουδούνια τραγουδούσαν και ο αέρας χτυπούσε τα μάγουλα της Λίζελ σαν την πιο παγωμένη σαμπάνια.

Τυλιγμένη στον πορφυρό μανδύα της, ένιωθε ενθουσιασμένη και είχε αρχίσει να ξεχνά πως δεν ήθελε την επίσκεψη.

Μετά από μια περίπου ώρα, το δάσος φανερώθηκε και τύλιξε το δρόμο από όλες τις πλευρές. Ακολούθησε μια λεπτή αλλά αντιληπτή αλλαγή. Μέσα στο δάσος δημιουργήθηκε ενός άλλου είδους σιωπή, μια σιωπή που φαινόταν ζωντανή, σαν οντότητα που παρακολουθούσε κάθε ανθρώπινο θόρυβο με ένα σκληρό και κακέντρεχο ενδιαφέρον.

Η Λίζελ κοιτούσε τη στενή κορδέλλα του ουρανού από πάνω της. Έμοιαζαν να κινούνται

στον πυθμένα ενός βαθιού και μισοπαγωμένου ρέμματος. Στα σημεία που ο θαμπός ήλιος περνούσε μέσα από τα δέντρα, οι ακτίνες του σκόρπιζαν και ξεθώριζαν σαν να χτυπούσαν νερό.

Το έλκυθρο θα πρέπει να ταξίδευε μέσα στο δάσος για άλλη μια ώρα, όταν ένας λύκος ακούστηκε να κλαψουρίζει ανάμεσα στα δέντρα. Όμως, αντί να σπάσει τη σιωπή, η κραυγή φάνηκε να γεννιέται μέσα από αυτήν, σαν μια φυσική έκφραση της μοναξιάς και της απεραντοσύνης του τοπίου.

Οι καβαλάρηδες άγγιξαν τα πιστόλια τους σε μια σχεδόν θρησκευτική κίνηση, και ο πλησιέστερος από τους τρεις έγειρε προς το μέρος της Λίζελ.

"Το σπίτι της αρχόντισσας Άννας δεν είναι πολύ μακριά πια. Εξάλλου έχουμε τα πιστόλια μας και αυτά τα άλογα τρέχουν σαν τον άνεμο".

"Δεν φοβάμαι", είπε η Λίζελ υπεροπτικά. Κοίταξε προς τα δέντρα. "Δεν έχω δει ποτέ λύκο και θα ήθελα να δω έναν".

Εκνευρισμένος από την απότομη απάντηση της Λίζελ, ο καβαλάρης άλλαξε τακτική. Αντί να προσπαθεί να τη σιγουρέψει, της είπε απειλητικά: "Να προσεύχεστε να μη συμβεί κάτι τέτοιο, δεσποινίς. Ένας λύκος συνήθως σημαίνει ολόκληρο κοπάδι, και είναι πάντα πεινασμένοι".

"Μια και είσαι υπηρέτης του πατέρα μου, είναι φυσικό να θυσιαστείς για χάρη μου", του είπε η Λίζελ. "Ένας υγιής και δυνατός άνδρας σαν κι

εσένα θα κρατήσει αρκετή ώρα απασχολημένους τους λύκους για να ξεφύγουν οι υπόλοιποι".

Ο άνδρας συνοφρυώθηκε και απομακρύνθηκε καλπάζοντας. Η Λίζελ χαμογέλασε. Δεν φοβόταν καθόλου, ούτε τους λύκους ούτε και την εκκεντρική γιαγιά που δεν είχε ξαναδεί. Στην πραγματικότητα, τώρα που η ενόχλησή της για την αναχώρηση από την πόλη είχε σβήσει, η Λίζελ περίμενε με ανυπομονησία τη συνάντηση.

Ακούγονταν τόσες παράξενες φήμες και διαδόσεις. Η Λίζελ είχε μάθει κάποια πράγματα και για το σύζυγο της γιαγιάς της. Ήταν, λέει, ένας όμορφος και αριστοκρατικός άνδρας, αλλά οι επιθυμίες του δεν συνταίριαζαν με την εμφάνισή του. Η Άννα είχε στείλει τη μητέρα της Λίζελ στην πόλη, έτσι ώστε να τη γλυτώσει από τα ξεσπάσματα της διεστραμμένης λαγνείας και αγριότητας αυτού του τέρατος.

Υποτίθεται πως τον είχαν βρει νεκρό κάποια νύχτα, φριχτά δολοφονημένο σε ένα από τα μονοπάτια του δάσους. Ο πατέρας της ασφαλώς τα είχε πει διαφορετικά στη Λίζελ, αλλά εκείνη πάντα προτιμούσε την πιο εντυπωσιακή απόδοση της ιστορίας. Στο κάτω-κάτω, κανείς δεν μπορούσε να ισχυριστεί πως η Άννα ήταν μια συνηθισμένη γιαγιά, τόσο από τον τρόπο της ζωής της όσο και από τη στάση που κρατούσε απέναντι στην εγγονή της.

Ναι, τώρα πλέον, αντί για αποστροφή, η Λίζελ είχε αρχίσει να νιώθει μια κάπως ανόσια χαρά στη σκέψη της επίσκεψης και των

πραγμάτων που θα μάθαινε στη διάρκειά της.

Λίγα λεπτά μετά το ουρλιαχτό του λύκου, ο δρόμος πήρε μιαν απότομη στροφή και οι καβαλλάρηδες συνάντησαν ξαφνικά μπροστά τους ένα απρόσμενο εμπόδιο. Ο οδηγός του έλκυθρου βλαστήμησε μέσα από τα δόντια και τράβηξε τα χαλινάρια, σταματώντας το άλογο. Οι καβαλάρηδες σταμάτησαν και αυτοί. Όλοι κάρφωσαν το βλέμμα πάνω στο δρόμο, στο σημείο όπου μια μεγάλη μαύρη άμαξα έκρυβε το άσπρο χιόνι.

Ο αμαξάς ήταν τυλιγμένος σε κατάμαυρες γούνες, έτσι που το σώμα του ξεχώριζε ελάχιστα, καθώς στεκόταν ακίνητος. Σε μεγάλη αντίθεση, τα άλογα της άμαξας ήταν ανοιχτόχρωμα και ανήσυχα. Ένα πλάσμα στεκόταν στο μονοπάτι, ανάμεσα στην άμαξα και το έλκυθρο.

Ήταν πολύ μικρόσωμο για να είναι ενήλικας και με πολύ παράξενο σουλούπι για να είναι παιδί.

"Τι γίνεται εδώ", είπε ο τρίτος από τους υπηρέτες της Λίζελ, αυτός που είχε μιλήσει προηγουμένως για τους λύκους.

"Νομίζω πως είναι η άμαξα της γιαγιάς μου που ήρθε να με προϋπαντήσει", δήλωσε η Λίζελ εύθυμα, αν και για πρώτη φορά ένιωσε μέσα της ένα τσίμπημα φόβου.

Το τσίμπημα έγινε ακόμη πιο έντονο, καθώς ο νάνος ήρθε κουτσαίνοντας προς το μέρος τους, σαν ένα μικρό, μαλλιαρό σκυλί. Φτάνοντας στο έλκυθρο, απευθύνθηκε μόνο σε

αυτήν, αγνοώντας όλους τους άλλους.

"Μπορείτε να αφήσετε τη συνοδεία σας και να έρθετε μαζί μας".

Η Λίζελ ξαφνιάστηκε από τη μουσικότητα της φωνής του, ειδικά όταν διέκρινε μέσα από τις σκιές της κουκούλας του το πρόσωπο ενός θλιμμένου άγγελου. Καθώς τον παρατηρούσε, οι άνδρες γύρω της άρχισαν να διαμαρτύρονται.

"Συνοδεύουμε τη δεσποινίδα στο σπίτι της γιαγιάς της".

"Δεν είστε απαραίτητοι", τους δήλωσε ο πανέμορφος νάνος, κοιτάζοντάς τους με αδιαφορία. "Βρίσκεστε ήδη στα κτήματα της αρχόντισσας Άννας. Ο αμαξάς και εγώ είμαστε υπεραρκετή προστασία για την αφέντρα σας. Η αρχόντισσα Άννα δεν επιθυμεί να σας δεχθεί στο σπίτι της".

"Ποια απόδειξη έχουμε πως έρχεσαι από τον πύργο της κυρίας;" ρώτησε ο τρίτος υπηρέτης. "Ή, ότι σε πρόσταξε να πεις κάτι τέτοιο; Μπορεί να έρχεσαι από οπουδήποτε, ακόμα κι από την κόλαση, όπου καθώς φαίνεται σε μάγκωσε η πόρτα την ώρα που έβγαινες".

Οι καβαλλάρηδες και ο οδηγός γέλασαν χοντρά. Ο νάνος δεν έδωσε σημασία στην προσβολή. Έβγαλε το γάντι του, και με το ντελικάτο και τέλεια σχηματισμένο χέρι του έδειξε ένα διπλωμένο γράμμα. Ήταν εύκολο να αναγνωρίσει κανείς το κατακόκκινο βουλοκέρι της αρχόντισσας και το αποτύπωμα του πολυπέταλου λουλουδιού. Οι καβαλάρηδες τον κοίταξαν κα-

τσούφικα, καθώς έδινε το γράμμα στη Λίζελ. Εκείνη το πήρε με κάποιο δισταγμό.

Αγαπητή μου, έγραφε το γράμμα με τη χαρακτηριστική καλλιγραφία, *γιατί καθυστερείς τη στιγμή που θα μπορέσω να σε αντικρύσω; Ο Όμορφος θα πρέπει ήδη να σου είπε πως η συνοδεία σου μπορεί να επιστρέψει στην πόλη. Σου προσφέρω για το τελευταίο τμήμα του ταξιδιού σου, την δική μου συνοδεία. Έλα! Διώξε τους υπηρέτες και ανέβα στην άμαξα.*

Η Λίζελ, φτάνοντας στο χαρακτηρισμό, ή μάλλον στο όνομα, " Όμορφος", είχε αθέλητα κοιτάξει το νάνο και τρόμαξε από την παράξενη αλήθεια της λέξης. Για μια στιγμή, ένας ανεξήγητος τρόμος έσφιξε τη νεαρή καρδιά της. Βρισκόταν μπροστά σε ένα μεγάλο δίλημμα. Θα μπορούσε να αρνηθεί, αλλά μαζί θα αρνιόταν και την ευμένεια, τα δώρα και την μεγάλη περιουσία της γιαγιάς της. Ή, θα μπορούσε να διώξει τους παιδιάστικους φόβους της και να πάει θαρραλέα από το έλκυθρο στην άμαξα. Γνώριζε από μικρή πόσο εκκεντρική ήταν η γιαγιά της. Αυτό, άλλωστε, δεν προκαλούσε την περιέργεια της, μόλις λίγα λεπτά πριν;

Η Λίζελ πήρε την απόφασή της.

"Γυρίστε στο σπίτι", είπε αυταρχικά στους υπηρέτες του πατέρα της. "Η γιαγιά μου είναι σοφή και δεν θα μπορούσε να με βάλει σε κίνδυνο".

Οι άνδρες μουρμούρισαν και την αγριοκοίταξαν καθώς έβγαινε από το έλκυθρο και κατευθυνόταν προς τη σταθμευμένη άμαξα.

Όπως πλησίαζε, διέκρινε το θυρεό σκαλισμένο επάνω στην πόρτα. Την άλλη στιγμή, ο νάνος πετάχτηκε μπροστά της, άρπαξε την πόρτα, και την κράτησε ορθάνοιχτη ενώ υποκλινόταν σχεδόν μέχρι το χιόνι. Μια μπούκλα από κατάξανθα μαλλιά έπεσε στο μέτωπό του.

Η Λίζελ μπήκε στην άμαξα και κάθισε στα μουντά μαξιλάρια. Το θάρρος - ή η απληστία της - είχε θριαμβεύσει.

Η πόρτα έκλεισε. Ένιωσε το ελαφρό τράνταγμα καθώς ο Όμορφος πηδούσε δίπλα στον αμαξά.

Κατηφείς και αναποφάσιστοι, οι άνδρες που είχε στείλει ο πατέρας της για να τη συνοδεύσουν, περίμεναν ακόμη πάνω στο δρόμο, ενώ η άμαξα απομακρυνόταν.

Θα πρέπει να αποκοιμήθηκε, ζαλισμένη από το ασταμάτητο ταρακούνημα της άμαξας, αλλά ξύπνησε με μιας, σφίγγοντας με αγωνία το κάθισμά της. Την είχε ξυπνήσει μια τρομερή θρηνωδία: τα ουρλιαχτά ενός κοπαδιού λύκων.

Δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην επιθυμία να κολλήσει το πρόσωπό της στο παράθυρο. Αυτό που είδε έξω, δεν ήταν καθόλου ενθαρρυντικό. Μια ορδή λύκων έτρεχε, όχι απλά από πίσω, κυνηγώντας την άμαξα, αλλά στα πλάγια της. Τα άγρια ζώα είχαν ένα ανοιχτόχρωμο τρίχωμα που τους έκανε να μοιάζουν με φαντάσματα. Τα μάτια τους έλαμπαν σαν μικρά πετράδια. Καθώς έτρεχαν, οι γλώσσες τους κρέμονταν έξω από τα

στόματά τους σαν των τεράστιων κυνηγόσκυλων, και έμοιαζαν να της χαμογελούν.

Αναρωτήθηκε πανικόβλητη γιατί η άμαξα δεν έτρεχε γρηγορότερα ώστε να ξεφύγει από το κοπάδι. Γιατί ο αμαξάς είχε επιτρέψει στα αγρίμια να πλησιάσουν τόσο κοντά; Μήπως οι λύκοι είχαν ήδη κατασπαράξει τον αμαξά και το νάνο; Προσπάθησε να θυμηθεί αν μέσα στο λήθαργό της είχε ακούσει ανδρικές κραυγές φόβου ή πόνου.

Η φαντασία της έφτιαξε ακόμη πιο λεπτομερείς και απαισιόδοξες εικόνες: μεγάλα μαύρα πέλματα να ξύνουν την άμαξα, τα φοβερά νύχια να διαλύουν την πόρτα, την άγρια μουσούδα ενός λύκου να περνά από μέσα, και τις δικές της απελπισμένες και άσκοπες κραυγές λίγο πριν τα κοφτερά κίτρινα δόντια κλείσουν γύρω από το λαιμό της.

Έχοντας περάσει όλο το φάσμα των απαισιόδοξων προβλέψεων, η Λίζελ έγειρε πίσω στο κάθισμα και ευχήθηκε να είχε ένα πιστόλι, ή τουλάχιστον ένα μαχαίρι. Ξαφνικά ένιωσε την επιθυμία να προκαλέσει στους φονιάδες της όσο το δυνατόν περισσότερο κακό πριν να την αποτελειώσουν. Βρήκε επίσης το χρόνο να βλαστημήσει και τη γιαγιά της. Πόσο θα εκνευριζόταν η άθλια παλιόγρια όταν μάθαινε την ιστορία: πως τα κόκκαλα της εγγονής της βρέθηκαν ένα μίλι μακριά από τον πύργο της, μέσα στα κουρέλια ενός κατακόκκινου μανδύα...

Ένας βαρύς γδούπος έκανε τη Λίζελ να

πεταχτεί όρθια μέσα στην ασταθή άμαξα. Εκεί, στο πορτόφυλλο, το τεράστιο μουσούδι ενός λύκου της χαμογελούσε δαιμονικά. Συνειδητοποίησε αμυδρά πως, με κάποιο απίθανο τρόπο, το αγρίμι θα πρέπει να ισορροπούσε πάνω στο σκαλοπάτι της άμαξας, αρπαγμένο από το χερούλι του πορτόφυλλου με τα μπροστινά του πόδια. Με μια βίαιη κίνηση του κεφαλιού, θα μπορούσε, ίσως, να σπάσει το τζάμι του παραθύρου. Τα γυαλιά θα το πλήγωναν, και η μυρωδιά του ίδιου του τού αίματος θα μεγάλωνε ακόμη περισσότερο την πείνα του. Τα μάτια του, που μέχρι τώρα ήταν θαμπά μέσα στο μισοσκόταδο της άμαξας, έγιναν ξαφνικά δυο άπατοι λάκκοι φωτιάς, δυο μικρά ανοίγματα για την κόλαση.

Με ένα στριγγό ουρλιαχτό, χωρίς να συνειδητοποιεί τι έκανε, η Λίζελ έπεσε πάνω στην κλεισμένη πόρτα και κόλλησε το πρόσωπό της στο τζάμι, μπροστά στο κεφάλι του λύκου. Τώρα φλέγονταν και τα δικά της μάτια, τα δόντια της είχαν γυμνωθεί και τα νύχια της είχαν σηκωθεί λες και ήταν έτοιμα να ξεσκίσουν. Ο τρόμος της ήταν τόσο μεγάλος, ώστε φαινόταν έτοιμη να επιτεθεί στο λύκο με το δικό του τρόπο. Καθώς τα χέρια της χτύπησαν το τζάμι, ο λύκος δείλιασε και έπεσε από την άμαξα.

Την επόμενη στιγμή, η Λίζελ άκουσε τη μελωδική φωνή του νάνου και είδε μια μεγάλη καγγελωτή πύλη να χάνεται πίσω τους.

Η Λίζελ κατάλαβε πως είχαν φτάσει στον πύργο της γιαγιάς της. Λίγο αργότερα, αντιλήφθηκε, αν και δεν ήξερε γιατί, πως οι λύκοι δεν είχαν ακολουθήσει την άμαξα πέρα από την πύλη.

II

Η γιαγιά καθόταν στην άκρη του μεγάλου τραπεζιού. Η καρέκλα της, όπως και το τραπέζι, ήταν λεπτή, σκαλισμένη και βερνικωμένη. Οι υπόλοιπες καρέκλες, αν και είχαν το ίδιο ψηλές πλάτες, ήταν απλές και αγυάλιστες. Σε μια τέτοια καρέκλα είχε καθίσει και η Λίζελ. Αυτό το γεγονός αύξανε τον εκνευρισμό της μικρής, τον εκνευρισμό που είχε αντικαταστήσει τα πιο έντονα συναισθήματα του φόβου και της οργής, από τη στιγμή που είχε βρεθεί στον παράξενο περίγυρο του κτιρίου. Της ήταν πολύ δύσκολο να κρύψει την κακή της διάθεση.

Ο πύργος, περίτεχνος και βαρύς, διατηρούσε μια όψη παρηκμασμένης μεγαλοπρέπειας που ήταν ακόμη πιο έντονη στο εσωτερικό του. Δύο σκάλες οδηγούσαν στους πάνω ορόφους από μια αφάνταστα μεγάλη σάλα. Ένα τζάκι, μεγάλο σαν δωμάτιο, έκαιγε τεράστια κούτσουρα. Δεν υπήρχε έπιπλο που να μην είναι τουλάχιστον διακοσίων χρονών, και πολλά ήταν ακόμη αρχαιότερα.

Στο μέση όλων αυτών καθόταν η Γιαγιά Άννα, που στα ογδονταένα της χρόνια διατηρούσε ακόμη μια όψη απίθανης μεγαλοπρέπειας. Έστω και σε ένα μέτρο απόσταση, δεν φαινόταν

παραπάνω από πενήντα χρονών. Το δέρμα της, αν και πολύ στεγνό, είχε ελάχιστες ρυτίδες και καμιά από τις πτυχές και τις ζάρες που η Λίζελ συσχέτιζε με τους γέρους.

Τα μαλλιά της Άννας παρέμεναν ξανθά, κάτι που η Λίζελ απέδιδε σε κάποιο καλλυντικό, αλλά και πάλι δεν ήταν τόσο σίγουρη. Η γριά φορούσε μαύρα, όπως και στο πορτραίτο της νιότης της, αν και το μαύρο ήταν στολισμένο με μια σειρά εκπληκτικών κοσμημάτων. Τα νύχια της ήταν πολύ μακριά και ξέθωρα, όπως και τα δόντια της.

Αυτές οι δυο ολοφάνερες ενδείξεις του γεράσματος πρόσφεραν στην Λίζελ μια διεστραμμένη ικανοποίηση. Τα μάτια της γιαγιάς, από την άλλη μεριά, δεν της έδιναν και τόση σιγουριά. Ήταν μάτια λαμπερά, καθαρά, χωρίς ίχνος μυωπίας και το χρώμα τους ανοιχτό καστανό. Η Λίζελ έβαλε τα δυνατά της να τα κοιτάζει όσο πιο θαραλλέα γινόταν καθώς η Άννα της μιλούσε.

Δεν είχαν πεί και πολλά λόγια πέρα από την πρώτη συζήτηση στην πόρτα.

"Μας κυνήγησαν λύκοι!" είχε φωνάξει η Λίζελ. "Αμέτρητοι λύκοι! Ο αμαξάς σας είναι ένας άχρηστος και δεν κρατούσε καν πιστόλι. Θα μπορούσα να είχα σκοτωθεί".

"Αλλά δεν σκοτώθηκες", της απάντησε υπεροπτικά η Άννα, όρθια μπροστά στο πελώριο παράθυρο της κεντρικής αίθουσας, κλεισμένο από βιτρώ που παρίστανε μια σκηνή κυνηγιού με

σκούρα κόκκινα χρώματα και εκτυφλωτικά λευκά.

"Όχι, βέβαια, χάρη στους υπηρέτες σας. Μου υποσχεθήκατε μια συνοδεία - αυτός ήταν ο μόνος λόγος που έδιωξα τους υπηρέτες του πατέρα μου".

"Είχες συνοδεία".

Η Λίζελ έπνιξε μέσα της ένα χείμαρρο διαμαρτυριών. Δεν ήθελε να προκαλέσει την αντιπάθεια αυτής της παράξενης συγγενούς της, αλλά από την άλλη δεν της άρεσε καθόλου η έμφαση που είχε δώσει στη λέξη "συνοδεία".

Ο νάνος είχε μπει μέσα και είχε φιλήσει την άκρη του μανδύα της Άννας. Η Άννα του έρριξε πίσω την κουκούλα και του χάιδεψε τα ξανθά μαλλιά.

"Ο Όμορφος δεν φοβήθηκε", είπε η Άννα με σιγουριά. "Ασφαλώς, οι άνθρωποί μου γνώριζαν πως οι λύκοι δεν θα τους έκαναν κακό".

Εκείνη τη στιγμή ήρθαν στο μυαλό της Λίζελ κάποιες παλιές ιστορίες. Αφορούσαν κατοίκους των δασών που είχαν εξουσία πάνω στα άγρια ζώα. Η Λίζελ σκέφτηκε πως ίσως η γριά ήθελε να πιστεύει πως ήταν μάγισσα και έτσι, τελικά, είπε όσο πιο μελιστάλαχτα μπορούσε:

"Θα έπρεπε να γνωρίζω ότι δεν κινδυνεύω. Ζητώ συγγνώμη για το ξέσπασμά μου, αλλά δεν γνωρίζω το δάσος όπως εσείς. Φοβήθηκα".

Στο δωμάτιο όπου την οδηγησαν, ένα ασημένιο κανάτι και μια λεκάνη στέκονταν πάνω στο

τραπέζι. Τα κεντίδια του κρεβατιού της ήταν ξεθωριασμένα από το χρόνο αλλά ανεκτίμητα. Σε μια βιβλιοθήκη που αντανακλούσε το φως του τζακιού, υπήρχε μια τεράστια συλλογή ποίησης και πεζογραφίας από πολλές χώρες. Από το παράθυρο της κάμαράς της, η Λίζελ μπορούσε να δει το ξέφωτο μπροστά στον πύργο να διακόπτεται κατά διαστήματα από τα χιονοσκέπαστα δέντρα. Πέρα από τον μακρινό μαντρότοιχο, το δάσος φαινόταν να κολλάει πάνω στον πύργο μέσα στο σούρουπο.

Η Λίζελ κοίταξε εκνευρισμένη την ανοιχτή κεντρική είσοδο. Οι λύκοι τριγυρνούσαν ελεύθεροι, και ο δρόμος προς τον πύργο έμενε ανοιχτός. Φαντάστηκε την τρελή γιαγιά της να πετά στους λύκους κομμάτια ωμού κρέατος, όπως κάποια άλλη θα μπορούσε να πετά ψίχουλα σε κύκνους.

Η εικόνα αυτή έστρεψε στο μυαλό της Λίζελ στη διάρκεια του δείπνου, όταν αντιλήφθηκε πως οι αμίλητοι υπηρέτες έφερναν μπροστά στην Άννα διάφορους δίσκους με ωμά κρέατα.

"Ελπίζω", είπε η Άννα, καρφώνοντας με το βλέμμα τη Λίζελ, "το φαγητό μου να μην προσβάλλει το λεπτεπίλεπτο στομάχι σου. Έχω μάθει πως ο καλύτερος τρόπος για να διατηρώ την υγεία μου είναι να τρώω τους καρπούς της γης στη φυσική τους κατάσταση. Πολλές ιδιότητές τους χάνονται με το μαγείρευμα".

Παρά την αναφορά της σε “καρπούς”, η Άννα δεν άγγιξε τίποτα από τα φρούτα και τα

λαχανικά που βρίσκονταν επάνω στο τραπέζι, ούτε και ήπιε κρασί.

Η Λίζελ άρχισε να ξαναβρίσκει τη διάθεσή της, αν και παρέμενε επιφυλακτική. Το δικό της φαγητό ήταν εξαιρετικό, και το έφαγε με όρεξη, θαυμάζοντας ταυτόχρονα τα κρυστάλλινα ποτήρια και τα χρυσά μαχαιροπήρουνα που κάποια μέρα θα γίνονταν δικά της.

Τελικά, και μετά από ένα υπέροχο λικέρ που προσφέρθηκε μόνο στη Λίζελ, η Άννα σηκώθηκε και έκανε νόημα στην εγγονή της να πάνε κοντά στο τζάκι. Στο μεταξύ, ο Όμορφος είχε σκαρφαλώσει μπροστά σε ένα ψηλό πιάνο και άρχισε να παίζει άγριες ρομαντικές μελωδίες, χτυπώντας με τα λεπτά του δάχτυλα τα ξέθωρα πλήκτρα που έμοιαζαν τόσο με τα γέρικα αλλά δυνατά δόντια της Άννας.

"Λοιπόν", είπε η Άννα, καθίζοντας σε έναν άλλο σκαλισμένο θρόνο μπροστά στη σπηλιά του τζακιού. "Τι λες για μας;"

"Τι λέω, Γιαγιά; Θα πρέπει να πω κάποια πράγματα;"

"Όχι, αλλά τα υποθέτεις".

"Νομίζω πως όλα είναι πολύ όμορφα", είπε η Λίζελ επιφυλακτικά.

"Και θα γνωρίζεις, ασφαλώς, πως όλα αυτά θα γίνουν κάποτε δικά σου".

"Γιαγιά, τι λόγια είναι αυτά;" είπε η Λίζελ, πραγματικά ξαφνιασμένη από τέτοια ειλικρίνεια.

"Μην ανησυχείς", είπε η Άννα. Τα μάτια της καθρέφτισαν τη φωτιά και έγιναν ίδια με τα

μάτια του λύκου στο παράθυρο της άμαξας. "Περιμένεις πως θα γίνεις η κληρονόμος μου. Είναι πολύ φυσιολογικό να καταγράφεις τα πάντα. Δεν πρόκειται να αντέξω αιώνια. Όταν εγώ φύγω, όλα αυτά θα γίνουν δικά σου".

Άθελά της, η Λίζελ αναρίγησε. Στο μυαλό της πέρασε μια ξαφνική σκέψη να πουλήσει τον πύργο για να τον ξεφορτωθεί, αλλά γρήγορα την έδιωξε, απο φόβο μήπως η γιαγιά διαβάσει τη σκέψη της.

"Μη μιλάτε έτσι, γιαγιά. Είναι η πρώτη φορά που συναντιόμαστε και μιλάτε για θάνατο;"

"Εγώ δε μίλησα για θάνατο αλλά για αναχώρηση. Τίποτα δεν πεθαίνει, απλά μεταμορφώνεται. Όσο για την έπαυλή μου... δεν πρέπει να σκέφτεσαι να την πουλήσεις".

Η Λίζελ χλώμιασε. Πράγματι μπορούσε η Άννα να διαβάζει τις σκέψεις της, όπως το φοβόταν, ή μήπως απλά μπορούσε να προβλέπει εύκολα τις αντιδράσεις της εγγονής της;"

"Ο πύργος ορθώνεται σε αυτό το σημείο για πολλούς αιώνες", συνέχισε η Άννα. "Ξέρεις ποια ήταν η παλιά ονομασία αυτής της τοποθεσίας;"

"Όχι, γιαγιά".

"Το μέρος αυτό, όπως και ολόκληρο το δάσος ονομαζόταν Λυκότοπος. Κι αυτό γιατί εδώ, πολύ πριν ο άνθρωπος πατήσει το πόδι του, φέρνοντας μαζί του, τους ταπεινούς του δρόμους, τις άμαξες και τα κάστρα του, κατοικούσαν λύκοι. Κι όταν έρχεται ο χειμώνας, αναλαμβάνουν πάλι τη χαμένη κυριαρχία τους".

"Αυτό το πρόσεξα, γιαγιά", είπε η Λίζελ ειρωνικά.

"Πράγματι. Θα δεις και θα ακούσεις περισσότερους λύκους όσο καιρό μείνεις εδώ. Οι φωνές τους έρχονται και φεύγουν σαν τον άνεμο, όπως και οι ίδιοι. Όταν ο ήλιος χάνεται και έρχεται η νύχτα, μπορείς να τους ακούσεις να ξύνουν τα παράθυρα του ισογείου. Νομίζω ότι δεν χρειάζεται να σου πω πως θα πρέπει να μένεις μέσα τη νύχτα".

"Γιατί αφήνετε τα αγρίμια να μπαινοβγαίνουν στην αυλή σας;" ρώτησε η Λίζελ.

"Επειδή αυτός ο τόπος τους ανήκει δικαιωματικά", είπε η Άννα.

Ο νάνος άρχισε να παίζει μια "πολωνέζα" στο πιάνο, αλλά η Άννα χτύπησε τα χέρια και η μουσική σταμάτησε. Η γριά έκανε ένα νόημα και ο Όμορφος κατέβηκε από το σκαμνί του πιάνου σαν παιδί που το είχαν πιάσει να παίζει με τα πλήκτρα. Πλησίασε την Άννα και εκείνη χάιδεψε τα μαλλιά του. Το πρόσωπό του παρέμενε ανέκφραστο, αλλά τα λαμπερά μάτια του κοιτούσαν νωχελικά το πρόσωπο της Λίζελ. Εκείνη ένιωσε αμηχανία και το βλέμμα του την εκνεύρισε μέχρι σημείου να κοκκινίσει.

"Υπήρξε κάποια εποχή", είπε η Άννα, "που δεν διαφέντευα εγώ αυτό το σπίτι. Τότε κυριαρχούσε εδώ ένας άνδρας".

"Ο παπούς", είπε η Λίζελ, κοιτάζοντας τη φωτιά.

"Ναι, ο παπούς". Στη φωνή της ηχούσε η πιο

μεγάλη περιφρόνηση. "Ο παπούς σου πίστευε πως ήταν προνόμιο του συζύγου να δέρνει τη γυναίκα του. Είσαι μικρή ακόμη, αλλά πρέπει να τα μάθεις. Κάθε νύχτα, αν δεν ήμουν ήδη μισολιπόθυμη από το ξύλο, και μερικές φορές ακόμα κι έτσι, άκουγα τα βαριά μεθυσμένα του βήματα να πλησιάζουν την πόρτα μου. Στην αρχή την κλείδωνα, αλλά μετά έμαθα να μην το κάνω. Μπορούσε να σπάσει ο,τιδήποτε στεκόταν εμπόδιο στο δρόμο του. Ήταν δυνατός άνδρας. Έχω ουλές στην πλάτη μου μέχρι σήμερα. Κάποια μέρα θα σου τις δείξω".

Η Λίζελ κοίταξε την Άννα, παγιδευμένη ανάμεσα στο ενδιαφέρον και την αποστροφή.

"Αναρωτιέσαι γιατί σου τα λέω όλα αυτά;" είπε η Άννα χαμογελώντας.

Είχε στρίψει τα υπέροχα μαλλιά του Όμορφου σε έναν οδυνηρό κόμπο. Ήταν ολοφάνερο πως τον πονούσε, αλλά ο νάνος δεν έβγαζε άχνα και απλώς κοιτούσε απλανές βλέμμα το ταβάνι.

"Θα σου πω, Λίζελ, επειδή γρήγορα ο πατέρας σου θα σου αναφέρει πως πλησιάζει ο καιρός να παντρευτείς. Όσο όμορφος και ευγενικός μπορεί να σου φανεί ο νεαρός που θα διαλέξεις ή θα διαλέξουν για σένα, όσο υπέροχος, ή ακόμη και άκακος να σου φανεί, δεν θα μπορείς να είσαι σίγουρη πως δεν θα αποδειχθεί ίδιος με τον αγαπημένο παπού σου. Ξέρεις πως τη νύχτα του γάμου μας μου έφερε ροδάκινα από τα θερμοκήπια της πόλης; Ύστερα, μου φανέρωσε το μαστίγιο που έκρυβε κάτω από τα φρούτα.

Βλέπεις τι σημαίνει να είσαι γυναίκα, Λίζελ; Αυτό επιθυμείς; Τον αμετάκλητο γαμήλιο όρκο που σε δένει για πάντα με ένα τέρας; Ακόμη και αν σου τύχει καλός σύζυγος, πράγμα πολύ σπάνιο στ' αλήθεια μπορεί να πεθάνεις μέσα σε φριχτούς πόνους ενώ θα γεννάς, όπως συνέβη στη μητέρα σου".

Η Λίζελ ξεροκατάπιε. Πολλά πράγματα γύριζαν μέσα στο κεφάλι της. Παραδεχόταν πως, παρ' ότι απολάμβανε το θαυμασμό των υποψήφιων μνηστήρων, ποτέ δεν είχε επιθυμήσει να παντρευτεί.

Ήθελε να μάθει περισσότερα, αλλά ταυτόχρονα φοβόταν να τα μάθει. Ενώ πάλευε να βρει κάτι για να πει, η Άννα φάνηκε να προσέχει πώς τραβούσε τα μαλλιά του νάνου.

"Συγχώρα με", του είπε. "Δεν ήθελα να σε πονέσω".

Τα λόγια είχαν μια παράξενα διαβολική χροιά. Η Λίζελ υπέθεσε ξαφνικά ποιος συνήθιζε αυτή τη φράση: ο κτηνώδης άνδρας που τέλειωνε τις διεφθαρμένες πράξεις του - αόριστες και ασαφείς μέσα στο νεανικό μυαλό της - και ύστερα ψιθύριζε ικανοποιημένος:

"Συγχώρα με. Δεν ήθελα να σε πονέσω".

"Ο Όμορφος είναι ο μόνος σωστός άνδρας που έχω γνωρίσει. Και οι υπηρέτες μου, ασφαλώς, αλλά αυτούς δεν τους λογαριάζω για άνδρες. Πιες το λικέρ σου".

"Μάλιστα, γιαγιά", είπε η Λίζελ. Ήπιε μια γουλιά και μισοπνίγηκε.

"Αύριο θα σου προσφέρουμε κάτι καλύτερο", είπε η Άννα."Ένα ποτό κατασκευασμένο από λουλούδι που ανθίζει κοντά στον πύργο την άνοιξη. Για την ώρα..." Σηκώθηκε ξανά και εκατό πολύτιμα πετράδια αντικαθρέφτισαν το φως της φωτιάς και ξανάσβησαν. "Για την ώρα πρέπει να πας στο κρεβάτι σου. Εδώ στην εξοχή κοιμόμαστε νωρίς".

"Μα, γιαγιά", είπε έκπληκτη η Λίζελ, "μόλις πριν λίγο έπεσε ο ήλιος".

"Στο σπίτι μου θα κάνεις αυτό που λέω εγώ, δεσποινίς μου", είπε η Άννα ευγενικά.

Για μια από τις λίγες φορές στη ζωή της, η Λίζελ έκανε αυτό που της είπαν.

Ασφαλώς, στην αρχή η Λίζελ δεν είχε καμιά διάθεση για ύπνο. Ήταν συνηθισμένη να μένει ξύπνια μέχρι το ξημέρωμα και να κοιμάται ως το μεσημέρι. Μπήκε στο υπνοδωμάτιο, έρριξε μια ματιά όλο μίσος στο κρεβάτι και ύστερα κάθισε να διαβάσει σε μια πολυθρόνα δίπλα στη φωτιά. Ευτυχώς γι' αυτήν, είχε ανακαλύψει ένα μακάβριο μυθιστόρημα ανάμεσα στα βιβλία. Πηδώντας όλα τα κεφάλαια που αναφέρονταν σε φιλοσοφικά ζητήματα, περιόρισε την προσοχή της στις περιγραφές των μονομαχιών, των βιασμών, των εκτελέσεων και των τελετών μαύρης μαγείας. Κάθε τόσο σταματούσε για να ρίξει άλλο ένα ξύλο στη φωτιά. Κάτι τέτοιες στιγμές ένιωθε ανάμεικτα συναισθήματα για τη γιαγιά της. Πρόσβαλλε την αξιοπρέπειά της το ότι η

Άννα είχε αφήσει ένα τέτοιο βιβλίο σε σημείο που να μπορεί να το βρει.

Τελικά, δύο ή τρεις ώρες αφότου ο ήλιος χάθηκε και τα παράθυρα είχαν σκοτεινιάσει εντελώς πίσω από τις κουρτίνες, η Λίζελ αποκοιμήθηκε πάνω στην πολυθρόνα. Το επεισοδιακό ταξίδι και η συνάντησή της με την Άννα την είχαν εξαντλήσει.

Ξύπνησε ξαφνιασμένη, όπως είχε συμβεί και μέσα στην άμαξα. Ο λόγος ήταν ο ίδιος: μέσα στη νύχτα ακουγόταν η φριχτή χορωδία των λύκων. Τα ουρλιαχτά τους υψώνονταν και έπεφταν σε ένταση, σαν μεγάλα παγωμένα κύματα νερού ή ανέμου, σπάζοντας τη σιωπή του πύργου.

Μισόγυμνη, η νεαρή κοπέλα ήταν δεμένη στον πάσαλο και ο πρώτος δαυλός ριχνόταν στα ξύλα,.. αλλά η Λίζελ δεν πολυνοιαζόταν για την τύχη της. Άφησε το βιβλίο στο πλάι και σηκώθηκε. Τα κεριά είχαν λιώσει αρκετά και η φωτιά του τζακιού ήταν σχεδόν σβησμένη.

Δεν υπήρχε ρολόι στο δωμάτιο, αλλά ένιωθε πως έπρεπε να είναι μεσάνυχτα. Πήγε στο παράθυρο, τράβηξε τις κουρτίνες και κοίταξε έξω.

Οι κραυγές των λύκων της προκαλούσαν μια φοβερή ανησυχία και αναρωτήθηκε πώς μπορούσε να τις έχει συνηθίσει ακόμη και Άννα, η τρελή. Αυτές να είχαν προκαλέσει άραγε το βίαιο χαρακτήρα του παπού της; Μετά ήρθε στο

μυαλό της ο μυστηριώδης βίαιος θάνατος τον οποίο υποτίθεται πως είχε υποστεί - τι πιο άγριο από το να σε κομματιάζουν μακριά μυτερά δόντια κάτω από τα πεύκα; Η Λίζελ έψαξε να βρει μορφές που να ταιριάζουν με τους θορύβους και, όπως και πριν, ευχόταν να μην τις βρει.

Καθώς τα ουρλιαχτά συνεχίζονταν, η Λίζελ άρχισε να συνειδητοποιεί ότι ένιωθε μια αλλόκοτη αίσθηση, λες και σχεδόν απολάμβανε τους ήχους που έκαναν τις τρίχες της να σηκώνονται και τη σάρκα της να ανατριχιάζει. Ύστερα, είδε τον μεγάλο ανοιχτόχρωμο λύκο.

Πέρασε κατευθείαν κάτω από το παράθυρο και ξαφνικά, προς μεγάλο τρόμο της Λίζελ, σήκωσε το μακρόστενο κεφάλι του και την κοίταξε. Ένας αρχέγονος φόβος, χειρότερος ακόμη και από αυτόν που είχε νιώσει μέσα στην άμαξα, έκανε τα πόδια της Λίζελ να λυγίσουν. Έπεσε ανήμπορη στα γόνατα, και παραμένοντας σ' αυτή τη θέση, με το σαγόνι επάνω στο περβάζι, παρακολούθησε το λύκο να απομακρύνεται και να χάνεται μέσα στη νύχτα.

Τελικά, οι κραυγές των άλλων λύκων έγιναν κάπωσπιο νωθρές και μετά από λίγο έσβησαν.

Η Λίζελ σηκώθηκε, έρριξε κι άλλα ξύλα στο τζάκι και ζάρωσε δίπλα στη φωτιά. Αν και δεν μπορούσε να εξηγήσει το λόγο, της φαινόταν περίεργο που ο λύκος είχε απομακρυνθεί από το κάστρο. Πιθανώς θα είχε φτάσει μέχρι εκεί ψάχνοντας για τροφή και μετά, απογοητευμένος,

να αποτραβήχτηκε. Το ότι είχε βγει κατευθείαν από το σημείο όπου βρισκόταν η κεντρική πόρτα της έπαυλης δεν μπορούσε να σημαίνει τίποτα το ιδιαίτερο.

Τότε, η Λίζελ αντιλήφθηκε τι ήταν το παράξενο. Είχε δει το λύκο λουσμένο από μια παράξενη ακτινοβολία. Από πού, όμως, προερχόταν το φως; Το φεγγάρι ήταν σχεδόν ολόγιομο, αλλά κρυβόταν από τον όγκο του κτιρίου. Είχε τραβήξει τις κουρτίνες πίσω της, άρα το φως δεν μπορούσε να πέφτει ούτε από το δικό της παράθυρο. Γύρισε δυσαρεστημένη πίσω στο παράθυρο για να βεβαιωθεί, όταν άκουσε τον αμυδρό θόρυβο μιας πόρτας που κάποιος έκλεινε προσεκτικά. Ο λύκος ήταν μέσα στο σπίτι. Προσκεκλημένος της Άννας!

Η Λίζελ έμεινε για μερικές στιγμές πετρωμένη και μετά την έπνιξε ένα είδος οργής. Πώς τολμούσε αυτή η τρελή γριά να απαιτεί από την πολιτισμένη εγγονή της μια τέτοια ανοχή; Την είχε φέρει στην ερημιά, της είχε διηγηθεί ακατάλληλες ιστορίες, της είχε αφήσει ακατάλληλα βιβλία για να διαβάσει και τώρα την ανάγκαζε άθελά της να συγκατοικεί με αγρίμια.

Ίσως εξαιτίας του μυθιστορήματος που είχε διαβάσει, σκέφτηκε πως η μόνη λύση θα ήταν να δραπετεύσει. (Ήταν ήδη σίγουρη πως η Άννα δεν θα την άφηνε να φύγει μέχρι να ολοκληρώσει το τρελό παιχνίδι που έπαιζε σε βάρος της).

Πώς όμως να δραπετεύσει; Αν και υπήρχαν άλογα, άμαξα, ακόμη και αμαξάς, όλα ανήκαν

στην Άννα. Η Λίζελ, ωστόσο, δεν χρειάστηκε να σκεφτεί πολύ. Ο κυνισμός του πατέρα της απέναντι στις κατώτερες τάξεις την είχε πείσει πως όλοι μπορούσαν να εξαγοραστούν. Μπορούσε να δωροδοκήσει τον αμαξά με τα χρυσά βραχιόλια και τα ρουμπινένια σκουλαρίκια της - στην πραγματικότητα, όλα δώρα της Άννας. Θα διαβεβαίωνε τον άνδρα για την προστασία που θα του παρείχε ο πατέρας της στην πόλη, καθώς και για άλλες ανταμοιβές.

Της πέρασε από το μυαλό πως, ίσως, αυτή η κίνηση μπορεί να μην άρεσε στον πατέρα της. Ήταν ηλίθια; Έπρεπε να δώσει βάση στις παραξενιές μιας τρελής γριάς; Αν έφευγε τώρα, η Άννα σίγουρα θα την αποκλήρωνε...

Γεμάτη αμφιβολίες, η Λίζελ άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. Σύντομα, στις ήδη υπάρχουσες προστέθηκαν και άλλες: Ο αμαξάς μπορεί να της άρπαζε τα κοσμήματα και να αρνιόταν να τη βοηθήσει ή, ακόμα χειρότερο, να την οδηγήσει μέσα στο δάσος και να τη βιάσει...

Η νύχτα κυλούσε. Το φεγγάρι πέρασε πάνω από τον πύργο και βυθίστηκε στο δάσος. Η Λίζελ καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, παίζοντας με τις πτυχές του κόκκινου μανδύα της. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, τα μαλλιά της αχτένιστα και τα μάτια της μελανιασμένα. Έμοιαζε πια το ίδιο τρελή με τη γιαγιά της.

Η απόφαση της ήρθε ξαφνική, και διαμορφώθηκε με την πεποίθηση πως είχε χάσει πολύ

χρόνο. Έρριξε το μανδύα γύρω της και σηκώθηκε. Πλησίασε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και την άνοιξε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Το σπίτι ήταν κατασκότεινο και δεν φαινόταν πουθενά ούτε λάμπα ούτε κερί. Η έλλειψη φωτός έκανε τη Λίζελ να δειλιάσει, αν και αποδείκνυε πως όλοι στο σπίτι κοιμόντουσαν.

Το σχέδιο της Λίζελ ήταν απλό: ένας διάδρομος οδηγούσε από τη μεγάλη μπροστινή αίθουσα στις κουζίνες και στα διαμερίσματα των υπηρετών και από εκεί σε μια αυλή που στέγαζε τους στάυλους και το υπόστεγο της άμαξας. Εκεί θα πρέπει να κοιμόντουσαν οι ιπποκόμοι και ο αμαξάς. Κάποια δίοδος θα οδηγούσε στο πάρκο μπροστά στον πύργο.

Όλες αυτές τις λεπτομέρειες τις είχε δει μόνη της την ώρα που έφτανε ή τις υπέθετε από την κατασκευή του πύργου; Δεν ήταν σίγουρη για την ώρα, αλλά πίστευε πως σε λίγο θα ξημέρωνε. Αν έβρισκε τα διαμερίσματα των υπηρετών, θα μπορούσε να εντοπίσει και την πίσω αυλή. Αν ο αμαξάς αποδεικνυόταν κακούργος, θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει την εξυπνάδα της για να τον απειλήσει ή να τον καλοπιάσει. Δεν ήξερε και πάρα πολλά για την ερωτική επαφή, αλλά εκείνη τη στιγμή θα προτιμούσε να πλαγιάσει με έναν τριχωτό χωριάτη παρά να παραμείνει αιχμάλωτη της Άννας. Ήταν η τελευταία ώρα της νύχτας, όπου οι άνθρωποι πέφτουν θύματα κάθε είδους απίθανων παρορμήσεων.

Σήκωσε ένα από τα μισολιωμένα κεριά και, κλείνοντας την πόρτα πίσω της, προχώρησε μέσα στο άγνωστο σκοτάδι. Ακόμα και με το κερί, μετά βίας μπορούσε να δει είκοσι πόντους μπροστά της. Άρχισε να ψηλαφίζει με το ένα χέρι, από φόβο μήπως πέσει πάνω σε κάποιο έπιπλο και ξυπνήσει τους εχθρούς της. Οι αντανακλάσεις της φλόγας σε καθρέφτες και κορνίζες περισσότερο την εμπόδιζαν παρά τη βοηθούσαν.

Στην αρχή, αφιέρωσε όλη την προσοχή της στο να βρει το κεφαλόσκαλο της μεγάλης διπλής σκάλας. Ωστόσο, καθώς συνέχιζε χωρίς ατύχημα, άρχισαν να μπαίνουν στο μυαλό της κι άλλες σκέψεις.

Αν ήταν τόσο δύσκολο να προχωρήσει μπροστά, πόσο πιο δύσκολο θα ήταν να γυρίσει πίσω έτσι και το μετάνοιωνε; Ήλπιζε πως δεν θα χρειαζόταν να κάνει κάτι τέτοιο, αλλά το σπίτι γύρω της γινόταν κάθε στιγμή όλο και πιο απειλητικό.

Δεξιά και αριστερά της ανοίγονταν σκοτεινές είσοδοι από τις οποίες ο,τιδήποτε θα μπορούσε να πηδήσει επάνω της. Από παντού την έζωναν οι σκιές και αυτή ήταν ένας μικρός κινούμενος στόχος, φωτισμένος, λες και έβγαινε στη σκηνή κάποιου θεάτρου.

Έστριψε στο διάδρομο και διέκρινε μπροστά της την καμπύλη της σκάλας και τη σάλα που ανοιγόταν από κάτω της. Το μεγάλο βιτρώ πρόσφερε ένα γκρίζο αμυδρό φως. Τα αστέρια διαπερνούσαν τα λευκά κομμάτια του γυαλιού... ή μήπως ήταν τα πρώτα σημάδια της αυγής;

Η Λίζελ σταμάτησε και ξανασκέφτηκε πόσο ανόητο ήταν το σχέδιο της απόδρασής της. Γύρισε ενστικτωδώς να δει το σημείο από όπου είχε έρθει, και η κίνηση ή κάποιο ρεύμα αέρα της έσβησε το κερί. Έμεινε κοκκαλωμένη στη θέση της, με την αμυδρά φωτισμένη σάλα από κάτω της και το απόλυτο σκοτάδι πίσω της.

Ύστερα, διάλεξε σαν προτιμότερο το δρόμο με το λιγοστό φως. Κατέβηκε τη σκάλα προσεκτικά, σαν να κατευθυνόταν σε μια αίθουσα χορού. Όταν βρέθηκε σε απόσταση είκοσι περίπου σκαλιών από τη βάση της σκάλας, κάτι κινήθηκε πίσω από τις βαριές κουρτίνες, δίπλα στην εξώπορτα.

Η Λίζελ πάγωσε, νιώθοντας ηλεκτρικό ρεύμα να διαπερνά όλο της το σώμα. Το σουλούπι ήταν τόσο μικρό ώστε δεν μπορούσε να είναι άλλος από το νάνο της Άννας. Όμως, πριν μπορέσει να αντιληφθεί τι γύρευε εκεί, το ένα φύλλο της πόρτας άρχισε να ανοίγει βαριά προς τα μέσα.

Η Λίζελ δεν ένιωσε δεύτερο κύμα φόβου. Απλώς της φάνηκε σαν η ψυχή να έβγαινε από το σώμα της.

Μέσα από την ανοιχτή πόρτα, πέρασε πρώτα το χλωμό φως που προμήνυε την ανατολή του ήλιου, και μαζί του λίγες νιφάδες χιονιού. Τελευταίος από την πόρτα, με τα μακριά του πόδια να συνθλίβουν τόσο το φως όσο και τις

νιφάδες, μπήκε ο λύκος που είχε δει κάτω από το παράθυρό της. Δεν έμοιαζε αληθινός, και φαινόταν να φωσφορίζει, αλλά για οποιοδήποτε είχε ποτέ ακούσει μια ιστορία για λύκους ή το τραγούδι τους, εκεί στεκόταν αυτή η ιστορία και αυτή η φωνή προσωποποιημένες.

Ο λύκος σήκωσε το υπερφυσικό κεφάλι του και για μια ακόμη φορά κοίταξε τη νεαρή κοπέλλα.

Εκείνη η στιγμή δεν πρόσφερε καμιά λογική, κανέναν οίκτο και ασφαλώς καμιά πλέον ελπίδα σωτηρίας.

Καθώς ο λύκος άρχισε να ανεβαίνει αθόρυβα τη σκάλα και να πλησιάζει τη Λίζελ, εκείνη ξέφυγε από το μόνο δρόμο που της απόμεινε ανοιχτός. 'Επεσε λιπόθυμη.

III

Όταν συνήλθε, είδε το πρόσωπο ενός πρίγκηπα, βγαλμένου από κάποιο μυθιστόρημα, σκυμμένο από πάνω της. Ήταν αρκετά όμορφος για να την έχει ξυπνήσει με ένα φιλί, μόνο που συνειδητοποίησε αμέσως πως ανήκε στο νάνο.

"Φύγε μακριά μου!" ούρλιαξε, και έκανε στο πλάι.

Βρισκόταν μέσα στο υπνοδωμάτιό της, ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Δεν ήταν νεκρή, ούτε και κάποιος είχε κατασπαράξει το λαιμό της.

Σαν να διάβαζε τη σκέψη της, ο νάνος είπε με μουσική φωνή:

"Είχατε έναν εφιάλτη, δεσποινίς".

Εκείνη, όμως, αντιλαμβανόταν από μιαν αόρατη έκφραση ανάμεσα στα μάτια του, πως δεν περίμενε ότι θα πίστευε μια τέτοια σαθρή δικαιολογία.

"Είδα ένα λύκο", είπε η Λίζελ και ανακάθισε, προσέχοντας πως φορούσε ακόμη τη νυχτικιά και τον κόκκινο μανδύα της. "Ένα λύκο που εσύ άφησες να μπει μέσα στο σπίτι".

"Εγώ;" Το ένα φρύδι του νάνου σηκώθηκε εκφραστικά.

"Ναι, εσύ, βάτραχε. Πού είναι η γιαγιά μου; Απαιτώ να τη δω αμέσως".

"Η αρχόντισσα Άννα ξεκουράζεται. Τα πρωινά κοιμάται μέχρι αργά".

"Να την ξυπνήσεις".

"Συγνώμη, δεσποινίς, αλλά δέχομαι διαταγές μόνο από την κυρία μου".

Ο νάνος υποκλίθηκε.

"Αν συνήθλατε και πεινάτε, μια καμαριέρα θα σας φέρει πρωινό και ζεστό νερό για να πλυθείτε, όταν θα είστε έτοιμη".

Η Λίζελ ζάρωσε το μέτωπο. Μετά τη δοκιμασία και παρά την οργή της, ένιωθε μια τρομερή πείνα. Μια παράξενη ιδέα πέρασε από το μυαλό της - μήπως πράγματι ήταν όλα ένα όνειρο; Όχι, δεν είχε καμιά αμφιβολία. Παρόλο που ο λύκος δεν την είχε πειράξει, τον είχε δει στην πραγματικότητα. Μήπως ήταν οικόσιτο ζώο; Είχε ακουστά για έκφυλους μονάρχες που είχαν στα παλάτια τους εκπαιδευμένες τίγρεις και λιοντάρια. Γιατί όχι κι ένας εξημερωμένος λύκος;

"Φέρε μου πρωινό", είπε κοφτά, και ο νάνος υποκλίθηκε και βγήκε έξω.

Όλοι οι δρόμοι διαφυγής είχαν χαθεί, αλλά με τη μέρα τα φαινόμενα του σκοταδιού φαίνονταν απόμακρα. Η Λίζελ όφειλε να παραδεχτεί με την παιδιάστικη της λογική ότι δεν είχε πάθει κανένα κακό και ότι την κανάκευαν σαν τον πιο εκλεκτό φιλοξενούμενο.

Θα ήθελε να είχε μαλώσει το νάνο που είχε μπει στη κάμαρά της απρόσκλητος. Θυμήθηκε κάποια ακατάλληλα μυθιστορήματα και ψάχτηκε γρήγορα, αλλά φαινόταν εντελώς ανέγγιχτη. Σηκώθηκε και πήγε να σταθεί δίπλα στη φωτιά, χτυπώντας νευρικά το πόδι και περιμένοντας το πρωινό της.

Μέχρι να μεσημεριάσει, η ανυπομονησία της Λίζελ είχε φτάσει στο αποκορύφωμά της. Άφησε το δωμάτιο και κατευθύνθηκε προς τη σκάλα. Οι αναμνήσεις της προηγούμενης νύχτας είχαν σχεδόν σβήσει. Όλη η υπόθεση της φαινόταν πια γελοία, αλλά αυτό απλά μεγάλωνε περισσότερο τον εκνευρισμό της.

Κατέβηκε τη σκάλα με θάρρος. Η φωτιά έκαιγε στο τεράστιο τζάκι. Η Λίζελ κοίταξε γύρω της, και η προσοχή της έπεσε πάλι στο βιτρό, το οποίο συνειδητοποίησε πως δεν παρίστανε σκηνή κυνηγιού αλλά το παγανιστικό θέμα της μεταμόρφωσης ανθρώπων σε λύκους.

Τελικά, εμφανίστηκε μια υπηρέτρια και η Λίζελ την πλησίασε με μεγάλα βήματα.

"Σε παρακαλώ, να πληροφορήσεις τη γιαγιά μου πως την περιμένω εδώ".

Η υπηρέτρια φάνηκε να προσπαθεί να πνίξει ένα γέλιο, αλλά έκανε μια υπόκλιση και εξαφανίστηκε. Ούτε αυτή, ούτε η Άννα ξαναφάνηκαν.

Όταν ένας άνδρας μπήκε κουβαλώντας κούτσουρα για τη φωτιά, η Λίζελ του είπε:

"Άφησέ τα κάτω και οδήγησέ με αμέσως στον αμαξά".

Ο άνδρας ένευσε και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, χωρίς λέξη. Καθώς η Λιζέλ διέσχιζε τους διαδρόμους και την πελώρια πέτρινη κουζίνα, άρχισε να νιώθει ανόητη για τις ενέργειές της. Προχωρούσε στην εκτέλεση του "σχεδίου" που είχε συλλάβει την προηγούμενη νύχτα από καθαρό καπρίτσιο, αν και γνώριζε πως δεν είχε πολλές πιθανότητες επιτυχίας. Απλά, ένα κομμάτι του εαυτού της την πίεζε να φύγει, ενάντια σε κάθε λογική και επιθυμία της.

Το υπόστεγο της άμαξας και οι σταύλοι εμφανίστηκαν μπροστά της, σκεπασμένοι από χιόνι. Ο αμαξάς στεκόταν τυλιγμένος με τη μαύρη γούνα του μπροστά σε ένα σιδερένιο μαγκάλι. Ένας ιπποκόμος πετάλωνε κάποιο άλογο με τον παλιομοδίτικο τρόπο και ο αμαξάς τον επέβλεπε.

Η Λίζελ μίλησε με βελούδινη φωνή, προσπαθώντας να κερδίσει το ενδιαφέρον του.

"Πρόσεξα πόσο καλά έλεγξες τα άλογα χθες, όταν εμφανίστηκαν οι λύκοι".

Ο αμαξάς δεν απάντησε, αλλά το άλογο,

ακούγοντας τη φωνή της, γύρισε το ένα μάτι προς το μέρος της.

"Αν σου ζητούσα να με πας πίσω στην πόλη, τι θα έλεγες;"

Καμιά απάντηση.

Το καμίνι τσιτσίριζε και το σφυρί του πεταλωτή κάρφωνε το πέταλο στην οπλή του αλόγου. Η Λιζέλ έβρισκε τη διαδικασία εκνευριστική.

"Θα καταλαβαίνεις, ασφαλώς", συνέχισε, "πως ο πατέρας μου θα σε πληρώσει πολύ καλά. Είναι άρρωστος και θέλει να γυρίσω. Έλαβα μήνυμά του σήμερα το πρωί".

Ο αμαξάς παρέμενε ακίνητος σαν μια μεγάλη μαύρη αρκούδα και η Λίζελ ένιωσε την επιθυμία να τον δαγκώσει.

"Θα σε πρόσταζε η γιαγιά μου, αλλά κοιμάται ακόμη..."

"Όχι, δεν κοιμάται", είπε η Άννα πίσω από την πλάτη της Λίζελ, κάνοντας την μικρή να βγάλει μια αθέλητη κραυγή.

Γύρισε και κοίταξε τη γρια που στεκόταν μισό μέτρο μακριά της, αυταρχική, μέσα στις γούνες και τα λαμπερά της κοσμήματα.

"Θέλω να γυρίσω αμέσως σπίτι μου", είπε η Λίζελ με όσο θάρρος της απόμενε.

"Το κατάλαβα. Δυστυχώς, όμως, αυτό δε γίνεται".

"Θέλετε να με κρατήσετε αιχμάλωτη;" ψέλλισε η Λίζελ.

Η γιαγιά της γέλασε. Ο ήχος έμοιαζε με αυτόν που κάνει ο φρέσκος πάγος όταν χαράζεται από ένα ατσάλινο πατίνι.

"Ασφαλώς όχι. Απλώς, ο δρομος έχει σκεπαστεί από τα χιόνι και θα κάνει αρκετές ημέρες να καθαρίσει. Φοβάμαι πως θα πρέπει να μας ανεχτείς για λίγο ακόμη".

Η Λίζελ ένιωσε μέσα της μια αναστάτωση που δεν μπορούσε να εξηγήσει, ενώ η προσοχή της ελκύστηκε από τη συμπεριφορά του αλόγου. Οι τρίχες του είχαν σηκωθεί σαν της γάτας, και κουνούσε το κεφάλι πέρα δώθε, τραβώντας το σκοινί από το οποίο το κρατούσε ένας δεύτερος ιπποκόμος.

Η Άννα προχώρησε με σίγουρα βήματα κατά μήκος της αυλής, πλησιάζοντας το άλογο από μπροστά. Το ζώο αγρίεψε ακόμ περισσότερο και άρχισε να κλωτσά και να χλιμιντρίζει. Η Λίζελ πήγε να βγάλει μια φωνή προειδοποίησης, αλλά συγκρατήθηκε. Τι την ένοιαζε αν η παλιόγρια έτρωγε καμιά κλοτσιά; Θα της άξιζε.

Δυστυχώς για τη Λίζελ, όμως, η Άννα έφτασε το άλογο χωρίς να πάθει κακό. Δεν έδειξε κανέναν δισταγμό ή αμφιβολία, αλλά ακούμπησε την παλάμη της στη μακριά του μουσούδα και το κοίταξε με μια ειρωνική τρυφερότητα. Φαινόταν πολύ σκληρή και ακατάβλητη.

"Ησύχασε", είπε η Άννα στο άλογο, το οποίο είχε μείνει ακίνητο αν και έτρεμε σύγκορμο. "Ξέρεις πως με έχεις πια συνηθίσει. Από πουλάρι σε εκπαίδευσαν να αντέχεις την παρουσία

μου, όπως άλλα αδέλφια σου μαθαίνουν να μην τρομάζουν από τα πυρά".

Το άλογο κρέμασε το κεφάλι και ρίγησε ευγενικό αλλά και υποταγμένο. Η Άννα το άφησε και επέστρεψε κοντά στην Λίζελ, πιάνοντάς της το χέρι.

"Απ' ό,τι βλέπεις", της είπε, "ποτέ δεν είναι απολύτω ήρεμα όταν εγώ είμαι κοντά, παρόλο που είναι καλά άλογα και σωστά εκπαιδευμένα. Με έχουν μεταφέρει σε μεγάλες αποστάσεις με την άμαξα".

"Σας φοβούνται επειδή τα κακομεταχειρίζεστε;" ρώτησε αυθάδικα η Λίζελ.

"Κάθε άλλο. Με φοβούνται επειδή έχω τη μυρωδιά του λύκου.

Η Λίζελ αναπήδησε.

"Τότε, το θεωρείτε σωστό να έχετε ένα τέτοιο ζώο μέσα στο σπίτι;" ξέσπασε.

Η Άννα χασκογέλασε, αν και το γέλιο της δεν έδειχνε ευθυμία.

"Ώστε αυτό νομίζεις; Τι μικρή ανόητη που είσαι, Λίζελ. Εγώ είμαι το ζώο που είδες χθές το βράδι, και καλά θα κάνεις να συνηθίσεις στην ιδέα. Η γιαγιά σου είναι ένας λυκάνθρωπος!"

Η επιστροφή στη μεγάλη κεντρική σάλα συνοδεύτηκε από απόλυτη σιωπή. Η τρομερή Άννα, χωρίς να έχει πάψει να σφίγει το μπράτσο της εγγονής της, συνέχιζε να χαμογελά με ικανοποίηση.

Η Λίζελ ήταν σκεπτική, αλλά τα συμπεράσματά της κατέληγαν περισσότερο στο ότι η γιαγιά της ήταν τρελή παρά στο πως ήταν κάποιο υπερφυσικό πλάσμα. Αποφάσισε να πάει με τα νερά της γριάς και έτσι, καθώς έμπαιναν στη σάλα, η Λίζελ είπε δυνατά:

"Η γιαγιά μου λυκάνθρωπος; Ενδιαφέρον!"

"Πόσο παιδί είσαι, μικρούλα μου", αναφώνησε η Άννα.

Κάθισε δίπλα στη φωτιά, σε έναν από τους ψηλούς της θρόνους. Ο Όμορφος εμφανίστηκε.

"Φέρε το λικέρ και μερικά μπισκότα", είπε η Άννα. "Η ώρα είναι περασμένη, αλλά γιατί να είμαστε σκλάβοι της εθιμοτυπίας;"

Η Λίζελ κούρνιασε σε μια καρέκλα στην άλλη άκρη του τζακιού και άρχισε να κοιτάζει την Άννα επιφυλακτικά.

"Εσύ είσαι η ενδιαφέρουσα περίπτωση", είπε τελικά η γριά. "Φαίνεσαι μάλλον εκνευρισμένη παρά τρομαγμένη που έχεις αποκλειστεί εδώ, μαζί με κάποια την οποία κακώς θεωρείς τρελή. Όχι, γλυκιά μου, δεν είμαι τρελή. Κάθε βράδι, όταν ο ήλιος δύει, μεταμορφώνομαι σε λύκο και συμπεριφέρομαι όπως ένας λύκος".

"Δηλαδή, πρόκειται να με φας;" γρύλισε η Λίζελ, ενοχλημένη και αποφασισμένη να σταματήσει κάθε προσπάθεια συμφιλίωσης.

"Να σε φάω; Δεν είναι αναγκαίο. Το δάσος είναι γεμάτο από κυνήγι. Δεν θα υποστηρίξω ότι δεν έχω δοκιμάσει ποτέ ανθρώπινο κρέας, αλλά δεν θα έφτανα και στο σημείο να κατασπαράξω την εγγονή μου. Άλλωστε, χθες το βράδι μου

δόθηκε η ευκαιρία, καθώς θυμάσαι, όταν λιποθύμισες στη σκάλα, λίγα μέτρα μακριά μου. Ασφαλώς είχε σχεδόν ξημερώσει και εγώ ήμουν ήδη χορτάτη, αλλά το να σου ανοίξω το λαρύγγι θα ήταν δουλειά μιας στιγμής. Στη συνέχεια, θα μπορούσανα σε αποθηκεύσω στο κελάρι για την περίπτωση που ο χειμώνας θα έκανε το κυνήγι να σπανίζει".

"Πώς τολμάς να με τρομάξεις με αυτόν τον τρόπο;" φώναξε η Λίζελ μέσα σε έναν παροξυσμό θυμού.

Ο Όμορφος είχε επιστρέψει με έναν ασημένιο δίσκο. Πάνω στο δίσκο υπήρχε ένα πιάτο με μπισκότα και μια υπέροχη κρυστάλλινη καράφα που περιείχε ένα χρυσωπό υγρό.

"Όπως θα πρόσεξες, Όμορφε", είπε η Άννα, "συμπαθώ πολύ αυτή την άθλια εγγονή μου. Μου μοιάζει."

"Ξέρει και ο νάνος πως είσαι λυκάνθρωπος;" ρώτησε η Λίζελ με ψυχρή ειρωνία.

"Ποιος άλλος με βγάζει έξω και μου ξανανοίγει για να μπω κάθε βράδι; Αλλά το ξέρουν και όλοι οι άλλοι υπηρέτες μου".

"Είσαι αηδιαστική", είπε η Λίζελ.

"Πρόσεξε μήπως σε αποκληρώσω. Δεν θέλεις πια την περιουσία μου;"

Ο Όμορφος ακούμπησε το δίσκο πάνω σε ένα μικρό τραπέζι ανάμεσά τους και άρχισε να σερβίρει το λικέρ σε δυο μικροσκοπικά, κρυστάλλινα ποτήρια. Η Λίζελ θυμήθηκε τα πιάτα με το ωμό κρέας - μέρος του παιχνιδιού που της έ-

παιζε η Άννα - και το ότι η γριά είχε πιεί μόνο νερό και όχι κρασί. Ψευτοχαμογέλασε, πιστεύοντας πως είχε ξεσκεπάσει την Άννα. Δέχθηκε το ποτήρι από τον Όμορφο, ο οποίος, όσο ηΛίζελ έμενε καθισμένη, δεν ήταν παραπάνω από έναν πόντο ψηλότερός της.

"Στην υγειά σου", είπε η Άννα, σηκώνοντας το ποτήρι."Στην υγειά σου και στη χαρά σου". Ήπιε μια γουλιά και τα μάτια της πήραν μιαν ακόμη πιο παράξενη όψη. "Έχουμε μπροστά μας ένα σύντομο χειμωνιάτικο μεσημέρι", είπε τελικά. "Μόλις που προλαβαίνω να σου πω όσα θα πρέπει να μάθεις".

"Γιατί να μπεις στον κόπο; Αφού με έχεις αποκληρώσει".

"Όχι δα. Δοκίμασε το λικέρ. Θα σου αρέσει".

"Εγώ εκπλήσσομαι που αρέσει σε σένα, γιαγιά".

"Να μην εκπλήσσεσαι. Το ποτό αυτό είναι ιδιαίτερο και παρασκευάζεται από ένα λουλούδι που φυτρώνει στα μέρη μας. Είναι ένα μικρό κίτρινο λουλούδι που ανθίζει την άνοιξη, και μερικές φορές ακόμη και το χειμώνα. μόνο που τότε είναι κάπως διαφορετικό. Θυμάσαι το λουλούδι στο θυρεό μου; Είναι το ίδιο".

Η Λίζελ ήπιε από το λικέρ. Για μια στιγμή πέρασε από το μυαλό της πως μπορεί να περιείχε κάποιο ναρκωτικό, αλλά και τα δυο ποτήρια είχαν γεμίσει από την ίδια καράφα. Εξάλλου, ποιος ο λόγος; Η γριά ήθελε ακροατήριο. Το ποτό ήταν ευχάριστο, αρωματικό και μάλλον

πικρό, αν και η Λίζελ το περίμενε γλυκό. Το λουλούδι που ανθίζει το χειμώνα ήταν ολοφάνερα άλλη μια ιστορία παραλογισμού.

Χαλαρωμένη πλέον, η Λίζελ έγειρε στην καρέκλα, κοιτάζοντας τις φλόγες στο μεγάλο τζάκι. Η τρελή γιαγιά της άρχισε να μιλά με μια ήρεμη, ανάλαφρη φωνή, και η Λίζελ είδε εικόνες να σχηματίζονται μέσα στη φωτιά. Εικόνες της Άννας, του πύργου, και του ίδιου του σκοταδιού...

IV

Πόσο νέα φαινόταν η Άννα. Δεν θα πρέπει να ήταν παραπάνω από εικοσιπέντε χρονών. Φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα και έναν κόκκινο μανδύα γαρνιρισμένο με ανοιχτόχρωμη γούνα και βαρύ μπροκάρ. Έμοιαζε με τον μανδύα της Λίζελ, αλλά είχε διαφορετική πόρπη. Το χιόνι έλιωνε πάνω στους ώμους της καθώς κρατούσε τα λεπτά της χέρια μπροστά στη φωτιά του τζακιού. Απελευθερωμένα από την κουκούλα, τα μαλλιά της έμοιαζαν με υπέροχα κιτρινισμένο φίλντισι και ήταν στολισμένα με ένα κίτρινο λουλούδι. Φορούσε ρουμπινένια σκουλαρίκια. Ήταν ολόιδια η Λίζελ, ή όπως η Λίζελ θα έμοιαζε σε μερικά χρόνια.

Κάποιος φώναξε. Έμοιαζε περισσότερο βρυχηθμός παρά φωνή, λες και ένα μεγάλο ζώο είχε μπει στον πύργο. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άνδρας με τα χαρακτηριστικά του κρυμμένα από

μια μαύρη γενειάδα και μαύρα μαλλιά, αλλά ταυτόχρονα και από ένα παράξενο είδος ψυχικού καπνού, αυτόν που σχημάτιζε ο φόβος και το μίσος της Άννας. Μούγκρησε να του φέρουν να πιει, κι ένας υπηρέτης ήρθε τρέχοντας μ' ένα κανάτι κι ένα κύπελο. Ο σύζυγος της Άννας άρπαξε το κανάτι, σπρώχνοντας τον υπηρέτη στο πλάι. Πλησίασε με μεγάλες δρασκελιές την Άννα, τη γύρισε να τον κοιτάξει, και τη άρπαξε το πρόσωπο όπως είχε αρπάξει το κανάτι. Έγειρε προς το μέρος της σαν να ήθελε να την φιλήσει, αλλά απλά την κοίταξε κατάματα. Ήταν φανερό πως εκείνη ήταν αποφασισμένη να μη δείξει φόβο. Τα μάτια του, που έψαχναν να βρουν επάνω της κάποιο ίχνος τρόμου ή αηδίας, συνάντησαν το κίτρινο λουλούδι. Έβγαλε μια βλαστήμια, σύνθλιψε το λουλούδι μέσα στην τεράστια γροθιά του, και μετά το πέταξε στη φωτιά.

"Πού το βρήκες αυτό, βλαμμένη;" μούγκρισε.

"Είναι μονάχα ένα λουλούδι".

"Δεν είναι απλό λουλούδι. Απάντησέ μου, πού; Ή, μήπως θέλεις να σε χτυπήσω;"

"Αρκετά από αυτά φυτρώνουν κοντά στην καγγελόπορτα, δίπλα στον τοίχο. Υπάρχουν κι άλλα στο δάσος. Τα είδα την ώρα που είχα βγει για ιππασία".

Ο άνδρας φώναξε ξανά τον υπηρέτη του. Του είπε να πάρει άλλον έναν, να βρουν τα λουλούδια, να τα ξερριζώσουν και να τα κάψουν.

"Κι άλλη πρόληψη;" ρώτησε η Άννα. Ο σύζυ-

γός της τη χτύπησε τόσο δυνατά ώστε παραπάτησε και χρειάστηκε να στηριχτεί στο τζάκι για να μην πέσει.

"Ναι", είπε περιφρονητικά. "Κι άλλη. Τωρα, έλα επάνω".

"Δεν νιώθω καλά σήμερα, κύριέ μου".

"Να κάνεις αυτό που σου λέω, αλλιώς θα νιώσεις χειρότερα", της είπε εκείνος χαμηλόφωνα.

Η φωτιά τύλιξε τον μανδύα της καθώς εκείνη γύρισε για να τον υπακούσει.

Η σκηνή άλλαξε. Τώρα παρουσιαζόταν ένα δωμάτιο φωτισμένο από λάμπες. Η Άννα ήταν μάλλον γύρω στα τριάντα πέντε, αλλά φαινόταν μεγαλύτερη. Βρισκόταν ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι, μουσκεμένη στον ιδρώτα, βγάζοντας βραχνές φωνές και κλαψουρίσματα. Ήταν ετοιμόγεννη και ο τοκετός δύσκολος. Κάποια ψιθύρισε στη διπλανή της ότι της φαινόταν περίεργο πώς ο αφέντης τους είχε φουσκώσει την κοιλιά της γυναίκας του, αφού έβρισκε την ηδονή με άλλο τρόπο και το σώμα της ταλαίπωρης γυναίκας αποκάλυπτε μέσα στην αγωνία του το πώς. Ύστερα η Άννα ούρλιαξε. Κάποια έσκυψε από πάνω της. Οι γυναίκες μουρμούρισαν παράξενα μεταξύ τους, λες και παρευρίσκονταν σε κάποια ιερή τελετή.

Μια άλλη εικόνα εμφανίστηκε. Η Άννα καθόταν με ένα μωρό στην αγκαλιά και έπαιζε μαζί του εντελώς αμίλητη. Ήταν γυμνή, και καθώς

κουνούσε το κεφάλι, τα μαλλιά έπεφταν στο πλάι αποκαλύπτοντας τους ώμους της όπου διακρίνονταν τρομερά σημάδια από μαστίγιο.

"Θα πάρω εγώ το παιδί", είπε μια φωνή, και εμφανίστηκε μια γυναίκα από την προηγούμενη σκηνή. Πήρε το μωρό από την αγκαλιά της Άννας και εκείνη το άφησε, σηκώνοντας μόνο τα χέρια ώστε να το αγγίζει μέχρι την τελευταία στιγμή. Η άλλη γυναίκα ήταν μεγαλύτερη από την Άννα, μια χωρική που προφανώς δούλευε υπηρέτρια στον πύργο.

"Δεν πρέπει να κουράζεστε", είπε στην Άννα.

"Μα μπορώ να τη βυζάξω," διαμαρτυρήθηκε η Άννα. "Το θέλω".

"Αυτό μπορεί να το κάνει κι άλλη", είπε η γυναίκα.

"Ξεκουραστείτε. Ξεκουραστείτε όσο εκείνος λείπει". Όταν έλεγε "εκείνος" δεν υπήρχε αμφιβολία σε ποιον αναφερόταν.

"Εντάξει, θα ξεκουραστώ", είπε η Άννα. Έγειρε πάνω στα μαξιλάρια, μορφάζοντας ελαφρά καθώς η πλάτη της άγγιζε το απαλό μετάξι. "Πες μου πάλι για τα λουλούδια. Τα κίτρινα λουλούδια".

Η γυναίκα γύμνωσε τα δόντια καθώς κουνούσε το μωρό. Για μια στιγμή το πρόσωπό της έμοιαζε με λύκου.

"Εσείς δεν τα φοβάστε, αλλά εκείνος τα τρέμει", είπε. "Η μαγεία των λύκων ήταν πάντα κομμάτι αυτού του τόπου. Μπορεί να υπάρχει σε έναν χείμαρρο, σε μια σπηλιά ή σε ένα κομμάτι

χώμα. Η μαγεία βρίσκεται και στον πύργο, γι' αυτό τα λουλούδια φυτρώνουν εδώ. Θα σας πω, λοιπόν. Είναι απλό. Αν κάποιος φάει τα λουλούδια, παίρνει και το χάρισμα. Προέρχεται από το πνεύμα, τη Λύκαινα. Μπορεί να είναι Θεά, μια Θεά που έχει απομείνει από την αυγή του κόσμου, πριν έρθει ο Χριστός για να μας σώσει όλους. Έχει ξανθά μαλλιά και κεφάλι λύκου. Αν καταπιείτε τα λουλούδια και την καλέσετε, αυτή θα έρθε και θα σας δώσει το χάρισμα. Απο εκεί κι ύστερα, θα σας ανήκει μέχρι να πεθάνετε".

"Και μετά; Η τιμωρία;" ρώτησε ληθαργικά η Άννα. "Η Κόλαση;"

"Ίσως".

Η εικόνα έσβησε ήρεμα, αλλά η επόμενη που εμφανίστηκε ήταν μια παραλλαγή της προηγούμενης. Το υπνοδωμάτιο ήταν λουσμένο στο φως, και ο άνδρας με το πρόσωπο πάντα στις σκιές, έσφιγγε το μωρό της Άννας στα χέρια του. Το μωρό τσίριζε, κι αυτός το κουνούσε πέρα-δώθε, λες και ήθελε να το πετάξει πάνω σε κάποιο έπιπλο. Η Άννα φορούσε μόνο μια νυχτικιά. Του πρόσφερε ένα μαστίγιο.

"Χτύπα με", είπε. "Σε παρακαλώ, χτύπα εμένα, αν το θέλεις. Άφησε κάτω το παιδί και χτύπα εμένα. Είναι πολύ μικρή και μπορείς τόσο εύκολα να την πληγώσεις. Εγώ, όμως, είμαι δυνατότερη. Μπορείς να με πονέσεις πολύ περισσότερο. Δες πόσο ευάλωτη και φοβισμένη είμαι. Χτύπα εμένα".

Με ένα γρύλλισμα, εκείνος πέταξε το μωρό στο κρεβάτι όπου απόμεινε κλαίγοντας. Πήρε το μαστίγιο και έπιασε την Άννα από τα ξανθά μαλλιά...

Το χιόνι έπεφτε παντού σαν κομματιασμένο χαρτί καθώς μια υπηρέτρια και ένα κοριτσάκι κάπου ενός έτους με μεταξένια μαύρα μαλλιά ήταν καθισμένες μέσα σε μια άμαξα. Η Άννα τις κοίταξε για λίγο και μετά αποτραβήχθηκε. Μια πόρτα έκλεισε και άλογα ακούστηκαν να καλπάζουν. Η Άννα απόμεινε ολομόναχη μέσα στη χιονοθύελλα.

Στη συνέχεια δεν εμφανίστηκε καμιά εικόνα. Μέσα στο σκοτάδι βροντούσε μια ανδρική φωνή:

"Πού; Πού το έστειλες; Είναι δικό μου, εγώ το έσπειρα. Είναι ιδιοκτησία μου. Πού;"

Μα η μόνη απάντηση ήταν πονεμένα βογγητά. Δεν είχε σκοπό να του το πει και δεν το είπε. Εκείνη τη φορά κόντεψε να τη σκοτώσει.

Τώρα είναι νύχτα, αλλά μια νύχτα φωτισμένη επειδή το ολόγιομο φεγγάρι έχει σηκωθεί πάνω από το χιονοσκεπασμένα πεύκα. Η Άννα στέκεται στη μέση ενός ξέφωτου του δάσους. Φοράει τον πορφυρό μανδύα, αλλά το φεγγάρι του έχει ξεπλύνει το χρώμα. Το χιόνι αστραποβολά και τα δέντρα μοιάζουν με διαμαντένιες ομπρέλες. Η Άννα προηγουμένως τραγουδούσε ή έψελνε κάτι και τώρα, παρόλο που έχει σταματήσει, οι

απόηχοι της μελωδίας παραμένουν σαν δροσοσταλίδες πάνω στο έδαφος. Στο χιόνι είναι χαραγμένος ένας κύκλος που περιέχει κάτι. Μια φωτιά ήταν αναμμένη εκεί κοντά, αλλά τώρα έχει απομείνει μόνο η θράκα, η οποία έχει πάρει μια παράξενη, γαλαζωπή χροιά.

Ξαφνικά, ένας άνεμος αρχίζει να φυσά μέσα στο δάσος. Δεν είναι, όμως, πραγματικός άνεμος, αλλά η ψυχή του δάσους, το πνεύμα τουΛυκότοπου.

Η Άννα πέφτει στα γόνατα. Φοβάται, αλλά είναι ένας φόβος που τη γεμίζει με άγρια προσμονή. Τα κοτσάνια των λουλουδιών που έχει φάει κείτονται κάτω από τα γόνατά της, και σηκώνει το κεφάλι της σαν δίσκο προς το φεγγαρόφωτο. Τα πεύκα βογγάνε. Λυγίζουν. Κλαδιά σπάνε και το χιόνι κυλά κάτω.

Το πλάσμα πλησιάζει και μοιάζει με ένα τεράστιο ζευγάρι φτερά . Όλα τσακίζουν και λυγίζουν στο διάβα του, ακόμη και το φεγγαρόφωτο, ενώ η σκιά του γεμίζει το ξέφωτο. Μέσα από το σκοτάδι κάτι στροβιλίζεται. Είναι δύσκολο να διακρίνεις το σχήμα του - δυο μάτια σαν σφαίρες από λάβα, κάπου δυόμισι μέτρα από το έδαφος, ένα γκρίζο μουσούδι, κρεμασμένα στήθια σκεπασμένα με τρίχωμα, το μακρύ χέρι που δεν είναι ακριβώς χέρι...Κι ύστερα, κάθε λύκος μέσα στο δάσος μοιάζει να ουρλιάζει ταυτόχρονα με τους άλλους και το σκοτάδι υποχωρεί.

Η Άννα είναι πεσμένη μπρούμητα. Κλαίει. Είναι τρομοκρατημένη.

Είναι πάλι νύχτα και ο άνδρας του σπιτιού επιστρέφει. Παραπατά, παραφουσκωμένος από ντόπια μπύρα, ανυπομονώντας να φτάσει στη γυναίκα του. Πριν από λίγο ήταν θυμωμένος, επειδή η άμαξά του, που τον περιμενε κανονικά έξω από την ταβέρνα είχε μυστηριωδώς εξαφανιστεί. Θα βρίσει και θα χτυπήσει πολλούς πριν ανέβει να βρει την αγαπημένη του Άννα. Θα είναι μια εισαγωγή σε αυτά που θα της κάνει. Θεωρεί τη γυναίκα του μια μεγάλη πρόκληση. Φαίνεται ικανή να αντέχει τόσα πολλά, κοιτάζοντάς τον περήφανα, με τρόμο στα μάτια. Θα του προκαλούσε ανία αν την υπότασσε. Του αρέσει το γεγονός ότι δεν μπορεί, ή νομίζει πως δεν μπορεί.

Απόψε τα νέα είναι καλά. Ένας από αυτούς που είχε πληρώσει για να ψάξουν, του έφερε νέα για το παιδί τους. Τελικά, κατάφερε να το ανακαλύψει. Τώρα μπορεί να επιστρέψει στο σπίτι, στην φροντίδα του πατέρα της. Είναι πια δύο χρονών, δυνατή και υγιής. Πράγματι καλά νέα.

Κανείς στο χωριό δεν τόλμησε να του πει να προσέχει στο μονοπάτι του δάσους. Δεν ανησυχεί για τους λύκους, επειδή η απόσταση είναι λιγότερη από ένα μίλι και έχει μαζί του πιστόλι. Εξάλλου, οργάνωσε ένα κυνήγι λύκων τον προηγούμενο μήνα και σκότωσε αρκετά από τα αγρίμια γύρω από τα κτήματά του. Οι νύχτες ήταν σιωπηλές για πολλά βράδια. Ακόμα και η Άννα έβγαινε για περίπατο χωρίς συνοδεία - αν και αυτός δεν επιδοκίμαζε τέτοιες πρωτοβουλίες

και έπρεπε να την τιμωρήσει γι' αυτό. (Μερικές φορές περνά από το μυαλό του πως η γυναίκα του απολαμβάνει τις τιμωρίες όσο κι ο ίδιος απολαμβάνει να τις επιβάλλει, επειδή συνεχώς φαίνεται σαν να αναζητά καινούριους τροπους να τον εκνευρίζει).

Βρίσκεται πια σε απόσταση λίγων εκατοντάδων μέτρων από τον πύργο, και περνά από το σημείο όπου ένα μικρό ξέφωτο ανοίγεται και από τις δυο πλευρές του μονοπατιού.

Είναι η νύχτα μετά την πανσέληνο, και ο δίσκος του φεγγαριού τον κοιτάζει πάνω από τα δέντρα. Ο σύζυγος της Άννας αντιπαθεί αυτό το ξέφωτο. Είχε ξεχάσει πως έπρεπε να το διασχίσει, επειδή συνήθως το περνά έφιππος ή καθισμένος μέσα στην άμαξά του. Υπάρχουν κάποιες παλιές προλήψεις σχετικά με αυτό το μέρος. Το μισεί, όπως μισεί και τα σιχαμερά κίτρινα λουλούδια πού φύτρωναν εκεί πριν τα κάψει. Γιατί τα μισεί;

Η παραμάνα του,του είχε πει κάτι που τον φόβισε πολύ. Πάνε χρόνια από τότε. Δεν έχει, όμως, σημασία.

Αρχίζει να περπατά πιο γρήγορα. Πόση ησυχία επικρατεί. Μετά βίας ακούει τα δικά του βαριά βήματα. Κάπου στα δεξιά του κάτι σαν κύκλος φαίνεται χαραγμένος στο χιόνι.

Ύστερα αντιλαμβάνεται πως κάτι βρίσκεται πίσω του. Δεν είναι σίγουρος πώς το κατάλαβε, επειδή είναι εντελώς αθόρυβο. Σταματά, γυρίζει, και βλέπει έναν τεράστιο ανοιχτόχρωμο λύκο

λίγα μέτρα μακριά του. Από μιαν άποψη, νιώθει σχεδόν ανακούφιση βλέποντας το λύκο. Δεν έχει άλλους μαζί του και είναι ένα απλό ζώο. Εκείνος ήταν σαν περίμενε κάτι το υπερφυσικό. Τραβά το πιστόλι και σημαδεύει το λύκο. Είναι πολύ καλός σκοπευτής. Ήδη φαντάζεται τον εαυτό του να σέρνει το ματωμένο κουφάρι στο σπίτι του σαν τρόπαιο. Πατά τη σκανδάλη.

Ακούγεται ένας ξερός κρότος. Ξαφνιάζεται. Δοκιμάζει πάλι. Άλλος ένας κούφιος κρότος. Συνειδητοποιεί πως ο υπηρέτης του άδειασε το μύλο του περίστροφου. Φαντάζεται την καγγελόπορτα του κάστρου του σε λίγη απόσταση πιο πέρα, γυρίζει και αρχίζει να τρέχει προς τα εκεί.

Δέκα δευτερόλεπτα αργότερα, ένα ζεστό ζωντανό βάρος τον γκρεμίζει κάτω και αυτός αρχίζει να ουρλιάζει πριν ακόμη νιώσει πόνο. Όταν ο πόνος αρχίζει, έχει πια λίγα περιθώρια να φωνάξει, αλλά βάζει τα δυνατά του. Το τελευταίο πράγμα που βλέπει μέσα από τη θολούρα του αίματος που έχει πιτσιλίσει τα μάτια του και τα δάκρυα της αγωνίας, είναι τα μάτια του λύκου που τον κοιτάζουν ψυχρά.

Ξέρει πως είναι τα μάτια της Άννας. Η Άννα είναι αυτή που ξεσκίζει το λαιμό του!..

Το μικρό κρυστάλλινο ποτήρι έπεσε από το χέρι της Λίζελ και έγινε θρύψαλλα στο πάτωμα. Η μικρή τινάχτηκε και ζαλισμένη τράβηξε το βλέμμα από τη φωτιά και κοίταξε τη γιαγιά της.

Μήπως την είχε πάρει ο ύπνος και τα ονει-

ρεύτηκε; Αν ήταν έτσι, τότε ήταν ένα όνειρο πολύ δυσάρεστο... ή μήπως δεν ήταν και τόσο;

Η Λίζελ συνειδητοποίησε πως τα δόντια της ήταν σφιγμένα με κακέντρεχη ικανοποίηση, λες γύρω από ένα κόκκαλο. Αν η Άννα της είχε πει την αλήθεια, τότε αυτός ο άνδρας - αυτό το πράγμα - άξιζε και με το παραπάνω αυτό που είχε πάθει. Να προδωθεί από τους υπηρέτες και τη γυναίκα του και να πεθάνει στα δόντια ενός λύκου. Ενός λυκάνθρωπου!

Γιαγιά και εγγονή κοίταξαν για μια στιγμή η μια την άλλη με πανομοιότυπες εκφράσεις αφηρημένης ικανοποίησης. Ξαφνικά, η Λίζελ κοκκίνησε και χαμήλωσε τα μάτια. Τελικά, θα πρέπει να της είχαν ρίξει κάτι στο ποτό.

"Δεν νομίζω πως όλα αυτά ήταν τόσο ωραία", είπε η κοπέλα.

"Πράγματι, δεν είναι αυτός ο σωστός χαρακτηρισμός," συμφώνησε η Άννα.

Ο Όμορφος ήταν ξαπλωμένος στα πόδια της κι αυτή του χάιδευε τα μαλλιά. Στην άλλη άκρη της μεγάλης σάλας, το βιτρό είχε αρχίσει να θαμπώνει. Ο ήλιος θα κόντευε να δύσει.

"Αν αυτή είναι η αληθεια", είπε τελικά η Λίζελ, "θα καταλήξεις στην κόλαση".

"Σοβαρά; Δεν θεωρείς πως είχα δίκιο; Το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει ήταν να σκοτώσει τη μητέρα σου. Κι εσύ δεν θα γεννιόσουν ποτέ".

Η Λίζελ ανέλυσε αυτή την υπόθεση και βρήκε πως δεν ήταν αστήριχτη.

"Θα έπρεπε να ζητήσεις βοήθεια".

"Από ποιόν; Τα δεσμά του γάμου δεν μπορούν να σπάσουν. Αν τον εγκατέλειπα, θα έβρισκε τα ίχνη μου όπως βρήκε και τα ίχνη του παιδιού. Κανένας νόμος δεν υποστηρίζει τη σύζυγο. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να τον σκοτώσω".

"Δεν πιστεύω ότι τον σκότωσες με τον τρόπο που είπες".

"Αλήθεια, δεσποινίς μου; Τέλος πάντων, δεν έχει καμιά σημασία. Μόλις ο ήλιος δύσει, θα το δεις να συμβαίνει μπροστά σου".

Η Λίζελ γούρλωσε τα μάτια και άνοιξε το στόμα να διαμαρτυρηθεί.

"Και νομίζω ότις η μεταμόρφωση δεν θα συμβεί μόνο σε μένα", πρόσθεσε η Άννα ευγενικά.

Παρόλη τη λογική αντιμετώπιση των πραγμάτων που της είχε διδάξει η σύντομη ζωή της, η Λίζελ ένιωσε να πνίγεται από καθαρό τρόμο.

"Τι εννοείς;" έσκουξε και πετάχτηκε όρθια.

"Εννοώ", είπε η Άννα, "πως το λικέρ που σου έδωσα να πιείς είναι φτιαγμένο από τα ίδια κίτρινα λουλούδια που μου χάρισαν τη δύναμη της μεταμόρφωσης. Εννοώ πως η μαγεία του λύκου, έτσι και επικληθεί για μια φορά, γίνεται κληρονομική. Εννοώ πως αυτό που η Θεά του Λυκότοπου προσφέρει πρέπει πράγματι να ξεπληρωθεί την ώρα του θανάτου - εκτός κι αν κάποια άλλη δεχθεί το χάρισμα".

Η Λίζελ, χωρίς να καταλαβαίνει ούτε και να πιστεύει απόλυτα τα όσα άκουγε, άρχισε να

ουρλιάζει. Η Άννα σηκώθηκε, άρπαξε την εγγονή της από τα μπράτσα και την ταρακούνησε μέχρι να ηρεμήσει. Όταν έπαψε, την έσπρωξε πίσω στην καρέκλα της.

"Και τώρα, ανόητη, κάθισε και μη μιλάς. Δεν έβαλα μέσα σου τίποτα που να μην σου ανήκει ήδη. Κοιτάξου σ' έναν καθρέφτη Κοίτα τα μαλλιά, τα μάτια και τα πανέμορφα δόντια σου. Δεν προτιμούσες πάντα τη νύχτα από τη μέρα; Δεν έμενες ξύπνια μέχρι το ξημέρωμα και δεν κοιμόσουν ως το μεσημέρι; Δεν αγαπάς το παγερό δάσος; Δεν σε γεμίζει με μια φοβισμένη ευχαρίστηση το ουρλιαχτό του λύκου; Για ποιο λόγο λες πως ο Λυκότοπος σου έστειλε για συνοδεία ένα ολόκληρο κοπάδι λύκους καθώς ερχόσουν προς τα εδώ; Νομίζεις πως θα γλίτωνες αν δεν ήσουν και συ μια από αυτούς;

Η Λίζελ έκλαιγε, χτυπώντας νευρικά το πόδι. Δεν μπορούσε να εκφράσει τα όσα ένιωθε. Προσπάθησε να σκεφτεί τον πατέρα της και τις μεγάλες αίθουσες χορού της πόλης. Προσπάθησε να σκεφτεί αν πίστευε στη μαγεία.

"Και τώρα, άκουσέ με", είπε κοφτά η Άννα, και η Λίζελ μείωσε τους λυγμούς της αρκετά για να ακούσει τα λόγια. "Απόψε είναι πανσέληνος, και η επαίτιος της νύχτας εκείνης, όταν χρόνια πριν έκανα τη συμφωνία μου με τη λύκαινα Θεά του βορρά. Έχω σοβαρούς λόγους να πιστεύω ότι δεν θα ζήσω άλλη χρονιά. Γι' αυτό, απόψε είναι η τελευταία μου ευκαιρία να βάλω εσένα στη θέση μου, σαν πιστή της. Κάτι τέτοιο θα με ελευθερώσει από αυτήν, καταλαβαίνεις; Μόλις καταπιείς τα λουλούδια και σε αναγνωρίσει, ανήκεις πια σ' αυτήν. Πεθαίνοντας, θα ξεφύγω από την εξουσία της που αλλιώς θα με έδενε σε αυτή τη γη με τη μορφή ενός άυλου λύκου. Μπορείς να με σώσεις, αλλά μπορείς και εσύ να σωθείς όταν θα έρθει η ώρα. Κάνε ένα παιδί. Θα είσαι αφέντρα εδώ. Μπορείς να προστάξεις οποιονδήποτε άνδρα να σε υπηρετήσει, και είσαι αρκετά όμορφη για να το κάνει πρόθυμα. Το δικό μου παιδί, η μάνα σου, δεν ήταν σαν κι εμένα. Δεν μπορούσα να την πείσω να έρθει να ζήσει μαζί μου.Βασανιζόμουν να βρω έναν τρόπο να την παρω με το μέρος μου, αλλά τελικά πέθανε. Σε σένα, όμως, διέκρινα από την πρώτη στιγμή τα σημάδια. Είσαι κατάλληλη για να πάρεις τη θέση μου. Και το παιδί σου μπορεί να πάρει τη δική σου".

"Είσαι απαίσια!" στρίγγλισε η Λίζελ.

Είχε την επιθυμία να γελάσει. Κάποιος άνοιξε τις πόρτες της σάλας. Το κανελλί φως έπεσε στη φωτιά και ξεθώριασε. Μια άλλη φωτιά, που έμοιαζε με παλιό μπρούτζο, έσβηνε ανάμεσα στα πεύκα. Ο ήλιος που έδυε.

Η Άννα βγήκε στο χιόνι.Στάθηκε για μια στιγμή, ψηλή και μεγαλόπρεπη μπροστά στον παράξενο ουρανό. Έμοιαζε με κομμάτι αυτού του τόπου και ίσως πράγματι να ήταν.

"Ελα!" γαύγισε. Ύστερα γύρισε, και βγήκε στο πάρκο.

Όλοι οι υπηρέτες φαίνονταν να έχουν μαζευτεί μέσα στην αίθουσα. Ήταν αμίλητοι, αλλά είχαν όλοι καρφωμένα τα βλέμματα πάνω στη Λίζελ. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Δεν ήξερε τί ένιωθε ή τι πίστευε. Ύστερα, ένας λύκος ούρλιαξε μέσα στο δάσος. Σήκωσε το κεφάλι της. Ξαφνικά αισθάνθηκε το κρύο, τη μαύρη σιωπή και είδε ένα πλατινένιο φεγγάρι, κόκκινα φαγοπότια και άγριους ύμνους, εραστές με μάτια στο χρώμα του υδράργυρου και το χιόνι να πατιέται κάτω από τα σκληρά πέλματα των τεσσάρων ποδιών της. Μια τεράστια, λευκή αίθουσα χορού άνοιξε μπροστά της και η σαμπάνια του παγωμένου αέρα της γέμισε το στόμα.

Ο Όμορφος είχε γονατίσει και φιλούσε την άκρη του κόκκινου μανδύα της. Εκείνη του χάιδεψε αφηρημένα το κεφάλι και όλοι οι υπηρέτες αναστέναξαν.

Σαν κληρονόμος της Άννας, θα έπρεπε να μένει πια στο δάσος, στον πύργο που θα γινόταν δικός της. Μπορούσε ακόμη και να επισκέπτεται την πόλη, αρκεί να επέστρεφε πίσω πριν το ηλιοβασίλεμμα.

Ο λύκος ούρλιαξε ξανά, γεμίζοντας τις φλέβες της με φωτιά και σηκώνοντας τις τρίχες της στο κρανίο. Έρριξε πίσω το κεφάλι. Ασφαλώς, ήταν όλα ανοησίες.

Βγήκε τρέχοντας, και ακολούθησε τη γιαγιά της έξω από την πύλη του κάστρου, στο Λυκότοπο.

Ο ΤΙΓΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

του Σερ Χιου Κλίφορντ

Η μεταμόρφωση ενός ανθρώπου σε ζώο δεν είναι κάτι που περιορίζεται στην ευρωπαϊκή παράδοση του λυκάνθρωπου. Υπάρχουν άνθρωποι-τζάγκουαρ στη Νότια Αμερική, άνθρωποι-λεοπαρδάλεις στην Αφρική και τιγράνθρωποι στη νοτιοανατολική Ασία. Μια λαϊκή παράδοση για έναν από τους τελευταίους μας περιγράφει ο Σερ Χιού Κλίφορντ, ένας Άγγλος ευγενής που έζησε στη Μαλαισία κατά τις πρώτες δεκαετίες του αιώνα μας και πρόλαβε πολλές από τις παραδόσεις οι οποίες - μαζί με τις περισσότερες τίγρεις - έχουν δυστυχώς χαθεί .

Θ.Μ.

Αν ρωτήσετε κάποιον από τους σοφούς της Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών για τη γνώμη του σχετικά μετο θέμα, θα σας πει πως η πίστη σε φαντάσματα, μάγους και τα παρόμοια υπήρχε σε όλες τις εποχές και σε κάθε χώρα και πως κάτι τέτοιο είναι από μόνο του αρκετό για να αποτελέσει ένδειξη της αλήθειας αυτών των φαινομένων.

Εγώ δεν μπορώ να αμφισβητήσω τη γνώμη τόσο σοφών ανθρώπων, αλλά αν είναι αλήθεια τα όσα λέγονται για τα φαντάσματα και τις μάγισσες, τότε το ίδιο θα πρέπει να ισχύει και για τους λυκάνθρωπους, τους τιγράνθρωπους και όλα τα άλλα μέλη αυτής της φριχτής οικογένειας.

Όπου υπάρχουν αγρίμια που τρέφονται με σάρκες ανθρώπων, εκεί βρίσκεται πάντα και η πίστη ότι τα πιο αιμοβόρα ανθρωποφάγα ζώα είναι στην πραγματικότητα άνθρωποι, οι οποίοι με τη βοήθεια της Μαύρης Τέχνης έχουν πάρει αυτή τη μορφή για να ικανοποιήσουν τη δίψα τους για αίμα.

Αυτή η πεποίθηση, η οποία προσπαθεί να εξηγήσει την εξαιρετική αγριότητα ενός ζώου αναζητώντας πίσω από αυτό ένα ανθρώπινο πλάσμα, φαίνεται να βασίζεται σε μια εξαιρετικά κυνική αντιμετώπιση της φυλής μας. Τόσο ο λευκός όσο και ο ερυθρόδερμος, τόσο ο κίτρινος όσο και ο μαύρος, ανεξάρτητα μεταξύ τους και χωρίς να δανειστούν την ιδέα ο ένας από τον άλλο, έδωσαντην ίδια εξήγηση σε παρόμοια φαινόμενα, αναγνωρίζοντας την αλήθεια της μαλαισιανής παροιμίας η οποία λέει ότι μοιάζουμε με τα ψάρια τομάν που κατασπαράζουν το ένα το άλλο.

Οι μορφωμένοι Ευρωπαίοι, οι οποίοι ζουν σε χώρες όπου ακόμη και η ίδια η Φύση είναι σημαδεμένη βαθιά από τον άνθρωπο, τείνουν να πιστεύουν πως η εποχή της δεισιδαιμονίας έχει περάσει ανεπιστρεπτί και έχει χαθεί στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Καμιά φορά τους ξυπνά από αυτές τις ιδέες ο βασανισμός μιας μάγισσας σε κάποιο ιρλανδέζικο καλύβι, αλλά ακόμη κι ένα τέτοιο γεγονός αδυνατεί να απαλλάξει το μυαλό τους από τις παγιωμένες τους απόψεις.

Η δυσκολία έγκειται στο ότι δεν μπορούν να απαλλαγούν από την ιδέα πως ο κόσμος κατοικείται από πολιτισμένους Ευρωπαίους όπως οι ίδιοι, και από μερικά ακόμη ασήμαντα πρόσωπα τα οποία δεν παίζουν κανένα ρόλο.

Γνωρίζουν, ασφαλώς, ότι από αριθμητική άποψη, είναι μια σταγόνα μέσα στον ωκεανό της

ανθρωπότητας, αλλά υπάρχει πιθανότητα να γνωρίζεις ένα πράγμα πολύ καλά και να μην το συνειδητοποιείς. Ετσι καταλήγουν σε μια λανθασμένη άποψη, κι αυτό επειδή η εποχή της δεισιδαιμονίας υπάρχει σήμερα τόσο έντονα, όσο υπήρχε και τα χρόνια που οι μάγισσες καίγονταν στις πυρές ή πνίγονταν στα ποτάμια της μεσαιωνικής Ευρώπης.

Στα απόμακρα τμήματα της Μαλαϊκής χερσονήσου, ο μεσαίωνας συνεχίζεται ακόμη με όλα τα συνακόλουθά του. Μαγεία και πονηρά πνεύματα, ξόρκια και ερωτικά φίλτρα, φυλαχτά και επικλήσεις, είναι μέσα στο μυαλό του ντόπιου τόσο αληθινά όσο και το θαύμα του ρυζιού που μεγαλώνει ή το μυστήριο της αναπαραγωγής των ειδών.

Αυτό θα πρέπει να το αποδεχθεί κανείς όχι σαν απλή θεωρία αλλά σαν γεγονός, αν θέλει να κατανοήσει απόλυτα την ντόπια άποψη για τη ζωή και τον κόσμο. Οι θρύλοι για το υπερφυσικό προκαλούν το ενδιαφέρον και το φόβο των Μαλαιών, αλλά όχι την έκπληξη.

Ο κάθε Μαλαίος ξέρει πως παράξενα πράγματα έχουν συμβεί κατά το παρελθόν και επαναλαμβάνονται καθημερινά σήμερα στους ίδιους και τους συντοπίτες τους.

Μερικούς τους χτυπά η αστραπή, ενώ άλλοι γλιτώνουν ανέγγιχτοι. Κατά τον ίδιο τρόπο, μερικοί έχουν παράξενες και υπερκόσμιες εμπειρίες, ενώ κάποιοι άλλοι ζουν και πεθαίνουν χωρίς να συναντήσουν το υπερφυσικό. Οι δύο

περιπτώσεις στο μυαλό ενός Μαλαίου είναι απόλυτα παράλληλες.

Έτσι, η ύπαρξη του μαλαισιανού τιγράνθρωπου είναι για τους ιθαγενείς γεγονός και όχι μια απλή δοξασία. Ο Μαλαίος γνωρίζει πως είναι αλήθεια. Αποδείξεις, αν χρειαστεί, υπάρχουν πολλές. Μαρτυρίες από στόματα ανθρώπων τόσο νηφάλιων και σοβαρών, ώστε σε κάποιο δικαστήριο θα μπορούσαν να πείσουν και τους πιο επιφυλακτικούς ενόρκους και να καταδικάσουν σε θάνατο τον πιο αθώο κατηγορούμενο.

Οι Μαλαίοι γνωρίζουν καλά πώς ο Χατζί Αμπνταλλάχ, κάτοικος του μικρού κρατιδίου Κορίντσι στη Σουμάτρα, βρέθηκε γυμνός μέσα σε μια παγίδα για τίγρεις, και στη συνέχεια εξαγόρασε την ελευθερία του με τίμημα τα βουβάλια που είχε σκοτώσει όσο τριγυρνούσε με τη μορφή ζώου.

Έχουν δει αμέτρητους άνδρες της φυλής των Κορίντσι να ξερνούν φτερά αφότου είχαν καταβροχθίσει πουλερικά με τη μορφή τίγρεων, και άλλους, από την ίδια φυλή, των οποίων τα ρούχα και τα σακκίδια βρέθηκαν αφημένα σε σύδεντρα από τα οποία είχαν ξεπροβάλλει τίγρεις.

Όλα αυτά, οι Μαλαίοι γνωρίζουν πως έχουν συμβεί κατά το παρελθόν και συμβαίνουν και σήμερα στη χώρα τους. Έτσι, οι κενές διαβεβαιώσεις των φωτισμένων Ευρωπαίων πως δεν υπάρχουν τιγράνθρωποι αντιμετωπίζονται με απόρριψη ανάμικτη με περιφρόνηση.

Η Κοιλάδα Σλιμ κείτεται ανάμεσα στους λόφους που χωρίζουν το Παχάνγκ από το Πέρακ και κατοικείται από Μαλαίους διάφορων φυλών. Ράουας και Μενανγκαμπάους από τη Σουμάτρα, ανθρώπους με μεγαλόστομους τίτλους με τους οποίους προσπαθούν να κρύψουν την άθλια φτώχεια τους. Άνδρες της φυλής των Πέρακ, που εξορύσσουν ψευδάργυρο ή εξασκούν επιτήδεια το εμπόριο. Πρόσφυγες από το Παχάνγκ που έχουν εγκατασταθεί στην περιοχή. Και όλα τα αποβράσματα από τη Σουμάτρα, την Ιάβα και τη Χερσόνησο.

Σε αυτόν τον τόπο άκουσα την ακόλουθη ιστορία για έναν τιγράνθρωπο, που την διηγήθηκε ο Πενγκούλου Ματ Σαλέχ, ο οποίος ήταν τότε, και ίσως είναι ακόμη, φύλαρχος σε εκείνο το πολύμορφο πλήθος.

Στην Κοιλάδα Σλιμ ήρθε πριν από χρόνια ένας έμπορος ονόματι Χατζί Άλι, και οι δυο γιοι του, ο Αμπντουραχμάν και ο Αμπάς. Ήρθαν όπως και όλοι οι όμοιοί τους, φορτωμένοι με βαριές στίβες από σαρόνγκ - όπως ονομάζουν οι ντόπιοι το ρούχο που τους τυλίγει τη μέση προχωρώντας ο ένας πίσω από τον άλλον μέσα από δάση και χωριά, διαλαλώντας τις πραμάτειες τους στους κάτοικους της κοιλάδας.

Παρόλο, όμως, που είχαν πάει για να πουλήσουν εμπορεύματα, έμειναν αρκετό καιρό αφότου οι πραμάτειες τους εξαντλήθηκαν, επειδή το μέρος άρεσε ιδιαίτερα στον Χατζί Άλι.

Τελικά αγόρασε ένα κτήμα και άρχισε να καλλιεργεί μαζί με τους γιους του κακάο και ρύζι.

Ήταν άτομα ήσυχα και ευγενικά.

Σχεδόν κάθε Παρασκευή πήγαιναν στο τζαμί να προσευχηθούν και,καθώς ήταν πλούσιοι και καλοζωισμένοι, γρήγορα κέρδισαν την εκτίμηση των πιο φτωχών γειτόνων τους. Όταν, λοιπόν, κάποια στιγμή ο Χατζί Άλι ανακοίνωσε πως επιθυμούσε να βρει μια σύζυγο, στα τριγύρω χωριά όλοι οι γονείς που είχαν κορίτσια της παντρειάς ξεσηκώθηκαν ποιος θα πρωτοπρολάβει.

Έτσι, παρόλο που είχε περάσει προ πολλού το άνθος της νιότης του, ο Χατζί Άλι είχε να διαλέξει ανάμεσα σε πολλές υποψήφιες νύφες.

Το κορίτσι που διάλεξε τελικά ήταν η Πατίμα, κόρη φτωχών γονιών που ζούσαν σε ένα κοντινό χωριό. Ήταν μια χαριτωμένη κοπέλλα, αφράτη και στρουμπουλή, ανοιχτόχρωμη και ευδιάθετη, με πρόθυμα δάχτυλα για να εξυπηρετήσει έναν σύζυγο.

Το γαμήλιο τίμημα πληρώθηκε, ένα φαγοπότι αντάξιο του πλούτου του Χατζί Άλι έγινε για να γιορταστεί το γεγονός, και μετά από ένα αξιοπρεπές χρονικό διάστημα η νύφη μεταφέρθηκε στο σπίτι του συζύγου της, ανάμεσα στις χουρμαδιές και τους οπωρώνες.

Αυτό ερχόταν σε αντίθεση με το έθιμο της περιοχής, γιατί στους Μαλαίους ο σύζυγος μένει συνήθως στο σπίτι του πεθερού για ένα μεγάλο διάστημα μετά το γάμο.

Όμως,ο Χατζί Άλι είχε ένα πολύ όμορφο καινούριο σπίτι, με σοβατισμένους τοίχους και καλοφτιαγμένη καλαμένια σκεπή. Επιπλέον,είχε παντρευτεί την κόρη ενός φτωχού, και έτσι μπορούσε να υπαγορεύει τους δικούς του όρους σ' αυτήν και τους γονείς της.

Η κοπέλα τον ακολούθησε με αρκετή προθυμία, επειδή αντάλασσε τη φτώχεια με τα πλούτη, μια άθλια τρώγλη με ένα όμορφο σπίτι, και γονείς που την έβαζαν για δουλειά από το πρωί μέχρι το βράδυ με έναν σύζυγο που έμοιαζε ευγενικός, γενναιόδωρος και ανεκτικός.

Ωστόσο, τρεις ημέρες αργότερα, βρέθηκε να χτυπά απελπισμένα την πόρτα των γονιών της την ώρα της αυγής. Έτρεμε σύγκορμη, τα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα, τα ρούχα της μουλιασμένα από την πρωινή δροσιά της ζούγκλας και τα μάτια της γουρλωμένα από τον τρόμο.

Η ιστορία της - η πρώτη πράξη του δράματος στην ιστορία του τιγράνθρωπου - έχει περίπου ως εξής, αν και δεν θα προσπαθήσω να αναπαραστήσω τα λόγια της και τον τρόπο με τον οποίο τα ψέλλισε στους έκπληκτους γονείς της.

Είχε πάει στο σπίτι όπου ο Χατζί Άλι ζούσε με τους δυο γιους του, και όλοι της είχαν φερθεί με μεγάλη ευγένεια και καλοσύνη.

Την πρώτη μέρα δεν μαγείρεψε σωστά το ρύζι, αλλά παρόλο που οι δυο νεαροί

παραπονέθηκαν, ο Χατζί Άλι δεν της είπε κουβέντα, ενώ εκείνη περίμενε το ξύλο που συνήθως έτρωγαν οι περισσότερες σύζυγοι σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Δεν είχε κανένα παράπονο από τη συμπεριφορά του συζύγου της αλλά, σύμφωνα με τα ίδια τα λόγια της, στο εξής προτιμούσε "να την κρεμάσουν, να την πουλήσουν, να την κάψουν και να την πνίξουν", αλλά ποτέ ξανά δεν θα επέστρεφε στο σπίτι κάποιου που τη νύχτα μεταμορφωνόταν σε τίγρη!

Κάθε απόγευμα, μετά την απογευματινή προσευχή, ο Χατζί Άλι εγκατέλειπε με κάποια πρόφαση το σπίτι και δεν γύριζε παρά μόνο λίγο πριν την αυγή.

Τις δυο πρώτες φορές η Πατίμα δεν κατάλαβε την επιστροφή του παρά μόνο αφού αυτός είχε πλαγιάσει δίπλα της, αλλά το τρίτο βράδι έμεινε ξύπνια μέχρι τη στιγμή που ένας θόρυβος την ειδοποίησε πως ο σύζυγός της επέστρεφε.

Τρέχοντας, ξαμπάρωσε την πόρτα την οποία είχε ασφαλίσει όταν ο Αμπντουραχμάν και ο Αμπάς είχαν πέσει για ύπνο.

Το φεγγάρι ήταν πίσω από ένα σύννεφο, και το φως που έρριχνε ήταν λιγοστό, αλλά η Πατίμα είδε αρκετά καθαρά το θέαμα που την τρέλανε από το φόβο.

Στο τελευταίο σκαλί της ανεμόσκαλας η οποία, όπως σε όλα τα σπίτια των Μαλαίων, οδηγούσε από το έδαφος μέχρι το κατώφλι της

πόρτας, ακουμπούσε το κεφάλι μιας μεγάλης τίγρης. Η Πατίμα μπορούσε να διακρίνει τις μαύρες λουρίδες που σημάδευαν το τομάρι της, τα σηκωμένα μουστάκια, τα μακριά σουβλερά δόντια και το αγριωπό πράσινο φως μέσα στα μάτια του ζώου.

Ένα στρογγυλό πέλμα με μισοκρυμμένα γαμψά νύχια ακουμπούσε πάνω στο ξύλινο σκαλί, και το κάτω μέρος του σώματος ήταν τόσο δυσανάλογα κοντό, ώστε στην κοπέλα φάνηκε σαν σώμα ανθρώπου.

Η Πατίμα παρατηρούσε την τίγρη από μιαν απόσταση μισού μέτρου, επειδή ήταν πολύ παραλυμένη από το φόβο για να κινηθεί ή να φωνάξει. Καθώς κοιτούσε, το πλάσμα από κάτω της άρχισε να μεταμορφώνεται.

Αργά, όπως κανείς βλέπει ένα κυματάκι να διατρέχει την επιφάνεια μιας ήρεμης λίμνης, το κεφάλι της τίγρης μεταλλάχτηκε, μέχρι που η έντρομη κοπέλα είδε το πρόσωπο του συζύγου της να αναδύεται μέσα από αυτό του ζώου όπως το πρόσωπο ενός βουτηχτή αναδύεται στην επιφάνεια του νερού.

Την άλλη στιγμή, και ενώ ο Χατζί Άλι έμπαινε στο σπίτι, η παγωμάρα που την είχε καταλάβει έσπασε. Το πρώτο πράγμα που έκανε η κοπέλα μόλις ξαναβρήκε τη δύναμή της ήταν να περάσει βιαστικά δίπλα από το σύζυγό της, να πηδήσει έξω από το σπίτι, και να χωθεί τρέχοντας στη ζούγκλα που περιτριγύριζε το κτήμα.

Οι Μαλαίοι αποφεύγουν να διασχίζουν μόνοι τους τη ζούγκλα, ακόμα κι αν είναι καταμεσήμερο. Κάτω από φυσιολογικές συνθήκες, μια μοναχική γυναίκα δεν θα σκεφτόταν ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο. Όμως η Πατίμα, αν και ήταν ολομόναχη και η μέρα δεν είχε ακόμη ξημερώσει, προτίμησε τα σκοτεινά βάθη της ζούγκλας από το σπίτι του τιγράνθρωπου συζύγου της.

Τα ρούχα και η σάρκα της σκίστηκαν πάνω στα αγκάθια, τα πόδια της έμπλεξαν στις κλιματσίδες που σέρνονταν στο έδαφος και παραπάτησαν πάνω σε μισοθαμμένα κούτσουρα. Το δέρμα και τα μαλλιά της μούσκεψαν από τη δροσιά που άφηναν επάνω τους τα φύλλα των δέντρων και των θάμνων.

Λίγο πριν ξημερώσει, έφτασε όπως ήδη περιέγραψα στο σπίτι του πατέρα της και εκεί διηγήθηκε τα παράξενα συμβάντα.

Η ιστορία διαδόθηκε πολύ γρήγορα στα χωριά. Όσοι γονείς είχαν κορίτσια της παντρειάς και είχαν απογοητευτεί από την επιλογή του Χατζί Άλι, ήταν καταχαρούμενοι και δεν παρέλειπαν να τονίζουν στον πατέρα και τη μητέρα της Πατίμα ότι πάντα σκέφτονταν πως κάτι ύποπτο συνέβαινε με αυτόν τον ξωμερίτη.

Ο Χατζί Άλι δεν έκανε καμιά προσπάθεια να ξαναπάρει πίσω τη γυναίκα του και οι γείτονες, βγάζοντας συμπεράσματα από τη συμπεριφορά του, άρχισαν να αποφεύγουν αυτόν και τους

γιους του μέχρι που τους ανάγκασαν να ζουν σε απόλυτη σχεδόν απομόνωση.

Όμως,το δράμα του τιγράνθρωπου επρόκειτο να έχει και μια τελευταία πράξη.

Μια νύχτα, ένας υγιής νεαρός νεροβούβαλος, ιδιοκτησία του προεστού Πενγκούλου Ματ Σαλέχ, σκοτώθηκε από τίγρη.

Ο Σαλέχ, χωρίς να πει κουβέντα σε κανέναν, κατασκεύασε μιαν έξυπνη παγίδα πάνω από το κουφάρι. Ένα σκοινί ένωνε τη σκανδάλη ενός τουφεκιού με το σκοτωμένο ζώο και έτσι, αν η τίγρη επέστρεφε για να συνεχίσει το γεύμα της, αναπόφευκτα θα πληγωνόταν ή θα σκοτωνόταν από τα σκάγια του στημένου όπλου.

Το άλλο βράδυ, ένας ηχηρός πυροβολισμός έσπασε την ησυχία της νύχτας δύο ώρες πριν την αυγή. Ο Πενγκούλου Πατ Σαλέχ κατάλαβε πως κάποιο ζώο είχε πέσει στην παγίδα. Κατά πάσα πιθανότητα ήταν η τίγρη, αλλά ο προεστός έκρινε πως, αν ήταν μόνο πληγωμένη, θα ήταν πολύ επικίνδυνη, και έτσι κάθισε να περιμένει μέχρι το πρωί.

Στα χωριά της Μαλαισίας όλες οι εργασίες ξεκινούν αμέσως μετά το ξημέρωμα. Μόλις υπάρχει αρκετό φως για να μπορεί κάποιοςνα δει πού πατάει, όλες οι πόρτες ανοίγουν και οι κάτοικοι του χωριού βγαίνουν έξω, τυλιγμένοι μέχρι το σαγόνι με τα σαρόνγκ τους.

Ο καθένας κατεβαίνει στο ποτάμι για να κάνει

την πρωινή προσευχή ή στέκεται ακίνητος στην όχθη, κοιτάζοντας ληθαργικά τη ζούγκλα.

Οι γυναίκες βγαίνουν από τα σπίτια σε ομάδες των τριών ή τεσσάρων, ακολουθούμενες από ένα συρφετό παιδιών. Κουβαλούν στα χέρια αρμαθιές από νεροκολοκύθες για να τις γεμίσουν με νερό στο ποτάμι.

Μόνο όταν ο ήλιος σηκωθεί και οι πρωινές προσευχές έχουν τελειώσει, η νύστα φεύγει από τα βαρυμένα βλέφαρα και οι κάτοικοι του χωριού αρχίζουν τις δουλειές της ημέρας.

Εκείνη την ώρα, ο Πενγκούλου Πατ Σαλέχ και οι υπηρέτες του άρχισαν να ακολουθούν τα ίχνη της πληγωμένης τίγρης. Ήταν εύκολο να τα βρουν, επειδή κατά τα φαινόμενα,το ζώο στηριζόταν μόνο στα τρία πόδια, κι έσερε το ένα από τα πίσω αχρηστευμένο. Σε ορισμένα, σημεία, μάλιστα, μια λιμνούλα πηγμένο αίμα διακρινόταν κόκκινη ανάμεσα στα υγρά φύλλα και χορτάρια.

Παρόλα αυτά, ο Πενγκούλου και οι άνθρωποί του ακολουθούσαν αργά και με προσοχή. Γνώριζαν πως μια πληγωμένη τίγρη δεν είναι ένα πλάσμα με το οποίο μπορείς να παίξεις και πως, ακόμη και με τρία μόνο πόδια μπορούσε να πάρει πολλούς ανθρώπους μαζί της στη χώρα των σκιών.

Τα ίχνη οδήγησαν από το σύδεντρο όπου βρισκόταν ο νεκρός βούβαλος μέχρι μια ζώνη πυκνής βλάστησης η οποία ξεκινούσε από την

όχθη του ποταμού και έφταγε έως τη Καάλα Στιν Λάμα, σε μια απόσταση πέντε ή έξι μιλίων.

Η τίγρη είχε ακολουθήσει το ποτάμι αντίθετα στο ρεύμα του, και μισό μίλι πιο πάνω βγήκε σ' ένα στενό μονοπάτι.

Όταν οι κυνηγοί έφτασαν εκεί, ο Πενγκούλου Ματ Σαλέχ είπε στους υπόλοιπους:

"Ξέρετε πού οδηγεί αυτό το μονοπάτι, αδελφοί μου;"

Οι άλλοι ένευσαν, αλλά δεν έβγαλαν άχνα. Φαίνονταν ανήσυχοι και φοβισμένοι.

"Λοιπόν, τι λέτε;" συνέχισε ο Πενγκούλου. "Να συνεχίσουμε στο μονοπάτι;"

"Ό,τι πεις εσύ, Πενγκούλου", απάντησε ο πιο ηλικιωμένος της ομάδας, για λογαριασμό των συντρόφων του. "Θα σε ακολουθήσουμε όπου κι αν πας".

"Ωραία, λοιπόν", είπε ο Πενγκούλου. "Πάμε".

Τίποτα άλλο δεν ειπώθηκε μετά από αυτή την ανταλλαγή των ψιθύρων και η ομάδα ξανάρχισε να ακουλουθεί τα ίχνη με διπλή προσοχή.

Το στενό μονοπάτι που ακολούθησε η πληγωμένη τίγρη οδήγησε πάλι προς την όχθη του ποταμού και τελικά διέκριναν μπροστά τους έναν ψηλό φράχτη από μπαμπού που περιτριγύριζε μια κατοικία.

"Κοιτάξτε!" είπε ο Πενγκούλου Ματ Σαλέχ, δείχνοντας στους άλλους.

Η ομάδα συνέχισε, ακολουθώντας τα ίχνη της τίγρης και τις πιτσιλιές του αίματος που τους

οδήγησαν στην πύλη του φράχτη και από εκεί στο λαμάν, δηλαδή τον ανοιχτό χώρο μπροστά στο σπίτι.

Εκεί ανακάλυψαν ένα σημείο όπου τα μακρόστενα φύλλα του χορταριού λαλάνγκ είχαν συνθλιφτεί από την πτώση κάποιου μεγάλου βάρους. Στο ίδιο σημείο υπήρχε μια πραγματική λίμνη αίματος και εκεί κατέληγαν οι πατημασιές της κουτσαμένης τίγρης. Από εκεί απομακρύνονταν μόνο ανθρώπινες πατημασιές.

"Κοιτάξτε!" ξανάπε ο Πενγκούλου Ματ Σαλέχ. "Ελάτε, ας ανεβούμε στο σπίτι".

Με αυτά τα λόγια, ανέβηκε τη σκάλα που οδηγούσε στο σπίτι του Χατζί Άλι και των γιών του και απ' όπου η Πατίμα το είχε σκάσει πριν δύο μήνες με τρόμο στα μάτια και μια αλλόκοτη ιστορία στα τρεμάμενα χείλη της.

Ο Πενγκούλου και οι άνθρωποί του βρήκαν τον Αμπάς να κάθεται σταυροπόδι στο εξωτερικό δωμάτιο και να τρίβει πιπέρι. Οι επισκέπτες κάθισαν ανακούρκουδα στα στρωσίδια και, όταν οι καθιερωμένοι χαιρετισμοί τέλειωσαν, ο Πενγκούλου Ματ Σαλέχ είπε:

"Ήρθα για να δω τον πατέρα σου. Είναι εδώ;"

"Εδώ είναι", απάντησε λακωνικά ο Αμπάς.

"Τότε, ειδοποίησέ τον πως θέλω να του μιλήσω".

"Ο πατέρας μου είναι άρρωστος", είπε ο Αμπάς, σμίγοντας τα φρύδια, και στο άκουσμα αυτής της φράσης ένα τρέμουλο διαπέρασε

όλους τους υπηρέτες του Πενγκούλου.

"Τι είναι αυτή η λιμνούλα αίματος στο λαλάνγκ μπροστά στο σπίτι σας;" ρώτησε ο Πενγκούλου δήθεν αδιάφορα, μετά από μια μικρή παύση.

"Χθες σφάξαμε μια κατσίκα", απάντησε ο Αμπάς.

"Έχεις το τομάρι της, Αμπάς; " ρώτησε ο Πενγκούλου."Επιδιορθώνω τα τύμπανά μου και θα ήθελα να το αγοράσω".

"Το δέρμα ήταν ψωριασμένο και το πετάξαμε στο ποτάμι", είπε ο Αμπάς.

"Από τι υποφέρει ο πατέρας σου;" επέμεινε ο Πενγκούλου.

"Είναι άρρωστος", ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή πίσω από τον μπερντέ που οδηγούσε στο εσωτερικό του σπιτιού.

Αυτός που μίλησε ήταν ο Αμπντουραχμάν, ο μεγαλύτερος από τους γιους του Χατζί Άλι. Κρατούσε στο χέρι ένα σπαθί και το πρόσωπό του είχε μια πολύ απειλητική έκφραση καθώς μιλούσε με τη βαρειά προφορά των Κορίντσι.

"Είναι άρρωστος και οι φωνές σας τον ενοχλούν, Πενγκούλου", συνέχισε. "Θέλει να ησυχάσει και να κοιμηθεί. Φύγε από το σπίτι, επειδή δεν μπορεί να σου μιλήσει. Άκου τα λόγια μου".

Η συμπεριφορά του Αμπντουραχμάν και τα λόγια του, τα οποία ήταν ταυτόχρονα απότομα και απειλητικά, έδειξαν στον Πενγκούλου πως θα

έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα στην αιματοχυσία ή τη βιαστική υποχώρηση. Ήταν ένας φιλήσυχος γέρος και έπαιρνε μηνιαίο μισθό από την κυβέρνηση του Πέρακ. Επιπλέον, ήξερε πως οι λευκοί άνθρωποι που όριζαν τις τύχες του Πέρακ δεν αγαπούσαν τις αιματοχυσίες και τις ανθρωποκτονίες, ακόμη κι αν αυτός που σκοτωνόταν ήταν μάγος ή γιος μάγου. Έτσι, αποφάσισε να υποχωρήσει.

Καθώς κατέβαιναν τα σκαλιά, ο Ματ Τακίρ, ένας από τους άνδρες του Πενγκούλου, τον τράβηξε από το μανίκι και του έδειξε κάτω από το σπίτι.

Ακριβώς κάτω από το σημείο όπου βρισκόταν το εσωτερικό δωμάτιο μέσα στο οποίο υποτίθεται πως ο Χατζί Άλι ήταν ξαπλωμένος και άρρωστος, το έδαφος, σε μια αρκετά μεγάλη περιφέρεια είχε βαφτεί κόκκινο.

Τα πατώματα των σπιτιών στη Μαλαισία είναι φτιαγμένα από κλαδιά ή μπαμπού δεμένα παράλληλα μεταξύ τους και με αρκετά ανοίγματα ανάμεσά τους. Αυτό είναι πολύ βολικό, επειδή όλο το έδαφος κάτω από το σπίτι μπορεί να χρησιμεύει σαν οχετός και σκουπιδότοπος.

Ο κόκκινος λεκές έμοιαζε με αίμα, αίμα που είχε χυθεί από κάποιον μέσα στο σπίτι και του οποίου η πληγή είχε πρόσφατα καθαριστεί και επιδεθεί. Θα μπορούσε βέβαια να είναι και ο κόκκινος χυμός του μπέτελ, αλλά σπάνια οι λεκέδες του απλώνονται σε τόση έκταση.

Ό,τι κι αν ήταν, ο Πενγκούλου και οι άνδρες του δεν είχαν την ευκαιρία να το εξετάσουν από πιο κοντά, επειδή ο Αμπντουραχμάν και ο Αμπάς τους ακολούθησαν μέχρι το φράχτη και έκλεισαν την πόρτα πίσω τους.

Ο Πενγκούλου πήγε και διηγήθηκε την ιστορία στον τοπικό διοικητή, τον λευκό, ο οποίος είχε την ευθύνη για την Κοιλάδα του Σλιμ. Τον επισκέφθηκε με μεγάλη επιφύλαξη, επειδή οι Ευρωπαίοι πάντα δείχνουν δυσπιστία σε τέτοιες ιστορίες.

Όταν ξαναγύρισε στο χωριό μερικές μέρες αργότερα και μάλλον δυσαρεστημένος, έμαθε πως ο Χατζί Άλι και οι γιοι του είχαν εξαφανιστεί. Είχαν φύγει μια σκοτεινή νύχτα, χωρίς κανείς να αντιληφθεί τη βιαστική αναχώρησή τους.

Δεν είχαν μείνει καν για να θερίσουν την έτοιμη σοδειά τους, να πουλήσουν το σπίτι ή να γυρέψουν χρήματα από τους οφειλέτες τους.

Αυτό είναι ένα βεβαιωμένο γεγονός, και κανείς από όσους γνωρίζουν ποιο είναι το πάθος για το χρήμα και τη γη που φωλιάζει στην καρδιά κάθε Μαλαίου, δεν μπορεί παρά να θεωρήσει αυτή την ενέργεια σαν το πιο αξιοπερίεργο σημείο της ιστορίας.

Για το μυαλό του Ευρωπαίου, υπάρχει μια μόνον πιθανή εξήγηση:

Ο Χατζί Άλι και οι γιοί του έπεσαν θύματα

των υπόλοιπων χωριανών, οι οποίοι και σκαρφίστηκαν την ιστορία για να δικαιολογήσουν την εξαφάνισή τους.

Η εξήγηση αυτή μπορεί να είναι έξυπνη και ικανοποιητική, και να φανερώνει μια βαθιά γνώση της ανθρώπινης φύσης.

Εγώ προσωπικά θα ήμουν πρόθυμος να τη δεχτώ, αν ο Χατζί Άλι και οι γιοι του δεν εμφανίζονταν σε ένα άλλο μέρος της χερσονήσου μερικούς μήνες αργότερα. Δεν έχουν τίποτα που να τους ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους Μαλαίους, μόνο που ο Χατζί Άλι είναι... κουτσός από το ένα πόδι!..

ΤΟ ΛΥΚΟΤΟΜΑΡΟ

του Θωμά Μαστακούρη

Αυτό είναι το τελευταίο διήγημα μου με τον Θόρντις, το ρουνικό μάγο που γνωρίσατε στις ανθολογίες Νο 22 και 27. Τον αγάπησα περισσότερο από όλους τους μέχρι τώρα ήρωές μου, αλλά όλα έχουν κάποτε ένα τέλος. Αυτό δεν σημαίνει πως χάνονται, αλλά απλά ότι αλλάζουν μορφή, αν και η ουσία τους παραμένει η ίδια. Ελπίζω στο τέλος της ιστορίας να νιώσετε την ίδια κάθαρση όπως κι εγώ.

Θ.Μ.

Το αιώνιο σούρουπο του Αλφχάιμ φώτιζε τον αέρα με ένα παράξενο θαμπό φως, κάνοντας τους κόκκους της γύρης που αιωρούνταν στον αέρα να μοιάζουν σαν να κολυμπούσαν μέσα σε μέλι.

Ο Θόρντις κοίταζε γύρω του εκστατικός. Πέντε χρόνια στο Αλφχάιμ δεν ήταν αρκετά για να συνηθίσουν τα μάτια του στο μεγαλείο αυτού το τόπου.

Τα πάντα ολόγυρα του έσφιζαν από ζωή. Κάθε φύλλο είχε το δική του απόχρωση του πράσινου και κάθε λουλούδι το δικό του ξεχωριστό σχήμα.

Καβάλα σε ένα παράξενο άλογο με πολύ μακρύ λαιμό και σκούρα μπλε μάτια, κυνηγούσε μαζί με δυο νεαρά ξωτικά, τον Ανόριον και τον Βιρτάλ, ένα αλλόκοτο ζώο εκείνου του κόσμου, μια διασταύρωση ανάμεσα σε ελάφι και αγριοβούβαλο.

Δεν το κυνηγούσαν για να το σκοτώσουν - οι άνθρωποι είχαν μάθει από τα ξωτικά να τρώνε ελάχιστο κρέας - αλλά μόνο για τη χαρά του κυνηγιού.

Κρατούσαν τα μακριά κλωνάρια ενός λουλουδιού που έμοιαζε με μεγάλη μπάλα γύρης. Σκοπός του κυνηγιού ήταν ποιος θα βάψει περισσότερες φορές το μαύρο χοντρό δέρμα του ζώου με τη γύρη του λουλουδιού, αποφεύγοντας ασφαλώς τα επικίνδυνα κοφτερά του κέρατα.

Το παιχνίδι είχε κρατήσει ήδη δύο ώρες, και ο Θόρντις ήταν ιδρωμένος και κατακόκκινος από την προσπάθεια. Αντίθετα, τα δύο ξωτικά, αέρινα και ανάλαφρα, φαίνονταν σαν να είχαν ξεκινήσει το κυνήγι εκείνη τη στιγμή.

Ξαφνικά, ο Ανόριον τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του και φάνηκε να μυρίζει τον αέρα με τη λεπτή, ανασηκωμένη μύτη του. Τα ημιδιάφανα ρουθούνια ανοιγόκλεισαν και τα σχιστά λοξά μάτια κοίταξαν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση του δάσους.

Ο Θόρντις ένιωσε ένα μαύρο πέπλο να πέφτει πάνω στη ψυχή του, καθώς συνειδητοποιούσε πως το ξωτικό κοιτούσε προς την πλευρά του Φρέιλαντ, του χωριού των ανθρώπων.

"Ανόριον, τι συμβαίνει;" είπε κατάχλωμος ο Θόρντις.

Ο Βιρτάλ, το δεύτερο ξωτικό, απάντησε για λογαριασμό του φίλου του:

"Μυρωδιά θανάτου..." ψιθύρισε στη γλώσσα που έμοιαζε με κελάρυσμα ρυακιού. "Μυρωδιά ανθρώπων..."

Την επόμενη στιγμή, ο Θόρντις διέκρινε ένα αχνό σύννεφο μαύρου καπνού να ξεχωρίζει μέσα

στο μισόφωτο του αιώνιου δειλινού του Αλφχάιμ.

"Αρνόρα!" ούρλιαξε, και χτύπησε με όλη του τη δύναμη τις φτέρνες στα πλευρά του αλόγου.

Ακολουθούμενος από τα δυο ξωτικά, άρχισε να καλπάζει προς το Φρέιλαντ.

Το θέαμα που αντίκρυσε μπροστά του ήταν φοβερό. Πυκνός μαύρος καπνός υψώνονταν από τα φλεγόμενα σπίτια, ενώ παντού υπήρχαν σκορπισμένα πτώματα ανθρώπων κάθε φύλου και ηλικίας.

Ήταν τα πτώματα των συγχωριανών του. Λαχανιασμένος σαν το ζώο που πριν λίγο κυνηγούσε, έτρεξε παραπατώντας προς την καλύβα που είχε χτίσει για αυτόν και την Αρνόρα στην άκρη του χωριού.

Η σκεπή της καλύβας καιγόταν, αλλά μια γρήγορη ματιά στο εσωτερικό της του έδειξε πως ήταν άδεια.

Για μια στιγμή, η καρδιά του γέμισε ελπίδα.

Η Αρνόρα έλειπε όταν είχε γίνει η επίθεση. Ίσως είχε πάει στο ποτάμι για νερό ή...

Το μάτι του έπεσε πάνω σε ένα κομμάτι λευκό πανί που προεξείχε πίσω από τον κορμό ενός δέντρου, λίγα βήματα πιο πέρα από το σπίτι. Έτρεξε προς τα εκεί.

Η Αρνόρα ήταν ακουμπισμένη με την πλάτη πάνω στον κορμό. Η άκρη του φορέματός της που είχε δει ήταν το μοναδικό σημείο που δεν

ήταν μουσκεμένο στο αίμα από μια μεγάλη πληγή στο στήθος της. Στο άτονο χέρι της κρατούσε ένα μακρύ κυνηγετικό μαχαίρι.

Το στόμα του άνοιξε για να φωνάξει, αλλά καμιά φωνή δεν βγήκε από τα πνευμόνια του. Έπεσε στα γόνατα δίπλα της.

Η νεαρή γυναίκα άνοιξε τα μεγάλα εκφραστικά μάτια της, που τα θάμπωνε ήδη η γυαλάδα του θανάτου.

"Θόρντις..." ψιθύρισε. "Ήξερα πως θα προλάβαινες..."

"Αρνόρα! Αγαπημένη μου Αρνόρα, ποιος τα έκανε όλα αυτά;"

Η κοπέλα προσπάθησε να μιλήσει, αλλά στην αρχή μόνο ένα ρυάκι αίμα βγήκε από τα άχρωμα χείλη της.

"Ο δύστυχος Όλβιρ είχε επιθυμήσει τόσο πολύ την οικογένειά του..." κατάφερε τελικά να πει. "...θυμάσαι; Οι δικοί του είχαν προτιμήσει να μείνουν και να βαφτιστούν..."

"Χρησιμοποίησε το Κέρας του Θόρκελ Χάλσον!" ψέλλισε ο Θόρντις. "Άνοιξε τις πύλες των κόσμων!.."

Η Αρνόρα ένευσε κουρασμένα:

"Φαίνεται ότι ο Αμβρόσιος δεν έπαψε ποτέ να περιμένει... Οι άνδρες του συνέλαβαν τον Όλβιρ όταν έφτασε στο χωριό και τον κρέμασαν μαζί με τους δύστυχους χριστιανούς που τον έκρυβαν, αφού πρώτα τον ανάγκασαν να τους εξηγήσει πώς βρέθηκε εκεί... Ύστερα, ο Αμβρόσιος χρησιμοποίησε το κέρας για να περάσει τους

στρατιώτες του στο Αλφχάιμ... Η επίθεση ήρθε ξαφνικά... Δεν είχαμε καιρό να αμυνθούμε..."

Εδώ η κοπέλα χαμογέλασε με μια σκληρή ικανοποίηση:

"Σκότωσα δυο στρατιώτες πριν χτυπηθώ... Στη Βαλχάλλα δεν θα είσαι μόνος..."

"Όχι, αγαπημένη μου", ψιθύρισε ο Θόρντις, που είχε καταλάβει πως η πληγή της γυναίκας του ήταν θανάσιμη.

Η Αρνόρα έβηξε, κι αυτή τη φορά το αίμα που κύλισε από το στόμα της ήταν μαύρο:

"Τώρα καταλαβαίνω γιατί η Φρίγγα δεν εισάκουγε τις προσευχές μου για ένα παιδί..."

"Ο Αβρόσιος..." είπε ο Θόρντις, νιώθοντας το μίσος να διώχνει κάθε άλλο συναίσθημα από μέσα του.

"Σε γύρευε..." είπε η Αρνόρα, με μια φωνή που μόλις ακουγόταν. "Βασάνισε πολλούς δικούς μας για να του πουν πού κρυβόσουν, μα όταν βεβαιώθηκε πως δεν ήσουν στο χωριό, δεν τόλμησε να μείνει άλλο για να σε περιμένει..."

"Δεν θα χρειαστεί. Θα τον βρω εγώ", είπε ο Θόρντις, κοιτάζοντας πίσω του, και σφίγγοντας μια ρίζα με τόση δύναμη ώστε το αίμα της παλάμης του μούσκεψε τον ξερό φλοιό.

Όταν ξαναγύρισε το κεφάλι, η Αρνόρα ήταν νεκρή. Δεν είχε καν προλάβει να της δώσει έναν τελευταίο αποχαιρετισμό...

Το σκοτάδι που πλημμύρισε την ψυχή του ήταν απόλυτο. Ποια μοίρα και ποιοι θεοί

μπορούσαν να επιτρέπουν μια τέτοια αδικία;

Τράβηξε το μαγικό σπαθί από το θηκάρι του. Το σπαθί που δεν είχε μπορέσει να προστατέψει εκείνην που αγαπούσε... και, με όλη του τη δύναμη, το κατέβασε πάνω στο βράχο που ξεφύτρωνε δίπλα του, μέσα από το δροσερό χορτάρι.

Με έναν ήχο αλλόκοτο, σαν φωνή ανθρώπου και κρότο κεραυνού μαζί, η λεπίδα του σπαθιού έσπασε σε τρία κομμάτια. Οι ρούνοι που κάποτε ένας θεός είχε βάψει με το αίμα του, θάμπωσαν και μαύρισαν.

Ο Θόρντις, πετάγοντας την άχρηστη λαβή στο πλάι, άρχισε να αλυχτάει σαν σκυλί πάνω από το πτώμα της Αρνόρα, μέχρι που κάθε δύναμη τον εγκατέλειψε...

Ούτε που κατάλαβε τα χέρια των ξωτικών, που πιάνοντας τον από τις μασχάλες τον τράβηξαν μακριά, για να ετοιμάσουν τη νεκρική πυρά.

Η θράκα της νεκρικής πυράς δεν είχε ακόμη παγώσει, όταν ο Θόρντις μπήκε στο μεγάλο ξέφωτο την... "αίθουσα ακροάσεων" των βασιλιά των ξωτικών.

Το ξέφωτο ήταν έρημο. Μια μικρή νεράιδα έκλαιγε με αναφυλλητά καθισμένη πάνω σ' ένα τεράστιο αγριολούλουδο.

Οι ήχοι της χαράς είχαν δώσει τη θέση τους σε μια θλιμμένη μουσική που γέμιζε τον αέρα, βγαίνοντας από κάποιο αόρατο αυλό.

Ο Φρέι καθόταν ολομόναχος στη μέση του

ξέφωτου, κρατώντας το ξανθό κεφάλι και με τα δυο του χέρια. Ακόμα και ο θρόνος του φαινόταν να έχει χάσει τη λάμψη του.

Ο Θόρντις ένιωσε κάτι από την οργή που τον πλημμύριζε να χάνεται μπροστά στη θέα της θλίψης αυτού του απέραντα ευγενικού θεού.

Η απόφασή του, όμως, δεν άλλαζε, και έτσι, σφίγγοντας τα δόντια, προχώρησε με μεγάλα βήματα προς το μέρος του. Σε απόσταση τριών μέτρων από το θρόνο, σταμάτησε και περίμενε. Μετά από μερικά λεπτά, ο θεός σήκωσε το πανώριο κεφάλι του και τον κοίταξε.

Στα μάτια του ήταν γραμμένη μια μαύρη απελπισία. Ένα δάκρυ του κύλισε και μετατράπηκε σε αστραφτερό διαμάντι που χάθηκε ανάμεσα στα χορτάρια. Αναστέναξε βαθιά και ύστερα είπε:

"Αυτό το πράγμα δεν έχει ξανασυμβεί στο Αλφχάιμ. Ίσως να φταίω εγώ που εμπιστεύτηκα μια από τις πύλες του στους γιους των ανθρώπων".

Το μυαλό του Θόρντις ήταν τόσο μουδιασμένο, ώστε είχε πάψει πια να νιώθει πόνο, λύπη ή απόγνωση. Μονάχα η φλόγα της εκδίκησης έκαιγε τα σωθικά του, και αυτή ήταν που κατάφερνε να τον κρατά ακόμη στα λογικά του.

"Έχασα ό,τι είχα πιο αγαπητό στον κόσμο", είπε ο Θόρντις. "Και το μόνο πουεπιθυμώ είναι να πάρω εκδίκηση κι ύστερα να πεθάνω".

"Η εκδίκηση θα ξαναφέρει τα αγαπημένα πρόσωπα πίσω;" ρώτησε ήρεμα ο θεός.

"Δώσε μου τη δύναμη να πολεμήσω τους εχθρούς μου", επέμεινε ο Θόρντις. "Μονάχα αυτό ζητώ από σένα. Δεν χρειάζεται να νικήσω, ούτε να επιζήσω από την αναμέτρηση. Αρκεί να στείλω τον Αμβρόσιο στην κόλαση του θεού του".

Ο Φρέι άλλαξε κάπως τη στάση του κορμιού του, δείχνοντας το άδειο θηκάρι που κρεμόταν από το ζωνάρι του.

"Κοίταξέ με," είπε ο θεός. "Έδωσα το σπαθί μου για να κερδίσω την καρδιά της Γκερντ, της Πριγκίπισσας των Πάγων, και μια προφητεία λέει πως θα το μετανιώσω πικρά όταν θα χρειαστεί να αντιμετωπίσω τον Σουρτ, τον βασιλιά των Γιγάντων της Φωτιάς, τη μέρα του Ράγκναροκ. Προτίμησα την αγάπη και την ειρήνη από το πάθος του πολέμου. Αν και δεν είμαι δειλός, ούτε και αδύναμος πολεμιστής, δεν μπορώ να σε βοηθήσω να εκπληρώσεις την επιθυμία σου. Οι άνθρωποι προσεύχονται σε μένα για καλές σοδειές, υγεία, έρωτα, γερά παιδιά... όχι για αίμα και για θάνατο..."

"Θα με βοηθήσει ο Όντιν, όπως και τόσες άλλες φορές στο παρελθόν", παρηγορήθηκε ο Θόρντις.

Ο Φρέι κούνησε το κεφάλι σκεπτικά:

"Ο Πατέρας Όλων είναι πολύ απασχολημένος αυτόν τον καιρό. Οι άνεμοι του πολέμου πνέουν πάνω από τη Μίντγκαρντ, και σύντομα δυο μεγάλες στρατιές θα συγκρουστούν σε μια μάχη που θα κρίνει τη μοίρα των βασιλείων του

Βορρά. Αμφιβάλλω πολύ αν θα έχει το χρόνο να εμφανιστεί μπροστά σου και να σου μιλήσει, παρόλο που, απ' όσο γνωρίζω, είσαι ένας από τους εκλεκτούς του".

"Τότε, θα ξεκινήσω μόνος, χωρίς βοήθεια" είπε ο Θόρντις, τρίζοντας τα δόντια. "Ο θάνατος της Αρνόρα και των συγχωριανών μου δεν μπορεί να μείνει ατιμώρητος..."

Ο θεός της γονιμότητας αναστέναξε βαθιά:

"Βλέπω πως δεν μπορώ να σου αλλάξω γνώμη, κι ούτε θα συνεχίσω να προσπαθώ κάτι τέτοιο. Αφού είσαι τόσο αποφασισμένος, θα σου δώσω μόνο μια συμβουλή... Στο βουνό Σιλάνε θα βρεις τη σπηλιά ενός γέροντα σαμάνου. Ίσως να είναι ο μοναδικός θνητός που γνωρίζει ακόμη την τέχνη της μεταμόρφωσης - της αληθινής μεταμόρφωσης του ανθρώπου σε ζώο. Ζήτησέ του να σου τη διδάξει. Μόνο με υπερφυσικές δυνάμεις μπορείς να ελπίζεις ότι θα προλάβεις να εκδικηθείς πριν πέσεις κάτω από τις σπαθιές των αντιπάλων σου".

"Η συμβουλή σου είναι πραγματικά πολύτιμη, άρχοντά μου", είπε ο Θόρντις, υποκλινόμενος βαθιά.

Μια παράξενη ελπίδα, αν μπορούσε να χαρακτηριστεί αυτό το παράξενο συναίσθημα, ελπίδα, στην παγωμένη του καρδιά, είχε αρχίσει να τον πλημμυρίζει.

"Αν βγεις από την πύλη του Τρότελαγκ αποκλείεται να γλιτώσεις από τους άνδρες του Αμβρόσιου", είπε ο Φρέι. "Ο επίσκοπος ήταν μαζί

με τους σφαγείς. Σίγουρα εξέτασε τα πτώματα ένα-ένα, και βεβαιώθηκε πως το δικό σου δεν βρισκόταν ανάμεσά τους. Τώρα γνωρίζει πως δεν έχει παρά να περιμένει μέχρι να πας εσύ σ'αυτόν. Κάνε, λοιπόν, κάτι άλλο. Πήγαινε στο μέρος όπουτρία πελώρια έλατα σχηματίζουν το σημείο που ο λαός μου ονομάζει 'Τρεις Νόρνες'. Εκεί υπήρχε παλιότερα μια από τις πολλές πύλες ανάμεσα στους κόσμους του Αλφχάιμ και της Μίντγκαρντ, που οδηγεί κατευθείαν στο βουνό Σιλάνε. Θα μπορέσω να την ανοίξω μόνο για μια στιγμή, γι 'αυτό μόλις δεις τον αέρα σε εκείνο το σημείο να λαμπυρίζει, πήδα αμέσως από εκεί". Η φωνή του θεού πήρε μια απειλητική χροιά. "Αν διστάσεις έστω και μια στιγμή, το αποτέλεσμα μπορεί να είναι μοιραίο... Πήγαινε τώρα, και εύχομαι να βρεις αυτό που ζητάς".

Ένα θλιμμένο χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του Θόρντις:

"Ίσως μια μέρα να συναντηθούμε ξανά, άρχοντα Φρέι".

Ο ξανθός θεός έσεισε το κεφάλι:

"Φοβάμαι πως τη μέρα που θα ξανασυναντηθούμε, κανείς δεν θα έχει καιρό για συζητήσεις. Παρόλα αυτά, το εύχομαι ειλικρινά, γιατί ανήκεις σε ένα σπάνιο είδος θνητών..."

Κατεβάζοντας το κεφάλι, ο θεός έδειξε στον Θόρντις πως η ακρόαση είχε τελειώσει.

Παρόλο που ο καιρός ήταν συννεφιασμένος, ο Θόρντις ένιωσε τα μάτια του να καίγονται από το

έντονο φως της μέρας, μετά από πέντε χρόνια αιώνιου δειλινού. Το πήδημα που είχε κάνει τον είχε ρίξει στα τέσσερα, και τώρα ένιωθε πως οι παλάμες και τα γόνατά του τρίβονταν πάνω σε χοντρά χαλίκια και όχι στο μαλακό χορτάρι του Αλφχάιμ. Τα μάτια του συνήθισαν κάπως στη νέα αίσθηση και διέκριναν γύρω του τα απότομα βράχια μιας κακοτράχαλης πλαγιάς. Το βουνό υψωνόταν μεγαλόπρεπο πάνω από το κεφάλι του, με την κορφή του τυλιγμένη στην ομίχλη.

Πίσω από το σημείο όπου βρισκόταν, υπήρχε μόνο ένα μονοπάτι από ξερολιθιές. Ρίχνοντας στον ώμο το δισάκι του με το παράξενο ψωμί και το γλυκό τυρί των ξωτικών, άρχισε να το ακολουθεί προς τα επάνω.

Τρεις ώρες αργότερα, ο ήλιος, μαζί με τα σύννεφα που τον σκέπαζαν, είχε χαθεί πίσω από τον ορίζοντα. Η νύχτα έπεσε, και το φεγγάρι πρόβαλλε πίσω από την πλαγιά του βουνού. Η θέα του, μετά από τόσο καιρό, προκάλεσε δέος στο νεαρό μάγο.

Λίγες στιγμές αργότερα, στη μέση του μονοπατιού, του φάνηκε πως διέκρινε δυο άλλα μικρά φεγγάρια. Ήταν τα μάτια ενός ζώου. Ανατριχιάζοντας, ο Θόρντις συνειδητοποίησε πως ανήκαν σε ένα τεράστιο μαύρο λύκο.

Το ζώο του γύρισε την πλάτη, έκανε μερικά βήματα, και στη συνέχεια γύρισε το μεγάλο μακρουλό κεφάλι και τον κοίταξε. Ήταν φανερό πως περίμενε να τον ακολουθήσει.

Ο Θόρντις δεν ήθελε πολλά παρακάλια. Δεν χρειαζόταν ιδιαίτερο μυαλό για να καταλάβει πως ο λύκος θα τον οδηγούσε στο σκοπό του. Να ήταν άραγε ο παράξενος σαμάνος για τον οποίο του μίλησε ο Φρέι;

Ο λύκος τον οδήγησε σε ένα παρακλάδι του ιονοπατιού το οποίο, περνώντας μέσα από ανεμοδαρμένα πεύκα και έλατα, κατέληγε τελικά στην είσοδο μιας μικρής σπηλιάς. Το φεγγάρι έρριχνε τις ακτίνες του στην είσοδό της, αλλά το βάθος της παρέμενε σκοτεινό σαν απύθμενο πηγάδι.

Ο λύκος κοίταξε για μια τελευταία φορά τον Θόρντις και μετά χώθηκε μέσα στο στόμιο που έχασκε.

Ξεροκαταπίνοντας, εκείνος τον ακολούθησε.

Ο ιδρώτας κυλούσε παγωμένος πάνω στο μέτωπο του Θόρντις, καθώς προσπαθούσε να βρει το δρόμο του μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Η μυρωδιά του ζώου ανακατεμένη με άλλες, παράξενες οσμές, ερχόταν έντονη στα ρουθούνια του.

Η σπηλιά έστριβε απότομα στα δεξιά, ακολουθόντας μια ελικοειδή πορεία, μέχρι που τελικά τον οδήγησε σε ένα στρογγυλό δωμάτιο, σκαμένο μέσα στο βράχο. Εκεί, καθισμένος πάνω σε γούνες, μπροστά στα απομεινάρια μιας φωτιάς, τον περίμενε ένας παράξενος άνδρας.

Φαινόταν ηλικιωμένος, αλλά ο Θόρντις δεν

μπορούσε να κρίνει με σιγουριά την ηλικία του, επειδή όλο του το κορμί ήταν σκεπασμένο από πυκνές μαύρες τρίχες.

Τα γένια του άνδρα ξεκινούσαν ακριβώς κά-τω από τα μάτια και τα μακριά ίσια μαλλιά του φύτρωναν σχεδόν στο ίδιο ύψος με τα πυκνά ενωμένα φρύδια. Ήταν ντυμένος με χοντροκομμένα δερμάτινα ρούχα που κάλυπταν μόνο το στήθος και τα λαγόνια του.

"Σε περίμενα, Θόρντις", είπε ο άνδρας με μια μακρόσυρτη φωνή που αντήχησε παράξενα μέσα στον κλειστό χώρο. "Ο κοινός μας προστάτης σου στέλνει τα χαιρετίσματά του και λυπάται που δεν μπορεί να σε συναντήσει ο ίδιος. Οι κόσμοι των θεών και των ανθρώπων απομακρύνονται κάθε μέρα όλο και περισσότερο ο ένας από τον άλλο".

"Ο Όντιν σε ειδοποίησε πως θα ερχόμουν;"

Ο άνδρας ένευσε, και μια τούφα μαλλιά έπεσε στο στενό μέτωπο, καλύπτοντας για μια στιγμή τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια. Την έκανε στο πλάι με ένα νευρώδες, μακρυδάχτυλο χέρι που κατέληγε σε μυτερά, μακρόστενα νύχια.

"Ναι. Ο Φλογομάτης μπορεί και βλέπει τα πάντα από τον ψηλό του θρόνο, το Χλίντσκιαλφ. Με πρόσταξε να σε διδάξω αυτό που μου ζητάς, αφού πρώτα σε προειδοποιήσω για το τίμημα που μπορεί να έχει μια τέτοια απόφαση από μέρους σου".

"Είμαι πρόθυμος να πληρώσω οποιοδήποτε τίμημα, προκειμένου να εκδικηθώ αυτούς που

κατέστρεψαν τη ζωή μου", είπε ο Θόρντις, νιώθοντας το μίσος του να ξαναφουντώνει.

"Πολύ βαρειές κουβέντες από έναν τόσο νέο άνδρα", είπε ο ερημίτης μ' ένα γέλιο που έμοιαζε με ουρλιαχτό λύκου. "Θα έχεις, όμως, το χρόνο να μάθεις, αν πράγματι το θέλεις, αυτό που ζητάς".

"Πες μου πρώτα το όνομά σου", είπε ο Θόρντις.

Ο άνδρας μειδίασε, δείχνοντας μυτερά δόντια που πιθανώς ήταν ακονισμένα με λίμα:

"Το αληθινό μου όνομα δεν σε ενδιαφέρει. Μπορείς όμως να με λες Βάργκραντ, γιατί μ' αυτό το όνομα είμαι γνωστός στον κόσμο των ανθρώπων".

Βάργκραντ! Το όνομά του προερχόταν από τη λέξη *βαργκρ*, που χρησιμοποιούν οι Νορβηγοί για να χαρακτηρίσουν όχι μόνο τους πολύ άγριους λύκους αλλά και τους λυκάνθρωπους.

Ο Θόρντις κάθισε στο σκληρό πάτωμα της σπηλιάς.

"Εσύ ήσουν ο λύκος που ακολούθησα μέχρι εδώ;" ρώτησε τον Βάργκραντ.

Ο σαμάνος έγειρε το κεφάλι στο πλάι και τον κοίταξε περίεργα.

"Και ναι και όχι", είπε μετά από ένα λεπτό σιωπής. "Αυτό που είδες ήταν το *χαμρ* μου, εμποτισμένο από τη δύναμη του *φούλτζια* της ψυχής μου. Σαν μαθητευόμενος, θα πρέπει να είχες ακούσει αυτές τις λέξεις - ή μήπως ο δάσκαλός σου δεν τις γνώριζε;"

"Μην πιάνεις στο στόμα σου το δάσκαλό μου!" είπε ο Θόρντις αγριεμένα. "Πάλευε πάντα για το καλό των άλλων, και δεν τριγυρνούσε τις νύχτες σαν αιμοβόρο αγρίμι".

Ο τριχωτός μάγος έκανε μια κίνηση αδιαφορίας:

"Η κάθε ψυχή ακολουθεί το δικό της μονοπάτι, μέσα στη δίψα της για γνώση. Δεν είχα σκοπό να προσβάλλω το δάσκαλό σου. Ας ξαναγυρίσουμε στο θέμα μας".

"Απ' ότι μου είπες μόλις τώρα, το σώμα σου καθόταν μέσα σε αυτή τη σπηλιά ενώ η ψυχή σου τριγυρνούσε στον κόσμο με τη μορφή λύκου".

"Είσαι έξυπνος και νομίζω πως δεν θα κουραστώ πολύ μαζί σου. Σε μια εποχή που το *οντ* έχει πέσει σε τόσο χαμηλά επίπεδα στον κόσμο, η μεταμόρφωση του υλικού σώματος είναι πολύ πιο δύσκολη, αλλά όχι ακατόρθωτη".

"Είναι αλήθεια πως ένας πραγματικός λυκάνθρωπος είναι άτρωτος σε κάθε είδους όπλο; Πως έχει δύναμη όση δέκα ανθρώπων και πως μπορεί να τρέχει ακούραστα για μέρες δίχως τελειωμό;" ρώτησε ο Θόρντις γεμάτος ανυπομονησία.

"Η απάντηση στα δύο τελευταία ερωτήματά σου είναι σίγουρα ναι. Όσο για το πρώτο ερώτημα, το κάθε όπλο θα μπορεί να σε σκοτώσει αν δεν είσαι προσεκτικός. Μόνο αν πέσεις στην κατάσταση του *μπέρζερκεργκάνγκ* θα είσαι άτρωτος στα κοινά όπλα, κι αυτό είναι ένα δώρο

που μονάχα ο Όντιν χαρίζει, και πάλι μόνο σε συγκεκριμένες στιγμές".

"Δεν θέλω να ζήσω για πάντα", είπε ο Θόρντις μέσα από τα δόντια. "Μονάχα αρκετά για να εκδικηθώ όσους μου στέρησαν το νόημα της ζωής".

Ο Βάργκραντ έξυσε επίμονα το τριχωτό του γόνατο με τα μακριά νύχια.

"Η δύναμη του λυκάνθρωπου είναι πράγματι φοβερή, αλλά όπως σου είπα και στην αρχή, δεν μπορείς να την αποκτήσεις ακίνδυνα. Ο μεγαλύτερος φόβος είναι μήπως το ζωώδες της ψυχής σου κυριαρχήσει ολοκομμάτι κληρωτικά πάνω στο ανθρώπινο. Αν αφήσεις το ζώο να σου κάνει κάτι τέτοιο, η οντότητά σου θα χαθεί μέσα στο απύθμενο πηγάδι του ένστικτου και θα χρειαστούν πολλές ζωές για να αποκτήσεις πάλι τη συνειδητότητα ενός ανθρώπινου πλάσματος".

Τα μαύρα μάτια φαινόταν να τον διαπερνούν απ' άκρη σ' άκρη.

"Μέχρι τότε, οι ψυχές των αγαπημένων σου ίσως να βρίσκονται πολύ μπροστά στο μονοπάτι της εξέλιξης για να σε αναγνωρίσουν".

Ο Θόρντις ένιωσε αναμμένα κάρβουνα να καίνε μέσα στον ξεραμένο λαιμό του. Τα λόγια του μάγου τον έκαναν να δειλιάσει. Ύστερα, όμως, φαντάστηκε τα μακριά σαγόνια του να κλείνουν γύρω από το πλαδαρό λαιμό του Αμβρόσιου και να γεύονται το αίμα του. Όχι, άξιζε να διακινδυνεύσει ο,τιδήποτε για αυτή τη στιγμή,

ακόμη και την αθάνατη ψυχή του!..

"Δίδαξέ με", είπε βραχνά. "Θα κάνω ό,τι μου πεις".

Εννιά φεγγάρια έμεινε ο Θόρντις κοντά στον Βάργκραντ. Έμαθε στην αρχή να απελευθερώνει το χαμρ, το αστρικό του σώμα, με τρόπο παρόμοιο μ' εκείνον που είχε διδαχθεί κι από το δικό του δάσκαλο, αλλά κι από τη Σβάλα, τη βόλβα του Τρότελαγκ.

Όμως, αυτή τη φορά ο Βάργκραντ του έμαθε πώς να μεταμορφώνει το αστρικό του σώμα, αφήνοντας τη φούλτζια, τη ζωώδη πλευρά της κάθε ψυχής, να του δίνει τη μορφή του λύκου. Κι ενώ το σώμα του Θόρντις κειτόταν άψυχο δίπλα σε εκείνο του Βάργκραντ μέσα στη σπηλιά, οι δυο ψυχές τους τριγυρνούσαν στα δάση με τη μορφή λύκων, κοιτάζοντας τον κόσμο μέσα από άλλη οπτική.

Αυτό γινόταν κάθε βράδι, μια εβδομάδα πριν και μια εβδομάδα μετά την κάθε πανσέληνο, μέχρι που ο Θόρντις μπόρεσε σταδιακά να αποκτήσει πλήρη έλεγχο πάνω στο ζώο που κοιμάται μέσα σε κάθε άνθρωπο και που παίρνει μορφή ανάλογα με τη φύση και τις εμπειρίες της ψυχής του.

Ύστερα, ο μάγος άρχισε να τον διδάσκει τα μυστικά και ξεχασμένα ξόρκια που θα μπορούσαν να μεταμορφώσουν το ίδιο του το σώμα, φέρνοντας την αλλαγή που κάποιοι θεωρούσαν

κατάρα και κάποιοι άλλοι σημάδι εύνοιας των θεών.

Ένα βράδι, δυο μέρες πριν από τη δεύτερη πανσέληνο της άνοιξης, ο Βάργκραντ είπε στο Θόρντις:

"Σου έμαθα όσα ήταν να σου μάθω. Τώρα ήρθε η ώρα της αλήθειας. Αν το μίσος σου σε οδηγεί ακόμη, δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα".

Προχώρησε προς το βάθος της σπηλιάς, και σήκωσε από μιαν άκρη ένα γκρίζο λυκοτόμαρο. Ήταν τεράστιο και περίτεχνα κατεργασμένο, ξεκινώντας από το δέρμα του μεγάλου κεφαλιού και καταλήγοντας στην μακριά φουντωτή ουρά. Το δέρμα στα πλευρά και την πλάτη ήταν λουριδιασμένο, λες και από γαμψά, πανίσχυρα νύχια.

"Το ζώο στο οποίο ανήκε ήταν ο πρωτόλυκος ενός από τα μεγαλύτερα κοπάδια λύκων της Νορβηγίας. Πέθανε παλεύοντας μόνος του με μια αρκούδα, και κατάφερε να τη σκοτώσει πριν αφήσει την τελευταία του ανασαιμιά".

Γέλασε δυνατά, δείχνοντας τα μακριά κοφτερά δόντια. "Το ξέρω, γιατί εκείνη την εποχή τριγυρνούσα κι εγώ μαζί με την αγέλη του".

Τα κόκκινα μάτια του μάγου έλαμπαν περίεργα στο μισοσκόταδο της σπηλιάς.

"Είναι ένα πολύ ισχυρό αντικείμενο για έναν γέρο σαν κι εμένα, αλλά η δύναμη που μπορεί να σου δώσει είναι φοβερή. Θα ριψοκινδυνεύσεις να το φορέσεις;"

Ο Θόρντις, που μέσα στους τελευταίους μήνες σπάνια έβγαζε κουβέντα από το στόμα του, άρπαξε με ένα μουγκρητό το λυκοτόμαρο. Έβγαλε τα ρούχα του μέχρι το τελευταίο, και μετά έρριξε το δέρμα στην πλάτη του. Ύστερα, έπεσε στα τέσσερα και άρχισε να μουρμουρίζει το ξόρκι που είχε μάθει από τον Βάργκραντ.

Ένιωσε έναν τρομερό πόνο να ξεκινά από το δέρμα και να πλημμυρίζει τα σωθικά του. Ήταν σαν μια τεράστια τανάλια να του τραβούσε νεύρα, μύες και κόκκαλα προς απίθανες κατευθύνσεις. Ο κόσμος γύρω του άλλαξε και έγινε ξαφνικά γκρίζος. Τα μάτια του μπορούσαν να κοιτάζουν σε παράξενες γωνίες, καλύπτοντας πολύ μεγαλύτερη ακτίνα από πριν. Σήκωσε τα τραβηγμένα χείλια και πέρασε τη μακριά, καυτή γλώσσα πάνω από τα μεγάλα σκυλόδοντα. Έπειτα, βγάζοντας ένα βαθύ, πονεμένο ουρλιαχτό, βγήκε τρέχοντας μέσα στη νύχτα.

Σε ένα απόμακρο σημείο του μυαλού του, διατηρούσε ακόμη την ανθρώπινη συνείδηση, αλλά το σώμα του κατά κύριο λόγο το κυβερνούσε το ζώο.

Η νυχτερινή ζωή του δάσους γέμιζε τα αυτιά του με χίλιων λογιών ήχους. Ο αέρας ήταν γεμάτος από περίεργες οσμές, η κάθε μιά τόσο καθαρή και ευδιάκριτη σαν ένα χρώμα ή μια νότα. Μύρισε ζωντανή, φοβισμένη σάρκα.

Πεινούσε!..

Γύρισε στη σπηλιά το ξημέρωμα, με χορτασμένη την πείνα του στομαχιού αλλά όχι κι αυτήν της ψυχής του. Αποκοιμήθηκε δίπλα στη φωτιά, κι όταν ξύπνησε ήταν πάλι ένας γυμνός άνθρωπος, σκεπασμένος με το τομάρι ενός μεγάλου λύκου.

Είδε τον Βάργκραντ να ακονίζει ένα μικρό κοπίδι στην άλλη άκρη της σπηλιάς. Του χαμογέλασε με το ίδιο μοχθηρό χαμόγελο που συνήθιζε κι ο μάγος.

Ήταν έτοιμος να ξεκινήσει...

...Πέρασαν όμως τέσσερις ακόμη μέρες μέχρι να το κάνει Ήθελε πριν φύγει να συγκεντρώσει τις σκέψεις του, να προσευχηθεί στους θεούς και να ρωτήσει τους ρούνους.

Νήστεψε, πλύθηκε στο παγωμένο νερό της πηγής που κυλούσε κοντά στη σπηλιά, και μετά έπιασε για πρώτη φορά από πολύ καιρό το σακουλάκι με τους ρούνους.

Τα μικρά κομμάτια του ξύλου αναπήδησαν στα χέρια του σαν να είχαν δική τους ζωή. Μετά από μερικές στιγμές αυτοσυγκέντρωσης και νοερής προσευχής, άρχισε να τα ρίχνει και να τα διαβάζει.

Ρωτούσε για τον Αμβρόσιο.

Το *Άνζουρ* ανάποδο πλάι στο *Έοχ* και το *Ραντ*...

Ο φαύλος θα ταξίδευε σύντομα μέσω ξηράς.

Προσπάθησε να μάθει περισσότερα, αλλά στάθηκε αδύνατον. Κάτι σαν σκοτεινό σύννεφο

πλανιόταν στο μυαλό του, εμποδίζοντάς τον να λειτουργήσει σωστά. Ο ίδιος το απέδωσε στην έλλειψη πρακτικής, αλλά και στο μίσος που σκότιζε το μυαλό του. Δεν είχε πάντως σημασία. Σε λίγες μέρες θα μάθαινε από πρώτο χέρι.

Σκέφτηκε να ρωτήσει για το αποτέλεσμα της προσπάθειάς του, αλλά μετά έκρινε πως δεν ήταν ακόμη η στιγμή να παραβιάσει το ταμπού που του είχε θέσει ο δάσκαλός του πριν πεθάνει, να μη ρωτήσει, δηλαδή, ποτέ τους ρούνους για τον εαυτό του. Ξανάβαλε, λοιπόν, τους ρούνους στο σακούλι τους και επέστρεψε στη σπηλιά.

Ο Βάργκραντ τον περίμενε όπως πάντα, καθισμένος ανακούρκουδα μπροστά στη φωτιά. Τα δυνατά του σαγόνια ροκάνιζαν ένα κόκκαλο ελαφιού. Μόλις είδε τον Θόρντις, έγλειψε τα δάχτυλά του, σκούπισε τα χέρια του πάνω στο μαλλιαρό του στήθος, και μετά είπε:

"Ξέρω πως είναι ώρα να φύγεις. Ξέρω επίσης πως, είτε ζήσεις είτε πεθάνεις, δεν πρόκειται να ξανασυναντηθούμε σ' αυτή τη ζωή. Να θυμάσαι δυο μονάχα πράγματα: πρώτον, πως ο Αμβρόσιος προστατεύεται όχι μόνο από ανθρώπους, αλλά κι από κάτι άλλο, πολύ πιο τρομερό, που ακόμη κι εγώ δεν μπορώ να διακρίνω. Δεύτερον, πως πάνω από ζώο είσαι άνθρωπος, και πως αν το ξεχάσεις πραγματικά, έστω και για μια στιγμή, η ψυχή σου θα βυθιστεί στα σκοτάδια της άγνοιας για πολλές ζώες. Εκτός από το λυκοτόμαρο, δεν έχω να σου δώσω τίποτε άλλο πέρα από την

ευχή μου. Μακάρι να πάρεις την εκδίκηση που ζητάς".

Ο Θόρντις έμεινε για μια στιγμή ακίνητος. Γνώριζε καλά πως οι ευχαριστίες δεν άρμοζαν σε μια τέτοια περίπτωση. Σήκωσε το λυκοτόμαρο και το δισάκι με τα λιγοστά του υπάρχοντα και μετά κατευθύνθηκε προς την έξοδο της σπηλιάς. Λίγο πριν βγει, κοντοστάθηκε:

"Εύχομαι, όταν ξανασυναντηθούμε, να μπορούμε να αναγνωρίσουμε ο ένας τον άλλο", είπε δίχως να γυρίσει το κεφάλι προς το μάγο.

"Ίσως..." ήταν η μόνη απάντηση της μακρόσυρτης φωνής που άκουσε πίσω του.

Έφτασε στο Τρόντχάιμ το απομεσήμερο της τρίτης μέρας, κουβαλώντας στην πλάτη το λυκοτόμαρο κι ένα σακίδιο με λιγοστές προμήθειες.

Η πόλη περιτριγυριζόταν από ένα ξύλινο τείχος, κάπου τρία μέτρα ύψος, και είχε δύο πύλες, μια στα δυτικά και μια στα ανατολικά. Ο στρατιώτης που στεκόταν στην ανατολική πύλη του έρριξε μια βαριεστημένη ματιά. Με τα φθαρμένα του ρούχα έμοιαζε με έναν απλό κυνηγό που είχε έρθει να πουλήσει κάποιο τομάρι.

Τα τελευταία χιόνια είχαν λιώσει, οι δρόμοι ήταν ανοιχτοί, και η αναθέρμανση του εμπορίου είχε φέρει πολύ κόσμο από την ύπαιθρο.

Ο Θόρντις κατάφερε να στεγαστεί σ' ένα φτωχικό πανδοχείο χωρίς όνομα, πληρώνοντας

σε είδος με μερικά κομμάτια χαλαζία που είχε βρει στη σπηλιά του Βάργκραντ.

Το ίδιο βράδυ, πίνοντας φτηνή νερουλή μπύρα, γνωρίστηκε με κάποιους από τους θαμώνες της ταβέρνας και έμαθε λεπτομέρειες για τον κόσμο που μετά από τόσα χρόνια στις άλλες διαστάσεις του ήταν πια σχεδόν άγνωστος.

"Ο πόλεμος είναι πλέον θέμα μηνών, αν όχι εβδομάδων", είπε ο Μορντ, ο έμπορος υφασμάτων, χτυπώντας κάτω το τσίγκινο κύπελλό του. "Η διακυβέρνηση του βασιλιά Όλαφ έχει γίνει ανυπόφορη για δούλους και ελεύθερους. Δεν ξέρω ποιοι είναι αυτοί που τον ονομάζουν άγιο, αλλά εγώ, μα τον Αρχάγγελο Μιχαήλ, σίγουρα θα του έπαιρνα το κεφάλι χωρίς δισταγμό".

Ο Θόρντις εντυπωσιάστηκε από το γεγονός πως ο έμπορος δεν φοβόταν να εκφράζει δυνατά τη γνώμη του. Ήταν φανερό πως η κυριαρχία του Όλαφ Χάραλντσον δεν ήταν το ίδιο απόλυτη όπως μερικά χρόνια πριν, όταν οι μισθοφόροι του διαφέντευαν τον τόπο.

"Και ποιος μπορεί να πολεμήσει το βασιλιά;" ρώτησε ο Θόρντις, με μια όχι και τόσο προσποιητή απορία.

"Μα πού ζεις εσύ;" τον ρώτησε ο Βαγκν ο Μαύρος, ένας μελαχροινός άνδρας που η μουτζούρα στο πρόσωπο και τα χέρια του πρόδιδε πως ήταν σιδεράς. "Όλοι ξέρουν πως οι μεγάλοι τσιφλικάδες του Τρότελαγκ, ο Καλφ Άρνασον και ο Θόρι Χουντ ετοιμάζουν τους άνδρες τους για πόλεμο. Οι ειδήσεις που

έρχονται από το νότο δεν είναι ευχάριστες. Ο Όλαφ θα ανηφορίσει σύντομα προς τα μέρη μας για να πνίξει τον τόπο στο αίμα".

"Και ο επίσκοπός του, ο Αμβρόσιος;" ρώτησε ο Θόρντις χωρίς να μπορεί να κρύψει το μίσος στη φωνή του.

Ο Μόρντ έφτυσε στο βρόμικο πατημένο χώμα της ταβέρνας:

"Χίλιοι διάβολοι να βασανίζουν την ψυχή του. Κάτι τέτοιοι δίνουν κακό όνομα στη νέα θρησκεία και με κάνουν πολλές φορές να μετανιώνω που εγκατέλειψα τους παλιούς θεούς".

Χαμογέλασε πονηρά, δείχνοντας τα μεγάλα πλατιά του δόντια:

"Οχι πως είχα και περιθώρια επιλογής, δηλαδή..."

Ο Θόρντις κούνησε το κεφάλι. Ο έμπορος ανήκε στη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων που δεν νοιάζονταν σε ποιο θεό πιστεύουν, αρκεί να ακολουθούν το συνήθειο των πολλών. Δεν είπε, όμως, τίποτα, γιατί περίμενε τον Μόρντ να συνεχίσει.

"Λοιπόν;"

"Ο θεοκατάρατος βλέπει πως δεν έχει περιθώριο να μείνει άλλο στην πόλη μας και ετοιμάζεται να φύγει προς τα νότια, για να χωθεί σαν δαρμένο σκυλί ανάμεσα στα πόδια του αφεντικού του. Παίρνει μαζί και όλους τους μαχαιροβγάλτες του, γιατί ξέρουν πάρα πολύ καλά, τόσο αυτός όσο κι εκείνοι, πως το ράσο

του δεν μπορεί πια να τους σώσει".

"Ξέρετε πότε ακριβώς φεύγει;" ρώτησε ο Θόρντις, με τρόπο που θα μπορούσε να είναι και πιο διακριτικός.

"Κι εσένα τι σε κόφτει, ξωμερίτη;" ρώτησε αγριεμένα ο σιδεράς, και το τσιγκελωτό μουστάκι του φάνηκε να ορθώνεται σαν τους χαυλιόδοντες ενός κάπρου.

Το σκοτεινό βλέμμα του Θόρντις τον έκανε να καταλαγιάσει φοβισμένος. Ήταν μια άλλη εποχή και οι άνθρωποι μπορούσαν ακόμη να διακρίνουν κρυφά μυστικά μέσα στα βλέμματα των άλλων. Αυτό που είχε δει ο Βαγκν ο Μαύρος μέσα στα μάτια του Θόρντις τον έκανε να πάψει την κουβέντα, να σηκωθεί από το τραπέζι και να βγει από την ταβέρνα.

"Σήμερα το πρωί άκουσα στην αγορά να λένε πως ο επίσκοπος πρόκειται να φύγει αύριο το ξημέρωμα", απάντησε ο Μορντ για λογαριασμό του φίλου του. "Θα ακολουθήσει το δρόμο προς το νότο. Μάλλον θα θέλει να βρίσκεται στην πρωτεύουσα πριν ξεσπάσει ο πόλεμος".

"Σε ευχαριστώ, φίλε μου", είπε με βαρειά φωνή ο Θόρντις, και σηκώθηκε. "Είθε οι άγιοι στους οποίους πιστεύεις να σε προστατεύουν".

"Κι εσένα", πήγε να ψελλίσει ο έμπορος, αλλά την τελευταία στιγμή κάτι τον έκανε να κλείσει το στόμα και απλά να νεύσει φοβισμένα.

Το ερχόμενο ξημέρωμα, ένας μοναχικός άνδρας παρακολουθούσε μια ομάδα ιππέων να

βγαίνουν από τη δυτική πύλη του Τρόντχάιμ.

Ο Αμβρόσιος ξεχώριζε ανάμεσα στους υπόλοιπους από την ομπρέλα που κρατούσε. Ο ήλιος του Βορρά ήταν αδύναμος και το δέρμα του πολύ ψημένο από την αλμύρα για να κινδυνεύει να καεί, αλλά ο επίσκοπος προφανώς αντέγραφε τις συνήθειες των ομοίων του από τις ζεστές χώρες του νότου.

Πλάι στο άλογό του, ακολουθούσε ένα μαύρο ζώο που δεν μπορούσε παρά να είναι σκυλί. Γύρω του, αρματωμένοι μέχρι τα δόντια, ήταν οι άνδρες της προσωπικής του φρουράς, άνθρωποι που είχαν βιάσει, κάψει και σφάξει στο όνομα του νέου θεού. Θα πρέπει να ήταν περίπου είκοσι.

Ακόμη κι από τόσο μακριά, στο Θόρντις φάνηκε πως αναγνώρισε μερικούς, και το μαύρο μίσος ξεχείλισε το κύπελλο της ψυχής του.

Έρριξε το σακουλάκι με τους ρούνους στη φωτιά που έκαιγε πλάι του και είδε τα μικρά κομμάτια της φλαμουριάς να αρπάζουν αμέσως και να γίνονται στάχτη.

Λίγο πιο πριν τα είχε χρησιμοποιήσει για να διαβάσει για πρώτη και τελευταία φορά το δικό του μέλλον, σπάζοντας το ταμπού που του είχε επιβάλλει ο δάσκαλός του. Θα μπορούσε και να το είχε αποφύγει. Οι ρούνοι μίλησαν για θάνατο - το δικό του θάνατο!..

Με το λυκοτόμαρο ριγμένο πλάι του, στάθηκε ολόγυμνος και άφησε τις πρώτες ακτίνες του

ήλιου να τον χτυπήσουν. Σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό, και προσευχήθηκε:

"Άρχοντα Όντιν, γνωρίζω πως ούτε κι εσύ ορίζεις απόλυτα τις μοίρες των ανθρώπων, γι' αυτό και δεν σου ζητώ ευθύνε για όσα έγιναν. Εκείνο, όμως, που μπορώ να σου ζητήσω είναι δύναμη και θάρρος, για τον τελευταίο σκοπό της ζωής μου. Βοήθησέ με να εκδικηθώ τους φονιάδες της αγαπημένης μου και των ανθρώπων που εγώ, ο τυχοδιώκτης, είχα μάθει να θεωρώ συγχωριανούς μου. Θα είμαι ένας και θα είναι πολλοί, αλλά αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Βοήθα με να στείλω όσο το δυνατόν περισσότερες ψυχές στην κόλαση του θεού τους κι ύστερα, αν αυτό είναι το θέλημά σου, άφησε την ψυχή μου να συναντήσει την αγαπημένη μου".

Πήρε ένα ακονισμένο μαχαίρι από κάτω και χάραξε στο στήθος του το *βάλκνατ*, σύμβολο αφοσίωσης, και σημάδι πως ήταν πια έτοιμος ανά πάσα στιγμή να πεθάνει.

Δυο κοράκια φτεροκόπησαν μέσα από τα κλαδιά και χάθηκαν στον ουρανό, κι αυτό ήταν το μόνο σημάδι πως ο Μονόφθαλμος Θεός μπορεί να τον είχε ακούσει.

Έρριξε το λυκοτόμαρο στο γυμνό του σώμα, και άρχισε το ξόρκι που θα τον μεταμόρφωνε σε μια φονική μηχανή εκδίκησης...

Η νύχτα έπεσε, και ο ουρανός ήταν σκοτεινός και συννεφιασμένος. Ο Αμβρόσιος και η συνοδεία του σταμάτησαν τα άλογά τους και

στρατοπέδευσαν σε ένα μικρό ξέφωτο στο πλάι του μονοπατιού.

Το ανθρώπινο μυαλό του Θόρντις μέσα στο σώμα το γιγάντιου λύκου, μόλις και μετά βίας μπορούσε να ελέγχει τις χαοτικές και ενστικτώδεις σκέψεις του ζώου.

Είχε φροντίσει να πλησιάσει τον καταυλισμό κόντρα στον αέρα, ώστε η μυρωδιά του να μην τρομάξει τα άλογα, που η όσφρησή τους είναι πολύ πιο ευαίσθητη από των ανθρώπων.

Τώρα, από ένα μικρό ύψωμα, τα μάτια του καθρέφτιζαν το φως της μεγάλης φωτιάς καθώς περίμενε τους στρατιώτες να κοιμηθούν.

Το παράξενο μαύρο μαλλιαρό σκυλί είχε λουφάξει στα πόδια του Αμβρόσιου, αν και τα μυτερά αυτιά του παρέμεναν ορθωμένα, λες και έψαχναν για κάποιους ήχους που κανείς άλλος δεν αντιλαμβανόταν.

Οι τελευταίοι από τους άνδρες τυλίχτηκαν με τους μανδύες τους και πλάγιασαν όσο πιο κοντά μπορούσαν στη φωτιά, αφήνοντας την καλύτερη θέση για τον επίσκοπο. Μονάχα δυο φρουροί έμειναν όρθιοι για να φυλάνε τους υπόλοιπους.

Τα μουρμουρητά λίγο-λίγο έπαψαν, και τη σιωπή έσπαζαν μονάχα οι ήχοι του δάσους. Η αναμονή έγινε πια αβάσταχτη για το μεγάλο λύκο.

Βγάζοντας ένα υπόκωφο γρύλλισμα, όρμησε με μεγάλα πηδήματα προς τον πρώτο φρουρό. Το

ανθρώπινο κομμάτι του μυαλού του Θόρντις τον αναγνώρισε την ώρα ακριβώς που χυμούσε επάνω του. Ήταν ένας από αυτούς που είχαν συλλάβει αυτόν και την Αρνόρα καθώς γύριζαν στο χωριό με το μαγικό κέρας. Ήταν σίγουρος πως είχε λάβει μέρος στη μεγάλη σφαγή.

Ο άνδρας δεν πρόλαβε καν να φωνάξει. Τα μεγάλα δόντια έκλεισαν γύρω από τον αξύριστο λαιμό και γεύτηκαν για πρώτη φορά ανθρώπινο αίμα. Ο έλεγχος του ανθρώπου πάνω στο κτήνος έγινε ακόμη πιο αδύναμος.

Πριν ο πρώτος φρουρός ξεψυχήσει από τη μεγάλη πληγή, ο γκρίζος λύκος ορμούσε στο δεύτερο. Εκείνος, έχοντας προλάβει να καταγράψει μέσα στη σκέψη του το συμβάν, έβγαλε ένα τρομαγμένο ουρλιαχτό και έτεινε με τρεμάμενα χέρια το δόρυ προς το μέρος του ζώου. Το δόρυ έξυσε τα πλευρά του Θόρντις, αλλά την άλλη στιγμή τα φοβερά του νύχια ξεκοίλιαζαν το δεύτερο φρουρό που άρχισε να σκούζει σα σφαγμένο γουρούνι.

Οι κοιμισμένοι άνδρες πετάχτηκαν όρθιοι. Οι περισσότεροι ήταν βετεράνοι μισθοφόροι και δεν είχαν ζήσει τόσα χρόνια συνηθίζοντας να κοιμούνται βαριά. Ένα τσεκούρι πέτυχε τον Θόρντις στην πλάτη.

Ο λύκος σπαρτάρισε και γύρισε προς τους υπόλοιπους. Ο πόνος και το μίσος ξεπέρασαν κάθε αυτοσυγκράτηση και άφησαν το κτήνος ελεύθερο. Αφροί βγήκαν από τα μακριά σαγόνια και τα μαύρα μάτια πέταξαν φωτιές. Το

μπέρζερκεργκάνγκ, ο τρομερός σεληνιασμός, κυρίευσε τον Θόρντις, μετατρέποντάς τον σε ένα ανίκητο όργανο θανάτου.

Τα όπλα στράβωσαν πάνω στο αδιαπέραστο τομάρι, και ο λύκος έγινε απλά ένα θαμπό περίγραμμα που με εκπληκτική ταχύτητα πηδούσε εδώ κι εκεί, ξεσκίζοντας θώρακες, ρούχα και σάρκες σαν σάπια φθινοπωριάτικα φύλλα.

Τα άλογα τρομοκρατήθηκαν τόσο πολύ, ώστε έσπασαν τα σκοινιά που τα έδεναν και χάθηκαν καλπάζοντας.

Οι λιγοστοί στρατιώτες που είχαν μείνει, σκόρπισαν έντρομοι μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Ο γκρίζος λύκος άρχισε να τους κυνηγά έναν-έναν.

Η ταχύτητά του ήταν τρομερή.

Η όσφρησή του αλάνθαστη.

Έναν έναν, τους πρόφταινε και τους κατασπάραζε.

Άφηνε τον Αμβρόσιο τελευταίο.

Κολλημένο με την πλάτη πάνω σε μια γέρικη βελανιδιά, βρήκε έναν από τους τελευταίους στρατιώτες του επίσκοπου. Ήταν ένα νεαρό παλικάρι, σχεδόν παιδί. Το παντελόνι του ήταν υγρό, γιατί ο τρόμος του είχε στερήσει τον έλεγχο των σωθικών του. Στα χέρια του κρατούσε έναν μικρό ασημένιο σταυρό. Βλέποντας το λύκο να ξεπροβάλλει μέσα από τα δέντρα, έπεσε στα γόνατα:

"Λυπήσου με", ψιθύρισε. "Ποτέ δεν έκανα

κακό σε κανέναν. Λυπήσου τη μάνα και τις δυ αδελφές μου! Ό,τι κι αν είσαι, χάρισέ μου τη ζωή!"

Η δίψα του κτήνους ήταν ακόρεστη, και το νεαρό αίμα θα χόρταινε ένα ακόμα μικρό μέρο της. Τα ματωμένα σαγόνια ανοιγόκλεισαν μ ανυπομονησία...

...και από κάπου, μέσα στα τρίσβαθα τη ψυχής του ζώου, η ανθρώπινη σπίθα του οίκτο φούντωσε. Από το χείλος της αβύσσου, βαλκυρία, ο ανώτερος εαυτός του Θόρντις, ουσία που ενώνει τον άνθρωπο με του ανώτερους κόσμους, γύρισε πίσω κα συγκράτησε το κτήνος.

Λίγο πριν τα τεράστια σαγόνια κλείσουν γύρ από το νεαρό κεφάλι, θρυμματίζοντάς το σα αυγό, ο λύκος σταμάτησε και γύρισε πίσω αφήνοντας το νεαρό αγόρι να σωριαστε λιπόθυμο στη ρίζα του δέντρου.

Υπήρχε, όμως, κάποιος για τον οποίο δεν θ έδειχνε κανένα οίκτο.

Ο Αμβρόσιος δεν είχε φύγει από το ξέφωτο Κατάχλωμος, αλλά διατηρώντας την ψυχραιμί του, περίμενε δίπλα στο μαύρο σκυλί, μέσα σ μια φριχτή σκηνή κουρελιασμένης σάρκας κα διαμελισμένων κορμιών.

Βλέποντάς τον, ο Θόρντις ένιωσε και πάλ το απύθμενο πάθος της εκδίκησης να το κυριεύει. Το μίσος του ήταν τέτοιο ώστε έδωσε φωνή σε λαρύγγι του λύκου που δεν ήτα

ρτιαγμένο για να βγάζει ανθρώπινους ήχους:

"Αμβρόσιε, με αναγνωρίζεις;"

Ο Αμβρόσιος σήκωσε και με τα δύο χέρια το ιακρύ σπαθί που κρατούσε. Τα κομμένα δάχτυλα του δεξιού του χεριού είχαν αντικατασταθεί από ισημένια, σκαλισμένα επιτήδεια από κάποιο σπουδαίο τεχνίτη, και προσαρμοσμένα με ένα ιεταλλικό γάντι στη θέση των παλιών.

"Σε γνωρίζω, άπιστο σκυλί. Δυο φορές γλίτωσες από τα χέρια μου, κάθε φορά με τη βοήθεια της μαγείας των δαιμόνων που αποκαλείς θεούς σου. Τώρα, όμως, σε περιμένει κάτι από την ίδια πάστα". Στράφηκε προς το ιαύρο σκυλί. "Καρνάλ, προστάτεψέ με".

Πίσω από το φως της φωτιάς, τα μάτια του σκύλου πέταξαν τις δικές τους φλόγες.

Τόσο το ζώο, όσο και ο άνθρωπος που μοιράζονταν την ψυχή του Θόρντις ένιωσαν τον τανικό να τους κυριεύει, καθώς είδαν το σκυλί να ορθώνεται στα πισινά του πόδια και να πλησιάζει με ένα παράξενο βήμα, ασταθές, αλλά γεμάτο φριχτή προσμονή. Το στόμα με τα κρεμασμένα ούλα άνοιξε, και η φωνή που βγήκε από μέσα δεν ήταν το ακατάληπτο μουγκρητό του Θόρντις, αλλά η μουσική φωνή ενός νεαρού:

"Υπακούω στη συμφωνία μας, επίσκοπε", είπε η νεανική φωνή. "Θα κομματιάσω αυτό το ανόητο πλάσμα, διαλύοντας την άθλια ψυχή του. Ελπίζω να θυμάσαι κι εσύ το δικό σου μέρος της συμφωνίας".

"Το θυμάμαι," του απάντησε ξεροκαταπίνοντας ο Αμβρόσιος. "Τώρα, προστάτεψέ με".

"Πολύ ευχαρίστως", είπε το πλάσμα, καθώς ο λύκος ορμούσε επάνω του.

Η ταχύτητα του λύκου ήταν μεγάλη, αλλά αυτή του δαίμονα ακόμη μεγαλύτερη. Τα κοφτερά νύχια που από τη μια στιγμή στην άλλη έγιναν μια πιθαμή, έσκισαν τον αέρα και διαπέρασαν σαν καυτό σίδερο το στήθος του Θόρντις.

Ουρλιάζοντας, εκείνος έπεσε στο έδαφος. Ο χοντρός λαιμός γύρισε αστραπιαία, και τα σαγόνια έκλεισαν με μανία γύρω από το δεξί πόδι του δαίμονα. Ο Θόρντις ένιωσε κόκκαλα να θρυμματίζονται και ένα αηδιαστικό πηχτό αίμα να γεμίζει το στόμα του. Ο δαίμονας, έχοντας ήδη ασταθή ισορροπία στη μορφή που είχε διαλέξει, σωριάστηκε με βρόντο στη γη.

Αγνοώντας τον αφόρητο πόνο της πληγής, ο Θόρντις ρίχτηκε επάνω του.

Ο δαίμονας προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά τα σαγόνια του Θόρντις έκλεισαν γύρω από τον ώμο του. Τα νύχια των δυο πλασμάτων άρχισαν να προκαλούν φοβερές πληγές το ένα στο άλλο, ενώ κυλιόνταν δίπλα στη φωτιά. Οι στριγγλιές της νεαρής φωνής ανακατεύονταν με τα βαριά μουγκρητά του λύκου. Τελικά, τα σαγόνια του Θόρντις κλείδωσαν γύρω από το μαλλιαρό λαιμό.

Ο δαίμονας έβγαλε μια τελευταία στριγγλιά, συσπάσθηκε δυο τρεις φορές κι έπειτα χάθηκε

μέσα στη νύχτα, άφηνοντας πίσω του το κουφάρι ενός μεγάλου, μαύρου σκύλου.

Ο γκρίζος λύκος έμεινε πάνω από το νεκρό σκυλί λαχανιασμένος. Ένιωθε τη ζωή να κυλά μέσα από τις πληγές του και να ρουφιέται από το χώμα.

Την άλλη στιγμή, ένας πόνος πιο καυτός από όλους τους άλλους του διαπέρασε τα πλευρά. Πετάχτηκε σπαρταρώντας πίσω. Κάτι τον είχε διαπεράσει και ήταν σφηνωμένο μέσα του. Το σπαθί του Αμβρόσιου.

"Πέθανε, καταραμένε!" ούρλιαξε υστερικά ο επίσκοπος. "Πούλησα την ψυχή μου στο διάβολο για να σε νικήσω! Πέθανε, επιτέλους!"

"Η ψυχή σου ήταν χαμένη πολύ πριν από αυτό!", ψέλλισε ο Θόρντις, στον οποίο ο ερχομός του θανάτου ξανάδινε σιγά-σιγά την ανθρώπινη μορφή. "Και θα πληρώσει ακριβά τις κτηνωδίες και τη μισαλλοδοξία σου. Είτε πας στον παράδεισο, είτε στην κόλαση του θεού σου, να θυμάσαι πως ήταν ο Θόρντις αυτός που σου πήρε τη ζωή!"

Και μαζεύοντας την τελευταία δύναμη του καταματωμένου κορμιού του, ο γκρίζος λυκάνθρωπος πήδηξε πάνω στον χοντρό επίσκοπο. Η κόψη του σπαθιού έκοψε όσα σωθικά είχαν απομείνει άθικτα μέσα του, αλλά η μύτη του κάρφωσε τον επίσκοπο ακριβώς κάτω από την καρδιά.

Τα μάτια του Θόρντις κοίταξαν τα μάτια του

επίσκοπου, αλλά το βλέμμα του τελευταίου φαινόταν να κοιτάζει κάτι πολύ πιο τρομερό από έναν λυκάνθρωπο.

Έξω από το σώμα του λύκου, η ψυχή του Θόρντις είδε ένα μαύρο σκουλίκι να βγαίνει από το στόμα του Αμβρόσιου. Ένα φτερωτό πλάσμα σαν νυχτερίδα ήρθε πετώντας από τον ουρανό, το άρπαξε στα νύχια του, κι ύστερα απομακρύνθηκε φτεροκοπώντας. Ένα ανατριχιαστικό γέλιο φάνηκε να γεμίζει το ξέφωτο, αλλά μονάχα ο Θόρντις μπορούσε να το ακούσει.

Πίσω του, άκουσε ένα καινούριο φτεροκόπημα. Ένα κάτασπρο άτι που τα φτερά του φαίνονταν να κάνουν τη νύχτα μέρα, κατέβηκε από τον ουρανό και στάθηκε δίπλα του. Επάνω του, ήταν καθισμένη η Αρνόρα, μέσα σε μια ασημένια πανοπλία. Το πρόσωπό της έφεγγε όσο χίλιοι ήλιοι και του χαμογελούσε:

"Έλα", του είπε. "Ο Μεγάλος Πατέρας μας περιμένει".

Η ψυχή του Θόρντις την ακολούθησε, αφήνοντας πίσω το τελευταίο της πουκάμισο: ένα γυμνό κορμί, σκεπασμένο με την προβειά ενός μεγάλου, γκρίζου λύκου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Λίγους μήνες μετά το θάνατο του Θόρντις, τον Ιούλιο του 1030, δυο μεγάλοι στρατοί

συγκρούστηκαν έξω από το Στίκλεσταντ, στη βόρεια Νορβηγία, στην πρώτη πραγματική χερσαία μάχη που δόθηκε ποτέ στη Σκανδιναβία. Ο βασιλιάς Όλαφ, ο επωνομαζόμενος "Άγιος", νικήθηκε και σκοτώθηκε από τους πολεμιστές του Καλφ Άρνασον και του Θόρι Χουντ, δυο γαιοκτημόνων του Τρότελαγκ.

Παρόλα αυτά, ο παλιός τρόπος ζωής και πίστης είχε αρχίσει να χάνεται, και για χίλια χρόνια θα συνέχιζε να ζει μόνον υπόγεια από το φόβο της καταδίωξης...

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ιστορίες με άνθρωπους που μεταμορφώνονται σε ζώα και ζώα που μεταμορφώνονται σε άνθρωπους, διψώντας για αίμα ή εκδίκηση.

Ιστορίες για εκπληκτικές μεταμορφώσεις που προκαλούν το δέος και τον τρόμο, για πένθιμα ουρλιαχτά κάτω από τη Σελήνη και μάτια που λάμπουν σαν κάρβουνα στο σκοτάδι.

Ένα βιβλίο για το κτήνος που ο άνθρωπος κρύβει μέσα του.

Δρχ. 800

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Κείμενο αγνώστου του 17ου αι.	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΜΠΕ ΠΙΤΕΡ
Λάρι Νίβεν	ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ ΕΝΑ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΧΑΙΡΙ;
Αμβρόσιος Μπίερς	ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΘΗΡΑ
Τανίθ Λι	Ο ΛΥΚΟΤΟΠΟΣ
Σερ Χιου Κλίφορντ	Ο ΤΙΓΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
Θωμάς Μαστακούρης	ΤΟ ΛΥΚΟΤΟΜΑΡΟ

Ιστορίες με άνθρωπους που μεταμορφώνονται σε ζώα και ζώα που μεταμορφώνονται σε άνθρωπους, διψώντας για αίμα ή εκδίκηση.

Ιστορίες για εκπληκτικές μεταμορφώσεις που προκαλούν το δέος και τον τρόμο, για πένθιμα ουρλιαχτά κάτω από τη Σελήνη και μάτια που λάμπουν σαν κάρβουνα στο σκοτάδι.

Ένα βιβλίο για το κτήνος που ο άνθρωπος κρύβει μέσα του.

Δρχ. 800